

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Yıl: 7, sayı: 133-134
28 Temmuz 1980

*Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler'e sıkılan kurşunlar,
işçi sınıfımıza karşı girilmiş faşist bir saldırdır*

İŞÇİLER SİLAHLANIN DEVİRİME HAZIRLANIN

Emine Engin

Kemal Türkler öldürüldü.

Bu, Maden-İş'e, DISK'e, tüm Türkiye sendikal hareketine ve işçi sınıfımıza karşı girilmiş kanlı alçak bir saldırdır. Kemal Türkler'e sıkılan kurşunlar çapraz ateş açmış iki-üç kişinin tabancalarından değil, şiddetlenen karşı-devrimci saldırdının namlusundan çıktı.

Bu kara saldırıya karşı işçi sınıfımız kızıl savaş bayrağını yükseltiyor. Sıkıyönetimin tehditlerini, burjuva basınının "ulusal birlik" "asayiş" demagojilerini ve oportünistlerin tüm "yatıştırma" çabalarını boşa çıkarıyor. Yurt çapında yüzbinlerce işçi grevler, yürüyüşler ve çeşitli eylemlerle öfke püskürüyor.

Burjuvazinin azılı gerici kolu bu cinayete işçi sınıfına gözdağı vermek istedi. Ama amacına ulaşamadı. Şimdi de olayın işçilerde, emekçilerde yarattığı hoşnutsuzluk ve öfkeden, işçilere, emekçilere karşı baskı yasaları geçirmede, baskıyı artırmada yararlanmaya kalkıyor. "Köseoğlu, Erim, Türkler... Terör aldı yürüdü. Artık birşeyler yapmak gerek" demagojisi yapıyor. İşçi sınıfımıza, halkımıza yönelttiği karşı-devrimci saldırıyı "genel terör" edebiyatıyla örtbas etmeye çalışıyor.

Bu çabanın en somut örneği Türk-İş'in gerici yönetiminin yayınladığı bildiridir. *Tercüman*'ın tümünü basarak "yürekten" desteklediği bildiride, işçi tabanını duygularına ters düşmemek için olay "kınanıyor". Sonra getirilip "milli birlik", "güçlü Türk devleti" propagandasına bağlanıyor. Nazlı Ilıcak da tabloyu meslek edindiği faşizm çığırkanlığıyla tamamlıyor.

Burjuvazinin öteki kolu CHP ise, her zamanki gibi, böyle cinayetlerle yığınları sindirmenin "başarılı" olamayacağını, tam tersine, bu yolun devrimci öfkeyi daha da kabartacağını düşündüğü için, cinayeti "büyük bir üzüntüyle"(!) karşılıyor. Azılı gericilerden "taktiklerde" ayrılıyor. Hayır, diyor, benim boş umutlarla, burjuva fi-

kirlerle yığınları pasifize etme yolu daha "başarılıdır"!

Ecevit Maden-İş'de yaptığı konuşmada Kemal Türkler'e sahip çıkmaya kalkıyor. İşçi sınıfını devrimci savaştan vazgeçirmek için zehir saçıyor: "...Provokasyonları etkisiz bırakmanın yolu, provokasyonlara gelmemektir. Ben inanıyorum ki bilinçli Türk işçileri bu cinayet karşısında duydukları haklı tepkiyi, demokrasiyi, yine demokrasinin kendi kuralları içinde koruma yolunda ve Türkiye'ye barış getirme yolunda güçlerini birleştireceklerdir".

Bakin şu işe. Bir kez Ecevit, işçiler güçlerini birleştirmesinler diye "Türk işçisi" sözünü kullanıyor. Türkiye işçi sınıfını Türk-Kürt diye bölmeyi amaçlıyor. İkincisi, Ecevit işçi sınıfını devrimci yolundan çevirmeye, sınıf savaşını baltalamaya çalışıyor. "Demokrasi" gevezelikleriyle, sömürüye karşı savaşıyor. Sonra, işçi sınıfına demokrasinin kuralları içinde kalmayı öneriyor. Ecevit alay mı ediyor? Burjuvazinin bile kendi yasalarını kendisinin çiğnediği günümüzde, işçilere yasa içinde kalmayı önermek, teslim ol demektir. Ecevit işçileri faşizme teslim olmaya çağırıyor. Onun yolundan Türkiye'ye gelecek "barış" faşizmdir!

Ecevit'in sözleri, artık işçi sınıfından ancak alaylı bir gülümsemeyle karşılanıyor. Bu nedenle CHP içinde ayyuka çıkan kavgada "sol" da oturanlar, Kemal Türkler'in kurşunlanmasından "daha da büyük üzüntü" duyuyorlar. Tam Ecevit yığınları "boş umutlarla" pasifize edemeyecek kadar sergilenmişken, tam "CHP'yi bizim gibi yeni, daha sol görünümü demagoglarla güçlendirmek" gerekirken, işçi sınıfı hareketine bu tür saldırılar "büyük tehlikedir" diyorlar. İşçileri "sokağa döker", işçiler "provokasyona"(!) gelme-

yi, diyorlar. Özde Ecevit'le aynı şeyi söyleyerek sahte "sol"luklarını bir kez daha belgeliyorlar.

Artık CHP'nin sol kanadının sol kanadı olmaktan öteye gidemeyen menşeviklere gelince. Bunlar, liste ve kuyruk hesaplarıyla son DISK kongresinin anti-komünizm propagandasına platform olmasın bile göz yumdular. Mustafa Üstündağ kalkıp "komünizm de, faşizme de karşıyız"(!) diyebilirdi. TKP yönetimini tutan menşevikler, burjuva kuyrukçuluğu uğruna işçi sınıfının devrimci bilincini bulandırdılar.

Burjuvaziye ödün vermek, işçi ve sendikal hareketi zayıflatır. Saldırlara açık bırakır. Karşı-devrim güçlerinin, şanlı bir devrimci geleceği olan Maden-İş'in genel başkanına kurşun sıkmaya cesaret edebilmeleri, TKP'nin menşevik yöneticilerinin kuyrukçuluğuyla, oportünizmiyle doğrudan bağlıdır.

TKP'nin Sesi radyosu, Kemal Türkler'in öldürüldüğünün ertesi günü yaptığı yayınlı bunu bir kez daha kanıtladı. Nasıl ve ne için olduğu belli olmayan bir eylem birliği gevelemesinden sonra *TKP'nin Sesi*, gerici katilleri yakalamak için çalışacaklarını, delilleri yok edeceklerini söyledi. Buna karşı özellikle İstanbul proleterlerini, aydınlarını, gençlerini ve ilerici emniyet mensuplarını katillerin yakalanması için "savaşmaya"(!) çağırıyor. Ardından ilerici emniyet mensuplarını ipuçlarının yok edilmemesi için özel olarak "savaş" çağırıyor.

Tek sözle utanç verici! Maden-İş genel başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesi adı bir cinayet olayı değildir. Karşı-devrimci saldırdının bir parçasıdır ve işçi sınıfı bu saldırdının hesabını dedektiflikle değil, ancak devrimci savaşımla, karşı-devrimi boğarak sorabilir. *TKP'nin Sesi* hedefi "katillerin bulunması" ile kısıtlayarak, işçi sınıfı-

mızı yine burjuvazinin kabul sınırları içinde tutmaya, tepkiyi yatıştırmaya çalıştı. Ama işçi yığınlarının gerisinde kaldı ve yüzbinlerce işçi eyleme çıkınca, olayın ikinci günü *Radyo* hemen militan görünümü bir bildiriyle açığı kapatmaya davrandı.

İşçi sınıfımızın, halkımızın devrimci savaşını ne burjuvazi, ne oportünizm engelleyemiyor. Devrim korkusuyla karşı-devrimci, faşist saldırılar şiddetleniyor. Ama bu işçilerin, emekçilerin hıncını daha da biliyor. Onları daha sıkı kenetlenmeye, daha iyi örgütlenmeye, devrimci savaşımı yükseltmeye götürüyor. Çorum'da, Fat-sa'da verilen savaşım, doğan örgütlenmeler bunun kanıtıdır. Hergün, her ilin birçok fabrikasında, mahallesinde yeni yeni kızıl bayraklar yükseliyor, yeni yeni müfrezeler devrim saflarında yer alıyor.

BİP gürtülleri altında örgütsel olarak partimizi açıkça likidasyon sürükleyen oportünizm, ideolojik siyasal alanda da düpedüz liberalizme evrim geçiriyor. TKP'nin taşıdığı tarihsel devrimci sorumluluğu yerine getirmek görevi ve onuru Lenincilerindir.

Yürükoğlu yoldaşımızın Türkiye proletaryasına gösterdiği Leninci yol ile burjuvaziye can evinden yaralayan kitabında söylediği gibi, hesaplaşma bitmedi, savaş sürüyor. Leninciler TKP'mizi devrime yetenekli duruma getirmek, işçi sınıfımızı tüm yanlış duygu ve düşüncelerden arındırmak, devrimci güçler arasında ortak savaşımı sağlamak için savaşım veriyorlar. Yığınların arasına dalıp, devrimi, devrime gelen yolları aydınlatıyor. Savaşarak örgütleiyorlar.

Türkiye çalkalanıyor. Burjuvazi bir iç savaş dayatıyor. Karşı-devrimi boğmak, tüm saldırdılarını, bu arada Kemal Türkler'in şahsında işçi sınıfına sıkılan kurşunların, Kürdistan'daki baskıların, Kıbrıs'daki sömürgeci işgalin hesabını sormak için devrime hazırlanalım! İşçiler silahlanın, devrime hazırlanınız!

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Gıneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayta Antepi,
Ayşe Güvener, Hatice Dağlı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvıl Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kuruluundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,
Savaşarak örgütleniyoruz. Bu, gazetenin içeriğinde de yansıyor. Hem savaşa, hem örgütlenmemize ilişkin sorunlar birbirleriyle bağlı olarak yer alıyor. Bu sayıda, oportünist yönetimin partimizi açıkça likidasyona götürmesine, karşı çevrimin saldırılarına ve Türkiye finans-kapitalinin sömürgeciliğine, işgalcılığına karşı savaşa ilişkin yazılar, propaganda, eğitim, yayın ve çeşitli örgütsel sorunlarımıza ilişkin herbiri çok önemli yazılarla birlikte yer alıyor. Bunların yanı sıra emperyalizmin olimpiyatlarda boşa çıkan çabaları sergileniyor.

Bu sayıda Yaz Taarruzu'na ilişkin yazı yok. İngiltere'deki deneyimleri önceki bir sayıda aktardık. Türkiye'de ise daha geç başladığı için, gazetemize haberleri yeni ulaşmaya başlayacak. Ancak, biz şu nu haber verelim ki, Yaz Taarruzu üstün başarıyla sürüyor.

İşçinin Sesi

İÇİNDEKİLER

- 1 Emine Engin İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!
2 OKURLARIMIZ YAZIYOR
- 4 Hamza yoldaşı savaşımızda yaşatacağız
- 6 Nermin Gündoğan Oportünistlerin "Legal İşçi Partisi" aيداتماتاسی TKP'yi likide etmektedir
- 6 Süleyman Şahin Oportünistler likidasyona hız verdiler
- 7 Tahsin Mert Yaşasın oportünistlerin birliği: birleşik legal işçi partisi
- 8 A. Yılmaz İşçi sınıfının birliği
- 8 Nermin Gündoğan İşçi sınıfı oportünistlere karşı birleşecektir
- 9 Davut Çelik Daha hızlı örgütlenme için eksiklerimizi aşalım
- 10 Kemal Batmaz Oportünizmin günümüz koşullarındaki grev anlayışı
- 10 Salih Bayram Acil görevimiz
- 11 Kemal Aydın Menşeviklerin "politik güç denge" sızlığı
- 12 Tahsin Mert Ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi
- 12 Sinan Gürbüz Leninci bir TKP için savaşarak örgütlenelim
- 13 ÇEK-AL
- 17 İşçinin Sesi bildirisi Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savuştan ayrılma
- 18 TKP Ankara Leninci İl Komitesi Propaganda Bürosu Gazetemiz ve Görevlerimiz
- 19 Kurtuluş-KUK-PKK bildirisi Türkiye ve Kürdistan halklarına
- 20 Alican Sönmez Propaganda ve Eğitim
- 21 Mannheim İşçi Birliği bildirisi Yaşasın devrimci Çorum halkının barikat savadı
- 22 Mehmet Toros Emperyalistler neden olimpiyatları boykot ettiler
- 23 İsrail Komünist Partisi'nin gerçek enternasyonalist tutumu
- 23 L. Şimşek Ulusal sorunda kim çıkmazda
- 24 KADIN MUHABİR GURUPLARI
- 25 GENÇLİK MUHABİR GURUPLARI
- 26 İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Fraksiyonlar varmış

Değerli yoldaşlar,
Daha önce sizlere üst düzeyde bir sol ortacı ile yaptığım konuşmaya ilişkin bir yazı yollamıştım. Geçtiğimiz günlerde buradaki menşevik hareketin üst düzeydeki "tek" şefi ile bir konuşma yaptım. Bu kişi berbat olmuş. Konspirasyonu bozup, isim veremeye başladı. Ben de kendisine daha ileri gitmemesini belirttim.

1. İstanbul'u burjuvaziye teslim ettiniz dedim. "Bize ne be, onu siz düşünün. Biz İstanbul'a gidilmelidir" dedik mi? Onu siz dediniz ve gitmeyip siz teslim ettiniz. Ayrıca bu ilke olarak bile doğru gelmiyor" diye cevapladı.

Fabrikalar neden greve gitmedi dedim. "Bunu benim de gönlüm isterdi elbet, ama sen de biliyorsun bizim hangi fabrikada örgütlü olduğumuz. Ayrıca faşist dikta tehlikesinin olduğu bir dönemde, böylesi eylemlere girişmek sandığınız kadar kolay değil. Bir de şu var. Parti greve gidilmesi doğrultusunda karar bile almıştı ama DİSK'in buradaki temsilcisi, merkezinin kararına uymadı. DİSK çekilince biz mevcut örgütlenmemizle ne yapabiliriz ki. Bu işler sizin taşıdığımız o "subjektif" niyetlerle olmuyor. Yiğınların psikolojisi de önemli. Bu tür eylemler yiğınları itiyor. Biz ne diyoruz. "Yiğınlarla birlikte, yiğınların önünde". Zorlama eylemlere girişmekle yiğınları kaybederiz. Size önerim, yiğınların psikolojisini biraz öğrenin..."

Ben, 1 Mayıs'ta sıra savmak için göstermelik birkaç eylem yaptıklarımı söyledim. Çok kızdı. "Ne göstermeliği, daha ne yapacaktık. İzmir'de 18 semtde 100'er kişilik, Manisa'da 200 kişilik, Kocaeli'de 1000 kişilik korsan düzenledik. Bu demektir ki 200 kişiyi eyleme soktuk. Ayrıca, 1 Mayıs'tan sonra yaptığımız eylemlerin propagandasını bile yapamadık. Dönem çok kötü". Neden yapmadınız diye sordum. "İyi, bu eylemleri biz yaptık diye yazalım da, ondan sonra burjuvazi tek tek adamlarımızı toplasın" diye cevapladı.

2. Konferans kararlarını okumuş, çok gülmüş. "Bir de kalkıp partiye sahip çıkıyorsunuz" diyor. "Allahın belaları, hiçbir ilişkiniz kalmadı, gidin partinizi kurun da, biz de rahat edelim, siz de" diye ekledi. İsim de önerdi: TKP-L. Ben, "yok öyle yağma, TKP-L kurmayacağız ama TKP'yi Leninci yapacağız" diye cevapladım.

3. "Zaten bittiniz. Dünya komünist hareketi ile bağlarınız da koptu. Bu sayı BSS'yi okuyun. Kemal Kervan'ın ve Zaradof'un İşçinin Sesi'ni eleştiren yazıları çıkacak. Bu sayı Pravda'yı da okuyun. Onda da önemli yazılar var" diye getirdi. Biraz üstüne varınca hemen çevirdi. "Yok canım, aslında

Kemal Kervan'ın Pravda'da SBKP'nin, sol oportünizme karşı savaşını anlatan yazısı çıkacakmış! Menşevik bunun İşçinin Sesi görüşleriyle bir ilgisi olamayacağını, gerçekleri daha iyi sergilemeye yarayacağını anlayamıyor.

4. Parti'de fraksiyonların citir attığını söyledim. "Yeter be! oturup kalkıp parti fraksiyonlar dolu diyorsunuz. Amma kafasızınız. Tamam bir sürü fraksiyon var. Kabul ediyorum. Zaten her parti'de fraksiyon olur. Siz bunu anlamıyorsunuz. Ama Yürükoğlu erken davrandı".

Bu önemli birşey. Çünkü bu adam 4 ay öncesine kadar "Parti'de fraksiyon falan yok. Bu sizin uydurmanız. Öyle olsa parti, parti olmaktan çıkar" diyordu. Belli ki parti içinde savaş kıvırmış.

Dostça selamlar.

A.A.
İzmir

Görevler büyük

Dost İşçinin Sesi,
15-16 Haziran şanlı direnişini yaşatma anlamında yapılacak miting başlamadan bitti. Mitingin yasal olmadığı duyan jandarma komutanı hemen dağıtılmasını, aksi takdirde ateş açılacağını söyledi.

Bir süre beklendi, daha sonra tekrar sloganız yürünebileceğini bildirdiler. Henüz 500 metre gidilmeden mitingün önu yolcu otobüsleri ile kesildi. Dışarıda gelenlerin hemen binmesi ve 2 dakika içinde dağıtılması duyuruldu. Ve alan terk edildi. Miting alanından ayrılmak, tabanda tartışmalara yol açtı.

Devrimci durumun olgunlaşması, burjuvazinin faşizmi önümüze sürmesinin gün meselesi olduğu bu dönemde rahat bir eylem yapacağı düşünülmezdi. O zaman 15-16 Haziran nasıl yaşatılabilir? Bu Lenincilerin gözünde açıktır. Detaylarıyla düşünülmüş, iyi hazırlıklı, burjuvazinin düzenini saracak bir eylem gerekirdi. Miting alanı terk edilmeliydi.

Böylesi eylemleri diğer sol akımlar örgütsüzlükleri ve ilkesiz siyasetleri nedeniyle yapamazlar. Devrim mücadelemizi bu akımlara teslim eden TKP'li oportünistler ise miting alanından nasıl kaçacaklarını bilemediler.

Leninciler! Önümüzdeki görevler büyük. Devrim savaşımı bize bakıyor.

Oportünizme karşı mücadeleyi daha da yükseltelim.

Yaşasın devrim!

T.N.
Samsun

Sosyal şovenlerin içyüzü

Değerli yoldaşlar,
Lenin'in güzel bir alıntısıyla söze başlamak istiyorum. "Ulusların ne türden olursa olsun ezilmelerine karşı savaşım vermeksizin, sosyalistler asıl büyük hedeflerine ulaşamazlar" (Sosyalizm ve Savaş, s.30). Bu söz sosyal-şovenlerin yüzünü

ne güzel de açığa vuruyor.

Bunu okuyan bazı Türk devrimci arkadaşlar, belki de "bu ulusçuluktur, bu haksız bir suçlamadır" diyecekler. Ama şunu hatırlatayım: Şimdiye kadar *İşçinin Sesi* hariç (bir de *Kurtuluş* var ama onun da kötü faydacı yanıamları oluyor) Türkiye'deki bütün sol çizgiler, Kürdistan'daki baskılar genel olarak Türkiye'deki baskılar adı altında geçiştirmeye çalıştılar. Kürdistan'da baskı, adeta halkın göbek adıdır. Türkiye'deki baskılardan 10 kat daha fazladır. Bunu geçiştiriyorlar. Bir de burjuvazinin terimiyeye doğubatu diye değerdendiriyorlar. Şunu iyi bilsinler, doğu dedikleri, Kürdistan'dır. Sonra, Türk solları şimdiye kadar Kürtler için, Kürdistan için en ufak bir savaşım verdi mi? Kürdistan emekçi halkı hep kendi başına bırakıldı. Sonra kalkıp Kürdistan'daki demokratik muhalefete "ayrılıkçı burjuva milliyetçileri" diye saldırıyorlar.

TKP'li oportünist yöneticiler, geçmişte "ayaklanma bastırmak" kılıfıyla Kürdistan'da uygulanan bütün kanlı kırılmaları, "Atatürk'ün feodalizmi tasfiyesi" diye hepten temize çıkıyorlar. Bunların Kürdistan iç sömürgeci demeyişlerinin nedeni, daha bu sosyalist beylerin o burjuva yağmacılığı, parazitliği duygusundan kurtulamayışlarıdır. *İşçinin Sesi* ise tarihsel görevini yerine getiriyor.

A.Y.
Urfa

Çimentepe'den bizi kimse sökemez

Bizler Çiğli Çimentepe'de oturan Leninci gençleriz. Çiğli Çimentepe'deki barikat savaşları bize çok şey öğretti, çok şey kazandırdı. Yıllardır çikamadığımız, ayda bir çıktığımız, Çimentepe'ye çıktık. Çıkmaktan da öte oraya böyle bir demir attık ki oradan bizi burjuvazinin tankı, topu sökemez.

Çiğli Çimentepe'den bir genç Leninci

Proletaryanın birliği

İşçinin Sesi adını yayınınızın birkaç sayısını okudum. Gerçekten çok beğendim. Özellikle Kürt ulusu üzerine yazdığınız yazılarınız çok güzeldi.

Kendilerine Marksist-Leninist diyenler Kürdistan sorununun özünü bakacak olurlarsa, tam bir ulus olduğunu göreceklerdir. Bilindiği gibi, Kürdistan ulusuna böl-yönet politikası uygulanmış ve Kürdistan dört parçaya bölünmüştür. Buralardaki yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları talan edilmiştir. Kürt ulusu zorla asimile edilmiş, baskılar günden güne yoğunlaşmıştır. Kürdistan'ı dört parçaya bölen İran, Irak, Türkiye, Suriye'dir. Kürdistan'ın parçaları arasında da mayın döşenmiştir. Niçin döşendiği apaçık bilinmektedir.

Bütün bunlara rağmen Kürtlerin bir ulus olmadığını savunmak, büyük bir yanlışlıktır. Kürdistan'ın sol kesiminde ittifaka yönelik atılan örnek adımlar vardır. Gazetelerde de yazdığınız gibi, Kürdistan proletarının ve Türkiye proletarının yumrukları bir balyoz gibi burjuvaziye indirilmelidir.

H.B.
Mardin

Abone olmak istiyorum

Bugüne değin böyle bir gazeteyi okuyamadığım için üzgünüm. Bir tesadüf eseri elime geçen gazetede de belirttiğiniz dileğinizi yerine getirerek (Türkiye'den dört kitap gönderme) gazeteye abone olmak istiyorum.

Leninci Selamlar,

Bitlis

Saldırıları doğaldır

Değerli yoldaşlar, Yayın organınızı yakından takip ediyor, TKP içindeki oportünistlerle karşı kıyasıya mücadeledenizi görüyorum.

Oportünistlerin sizlere karşı saldırısı *İşçinin Sesi*'nin saldırgan, goşist olduğu iddialarının dışına taşmıyor. Oysa ki kendilerinin saldırgan olduğu bir kez daha kitlelerinin ve diğer Kürdistanlı emekçilerin gözleri önünde cereyan etti. Mannheim'daki anti-faşist yürüyüşte oportünistlerin saldırısını çok yakından gördüm. *İşçinin Sesi*'nden yoldaşlara saldıran oportünistler, sıkışınca Alman kitlesini yoldaşların üstüne, "bunlar GRAUEN WOLF'lar" (Faşist bozkurtlardır) diyerek saldırtılar. Tabii ki yapacaklar. Gelişen Türkiye işçi sınıfının mücadelesi ve Türkiye Kürdistanı'nda gelişen ulusal demokratik mücadeleden ürken oportünistlere düşen görev bolşeviklere saldırmak olacaktır.

Değerli yoldaşlar bu zorlu mücadelede oportünizme, sosyal-şovenizme karşı mücadelenizi desteklerim. TKP oportünistlerin, sosyal şovenlerin, Türk bayrağına, marşına sahip çıkarılmaları değil, Kürt-Türk komünistlerinin olacaktır.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfının mücadelesi ve Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal demokratik mücadele.

Devrimci selamlarımla

A.M.
Konstanz, Almanya

Türk ve Kürt halkının güven bağı

Selam *İşçinin Sesi*'ne, Selam Türkiye işçi sınıfının temsilcilerine. Selam Komünist Manifestosu'nun sadık insanlarına. Selam Türk ve Kürt halkının güven bağı *İşçinin Sesi* yolunda mücade-

le veren yiğitlere. Tüm insanlık adına bin selam.

Yoldaşlar, ben bir Kürt komünistim. Irak Kürdistanı'ndanım, Türkiye'de okudum. Türkiye'de kaldığım 5 sene zarfında birkaç devrimci örgütle çalışmalar yaptım. Fakat eğer gerçeği söylersem, bugün Türkiye'de en önemli meselelerden biri olan Kürt milli meselesi, buna bağlı olarak tarihin getirdiği Türk, Kürt güvensizliği konusunda ciddi bir çalışma bulamadım. Her ne kadar bir komünistin ülkesi yoksa da, Türk şovenleri bunu kabul edemiyorlardı. Dolayısıyla komünistim diyenler dahi birbirine güvenemiyorlardı.

Neysel yoldaşlar, nihayet Irak hükümeti beni hain diye geri istedi. Türk hükümeti zaten beni yok etmek için delil arıyordu. Dolayısıyla okuldan ayrılıp illegal çalışmaya başladım.

Burada TKP'li arkadaşlar var. Onlarla devamlı tartışıyorum. *İşçinin Sesi*'ne tüm kalbimle güveniyorum. Milli meselede eleştirilecek olan, ama komünist bir partide komünist eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işlevliğine inanıyorum.

Dostça selamlar.

M.K.
İsveç

Faşist örgütlenmelere izin vermeyeceğiz

Ülkemizde ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi, günümüzde diğer günlerden daha açık olarak karşımıza çıkıyor. Burjuvazi faşizmi getirmek için vurucu güçleri MHP, ordusu ve polislikle ülkedeki faşist terörü artırıyor. İşçi sınıfının savaşımını kanlı elleriyle boğmak için faşizmi getirmek istiyor.

Son olarak, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in kurucularından ve eski başkanı, Maden-İş'in şimdiki başkanı Kemal Türkler, faşist katillerce öldürüldü. Bu saldırı işçi sınıfına yapılan açık bir saldırdır.

Gün savaş günüdür. Burjuvazinin artan terörüne karşı işçi sınıfının hesaplaşma günüdür. Artan faşist teröre karşı, işçi sınıfı, devrimciler, demokratlar, fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde barikat kurarak burjuvaziye ve uşaklarına gereken cevabı veriyorlar. Burjuvazinin her saldırısından bilerek, deneyimler kazanarak çıkıyorlar.

Önümüzdeki günler işçi sınıfının faşist saldırılara karşı savaş günleri olacaktır.

Ülkemizdeki faşist terörün uzantısı olarak, burjuvazi, vurucu gücü MHP eliyle İngiltere'deki dev-

rimcilerin, demokratların üzerine saldırıyor. Her saldırı sonunda faşistler kendi dillerinden anlayacakları bir şekilde cevap alıyorlar. Faşistler İngiltere'de de örgütlenmeye çalışıyorlar. İngiltere'de bulunan anti-faşist işçiler, demokratlar, öğrenciler faşistlerin örgütlenmesine izin vermediler ve vermeyeceklerdir.

İngiltere'de faşistlere yaşam hakkı tanımayacağız.

Faşizme kan kusturacağız!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

N.T.-H.S.
Londra

İşçinin Sesi Üzerine düşünceler

İşçinin Sesi gazetesine, Biz Sungurlar fabrikasından bir kısım işçi olarak TKP içerisinde belli bir farklılaşma olduğuna ve *İşçinin Sesi*'nin TKP'ye bir takım eleştiriler getirmeye başladığını öğrendiğimiz zaman bu konuyu daha yakından takip edebilmek için sizlerden bize yayınlanmasını göndermenizi talebinde bulunduk. Gönderdiğiniz yayınlardan takip ettiğimiz TKP ile ayrılık noktaları her ne kadar bizler için yeni şeyler değildi ise ve Türkiye solunda pek çok döğüşken gurubun söylediklerinden ana çizgileriyle farklı şeyler değildi ise de bu sözlerin o güne kadar TKP içinde bulunan bir guruptan gelmesi bu eleştirilerin asıl önemli olan yanını vurguluyordu. Ancak burada kafamızda doğan en büyük soru gerçekten bu eleştirilerde samimi olup olmadığını ve buna birinci dereceden bağlı olarak yaratılmak istenen olgunun niteliğini Türkiye topraklarında mevcut olan ve devrimci örgütlenmeye ve devrime büyük engel olan genel bir karakterin: bezirgan sosyalizminin sembolü TKP olgusundan farklı olup olmayacağı sorusuydu.

Bu sorumuza cevabı sonraki günlerde sizin adınıza bizimle teması geçen Şahin Vural arkadaşla yaptığımız birkaç konuşma sonunda bulduk. Bu arkadaşın şahsında, onda gördüğümüz samimi ve niyetli potansiyel karşısında gerçekten de boy verdiğine inandık. Ve *İşçinin Sesi* olgusunun TKP içinden çıkmasının objektif yanı itibariyle Türkiye'deki örgütlenmelerinin ötesinde bizi daha fazla ilgilendirebileceğini düşündük. Bir takım somut işlerde beraberlikler dahi olgunlaşmaya başladı. Kendi deney ve gözlemlerimizi bu arkadaşta ve yanındaki arkadaşlarına aktarmak sürekli olarak yaptığımız ikaz, *İşçinin Sesi*'nin gerçekten bir "ses" olabilmesinin kendi sosyal varlığını netçe bilince çıkarabilmesi ve tepki duyduğu yapıya benzememesi için somut önlemlerin alınması doğrultusunda idi. O günkü yayınlarda,

Hamza yoldaşı savaşımızda yaşatacağız

Ülkemizde devrim ile karşı-devrim arasında süren çatışmaya ilişkin olarak Yürükoğlu yoldaşımızı şöyle yazmıştı:

"Gelişmenin ne yöne olacağında hepimizin katkısı, sorumluluğu var. Hepimizin, gelecek kuşaklara vereceği hesabı var. Bugün geri çekilmek, ağırbaşlı 'savaşmak', peşin yenilgi demektir. Yiğitleri bilinçlendireceğiz, onlara güven vereceğiz, örgütleneceğiz. Yiğitlerle birlikte saldırıyı hazırlayacağız. ... Burjuvasına da oportünistine de göstereceğiz ki komünistin sancağı da kanı da kıızıdır". (R. Yürükoğlu, "Bizi Bizden Başkası Yenemez" *İşçinin Sesi*, sayı:129)

Hamza yoldaş bütün bu sorumluluklarını başarıyla yerine getirdi. İskitler halkına bilinç, güven verdi. Gösterdi ki komünistin sancağı da kanı da kıızıdır.

Hamza yoldaşımızın ve tüm devrimci şehitlerin hesabını sorabilmek için bugün bize düşen, devrimci görevlerimizi en iyi biçimde ve en büyük özveriyle yerine getirmektir. Devrimi utkuya ulaştırmak için savaşımı daha da yükseltmektir.

Yoldaşı O

Yoldaşlar,

Biz *Yıldırım* bölgesindeki *İşçinin Sesi* taraftarlarıyız. Bölgemizde Hamza Demirci yoldaşımız kimliği belirsiz sermaye uşakları tarafından katledildi.

Hamza yoldaşın vurulduğu yerde bir korsan gösteri yaptık. Gösteride üstünde "Hamza'nın hesabını soracağız, *İşçinin Sesi* - TKP" yazılı bir pankart astık. Lastik yakıp havaya iki el ateş ettik.

Bir yoldaşımızı etrafımızı çeviren yüzlerce genç işçiye yönelik bir konuşma yaptı ve şöyle dedi: "Emekçi halkımız, devrim yolunda bir yiğit evladını daha yitirdi. Hamza yoldaş finans kapital egemenliğine ve ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimi savaşımında sermayenin uşakları tarafından alçakça katledildi.

...O mükemmel bir kafa,

Mükemmel bir yürek,

Yumruklarıyla erkek,

Gözleriyle çocuğu.

...Allahsız, hudutsuz bir baştı o,

Yoldaştı o.

Hamza yoldaşı savaşımızda yaşatacağız!"

Daha sonra bölgede yazılama ve afişleme yaptık. Ne ölüm ne de zindanlar bizi yıldıramayacaktır. N.A.

Ölümü bizi

daha da biledi

Yoldaşlar,

Finans kapital egemenliğine ve ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimi için savaşımızda bir yoldaşımızı yitirdik.

Hamza yoldaş saflarımıza yeni katılmış bir gençti. Mahallesinde ve okulunda çeşitli "siyaset"lerle anti-faşist savaşıma katılmıştı. Bölgede çalışmamız başlayınca kendisiyle ilişkiye geçtik, gazetemizi okuttuk, tartıştık. Çabalarımızın sonucu kendisini Leninci saflara kazandı.

O Leninizme inanmıştı, özümsemişti. Ve Leninizmin Türkiye'deki biricik temsilcisi, devrimci silahımız *İşçinin Sesi*'nin saflarında hızla örgütlenmeye, faşist teröre ve düzene karşı İskitler halkının örgütlenmesine girişti.

Bu çalışmaları sırasında bir geceyarısı evine giderken sermayenin uşaklarına kahpece kurşunlandı.

Uzun süre komada kaldı. Sonra durumu iyileşti, hastahaneden taburcu edildi. Aradan geçen süre içinde tekrar kötüleşti. Ve bir akşam kendisini yitirdik.

Yoldaşımızın ölümü bizi daha da biledi. Bundan sonraki çalışmalarımız daha kararlı ve daha inçil olacak. Savaşımız Hamza yoldaşın ve diğer kahramanların uğruna yaşamlarını verdiği değerleri muzaffer kilana dek şehitlerimizin kanlarıyla daha da kızılbaşan proletaryanın şanlı kızıl bayrağını burjuvazinin kalelerine teker teker dikene dek sürecek. Analar daha nice Hamza'lara gebe dir. İnançlıyız, kararlıyız. Hamza Yoldaşı savaşımızda yaşatacağız!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Kavga Arkadaşları

İleriye, hep ileriye gideceğiz

Yoldaşlar, bugün Hamza yoldaş öleli 7 gün oldu. Hamza yoldaş bundan 3 ay önce saldırıya uğramış ve yaralanmıştı. Kurşun dalağına isabet ettiği için dalağı alınmıştı. Daha sonra iki sefer bağırsaklarından ameliyat oldu ve dördüncü ameliyatı da apandisitlendi. Hamza yoldaşımızın bu ağır şartlar altında yaşayabilmesine, davamıza olan yüce inancı etken oluyordu. Hamza yoldaş *İşçinin Sesi* 'ne gönülünü vermişti, hayatını vermektен çekinmedi. Hamza yoldaş bizlere Türkiye'de

devrimci durum yaşadığını bir kez daha kanıtladı ve önümüzde ışık oldu. Fakat kendisi bu kardaletin yetinmiyordu. Ölmeden önce, "devrim yolunda hiçbirşey yapmadan gidiyorum" demişti. Oysa çok şeyler yaptı. Yaşaydı daha da çok şeyler yapacaktı.

Bizler, Hamza yoldaşın önümüzde tutmuş oluğu ışıktan ileriye, hep ileriye gideceğiz. Ta ki Hamza yoldaşa ulaşana dek.

Sanem

Savaşımızda yaşatacağız

Yoldaşlar,

Onu üç ay önce vurulduğu günün 4. günü tanıştım. Daha önce onu hiç görmemiş ama adını çok duymuştum. Hastahane de kendini bilmez bir durumda, komada yatıyordu.

Hastahane her uğradığımda, onun biraz daha iyileştiğini görüyordum. Sanki biz yeni tanışan iki insan değil, yıllar önce tanışmış, konuşmuş, aynı heyecanı yüreğimizde duymuş yani bir hamurdan yoğrulmuş gibiydik.

Neydi bizi bağlayan bu duygu, neydi bizi bir anda kaynaştıran? Gözlerindeki ışık öylesine güzel yanılıyordu ki bu soruyu: Davamız, inancımız.

Son olarak onu biraz daha olmuş ama kararlılığından, devrimci onurundan hiçbirşey kaybetmemiş halde gördüm. Bana, "ah bir iyileşsem bak o zaman faşistlere ve onların her türlü yarıdaklarına karşı nasıl savaşacağım" diyordu. Yüreği o kadar yangındı ki devrimci marşlar, Kürtçe türküler söyleyerek onu serinletmeye çalışıyordu. 3 gün önce durumu ağırlaşmış, son nefesinde "arkadaşlarıma söyleyin ben devrimci savaşıma yardımcı olamadım, bunun için çok üzülüyorum" demiş ve ölmüş.

Nasil savaşmanın Hamza? Korsanlarda en önde olan sendin, faşist sürülerin saldırılarını en önde püskürten sendin. Sendin emekçi halkımızın, işçi sınıfımızın kızıl bayrağını yükseklerde dalgalandıran, sendin oportünistlerin yüreğine korku salan. Bunun için varlığından rahatsız oldular. Bunun için vurdular seni.

Bütün arkadaşlarım, tüm yoldaşlarım adına sana söz veriyorum yoldaşım: Kızıl bayrağını yükselttiğin yerden daha yukarılara, ta ki yerimiz senin yanın olana dek yükselteceğiz!

F.M

İşçinin Sesi'nde bu konuda herhangi bir netliğin gözlenemediği de yaptığımız uyarıların içinde yer almaktaydı. Şahin Vural arkadaşın karakteri gereği bu tür konularda da oldukça hassas ve samimi görünümü — tabii ki bu takınılmış bir sahte görünüm değil, arkadaşın kişiliğinin yansıması idi — bu duyarlık ve samimiyet olgununun *İşçinin Sesi*'nin kolektifçe belirlenen bir yanı olduğu intibasını bizde uyandırdı. Ve *İşçinin Sesi* olgusunu Türkiye'de işçi sınıfının ve emekçi halkların önder partisini sentez olarak oluşturacak tepki güçlerinden bir tanesi olarak değerlendirmeye başladık.

Ancak daha sonraki günlerde, bazı kanallardan aldığımız bilgiler çerçevesinde Şahin Vural arkadaşın likidatörlük (ve ihanet) iddiası ile örgütlenmenizden ihraç edildiğini duyduk. Bu iddiaya gerekçe teşkil eden olayın Şahin Vural'ın bizlerle ve bizim gibi tepki unsurlarıyla samimice, nihai senteze varacak bir aşarı beraberliği ciddi ve niyetli olarak yaratma çabalarından başkası olmadığı tarafımızdan çok açıkça kavranmıştır. Elbette Türkiye'de hemen hergün bu tür olayları yaşayan, gören bizler için bu durum sürpriz olmadı. Ama netice olarak *İşçinin Sesi*'nin kimi yayınlarında Türkiye'deki muharip guruplarıyla ilgili olarak yayınladığı sempati satırlarının TKP familyasından bir örgütlenmenin inşası için atılmış bir olta olduğu netçe ortaya çıkmış oldu. Bu ihraç başlangıçta bizde gerek teorik gerekse pratik tecrübelerimizin ışığında bir ön yargı olarak belirlenmiş bir tesbite gerçeklik kazandı: Yani, *İşçinin Sesi* bizce bilinçli ya da bilinçsiz olarak, Türkiye'de keskinleşen sınıf mücadelesi sayesinde giderek ipliği pazara çıkan TKP'nin Türkiye solundaki mevcut örgütlenmelerin içinde doğan bunalmaları da kendisine kanalizasyon ederek — yeniden örgütlenmesi için ortaya sürülmüş şike bir örgütlenme olarak belirlendi.

Bu sözlerimiz tüm *İşçinin Sesi* taraftarlarına degildir. Çünkü biz inanıyoruz ve biliyoruz ki *İşçinin Sesi* içinde başka Şahin Vural'lar vardır ve çıkacaktır. Bugün *İşçinin Sesi* taraftarları olan herkim ki bu satırlarımızdan en küçük bir alınma duygusunu kendi içinde rahatsız edici tarzda duyuyorsa, mevcut potansiyelini bize karşı kızarak harcamayla değil, Türkiye'deki siyasi mücadelenin somut durumunun ve buna bağlı olarak kendi mevcut durumunun derinliğine otokritiğini yapmayla değerlendirsin. Ancak o sayededir ki kendilerindeki tepki potansiyellerinin Reha Yürükoğlu vs. gibi siyaset bezirganlarına ve İ. Bilen kopyalarına yol açıcı ve altlık olmasına engel olabilirler. Ve ancak o sayededir ki, Türkiye proletaryasının militan mücadele örgütünün kurulmasına yardımcı olabilirler.

Satırlarımıza burada son verir-

ken, bu düşüncelerimizin *İşçinin Sesi* gazetesinde yayınlanması isteğiyle Reha Yürükoğlu ve arkadaşlarını İ. Bilenlik yolunda uğurlar, Şahin Vural'ara başarılar dileriz.

Sungurlardan
bir gurup işçi

Katliamlar bizi durduramaz

Üniversite seçme sınavına girmek için İzmir İnciraltı yurtlarında bulunan öğrenci kitlesine jandarma ve polis ateş açtı, birçok öğrenci yaralandı, beş kişi öldü.

Karşı devrim cephesi, devlet, alşılmamış boyutlarda saldırdı. Burjuvazi orduyu hem halkın üzerine sürüyor, hem de halkla yüzyüze gelmemesi için çabalyor. İstiyorlar ki askerler düşman diye gösterilenlerle yüzyüze bile gelmeden onlara ateş açsın. Çünkü devrimci durum koşullarında askerlerin çözülüp, halktan yana saf tutmasından korkuyorlar.

Yığınlardaki hoşnutsuzluk arttıkça, CHP gene tarihsel rolünü oynuyor. Sol lafazanlık yaparken yığınların devrimci enerjisini köreltmeye çalışıyor. Lenin, "Gericiilik üstüne gerçek bir zafer kazanmak için yığınları, onlara gericiliğe karşı savaşın doğası ve amaçları hakkında sahte fikirler veren Kadetlerin ideolojik etkisinden kurtarmalıyız" diyor (Lenin, *Toplu Yaptılar*, c.11, s.156). Faşist tehlikeye karşı savaşta Leninci yöntem burjuva reformizminin sızsluğunu yığınlara kavratmaktadır.

Katliamlar mücadelemizi durduramadı, durduramayacak! İnciraltı katliamının hesabını soracağız!

F.B.
Ankara

İdeolojimize güveniyoruz

Selam Yoldaşlar, Ben Konya İKD Yönetim Kurulu'nda çalışmaktayım. İki hafta önce bir takım sorular getirdiğim için atıldım. Fakat bir türlü yüzüme söylemediler. Arkamdan birçok karalamalar getirdiler.

Bizi şimdiye kadar koyun gibi güttüler. Kafamda birçok soruların olduğunu söylediğimde bana büyük suçlamalar getirdiler, maceracılıkla suçladılar. Kendileriyle ideolojik olarak tartışmak istediğimde, sen partiyi eleştiremezsin haddini bil diye yanıtt verdiler. Birçok kişiyle devrimci durum konusunu tartışırken değişik kişilerden değişik yanıtlar aldım. Kimisi var, kimisi yok diyor. Bu da kendi içlerindeki çelişkiyi gösteriyor. Şanki aynı örgütün insanları değiller!

Devrimciler arasındaki tartışmalar ideolojik olmalı. İdeolojimize güveniyoruz, Leninci çizgide yürüyoruz.

A.K.
Konya

Kanın yerde kalmayacak

İşçinin Sesi gazetesini düzenli olarak okuyan, LENİNCİLİK YOLUNDA çaba sarfeden bir işçiyim. Şunu açıkça söyleyeyim ki bana bugüne kadar *İşçinin Sesi* gazetesini kadar yakın ve samimi bir gazete gelmedi. Gazeteyi düzenli okumak, okutmak ve haber göndermek görevimi gücüm kadar yapmaya çalışacağım. İlk olarak zamanı geçen fakat unutamadığım bir olayı aktarıyorum.

Yıl 1976, tarih 8 Kasım Salı. Sekiz Kasım Salı günü efendiliğiyle, terbiyesiyle, çalışkanlığıyla tanınan arkadaşımız İBRAHİM DAĞLİCAN iş cinayetine kurban gitti. Kanının üzerine bir kova su döküp kanına basa basa biz arkadaşlarımızın çalışmaya zorladılar. Tabii biz de işe devam ettik. O zaman devrimci olmadığımız için boyun eğdik.

Sendika başkanı ise, işyerine gelmeyi ve işçilerin acısını paylaşmayı bile çok gördü. Burakin acımızı paylaşmayı, iş cinayetine kurban giden arkadaşımız için patronla işbirliği yaparak arkadaşımızı suçlu çıkardı.

Arkadaşım İbrahim kemiklerin sızlamasın rahat uyu. Kanın yerde kalmayacak. Braktığın yerden savaşı sürdürüreceğiz.

Kiremit fabrikasından
Leninci bir işçi
Turgutlu

Opportünistlerle TİP arasından su sızıyor

TKP üst yönetimi, "Leninciler Konferansı" duyurusunda belirtildiği gibi oportünizme battı. Ama bununla kalmıyorlar. Hak etmedikleri komünist adını kullanarak, komünizme, TKP'ye sempati duyan militanları kendi kullandıkları oportünist yöntemlerle eğitiyorlar, dürüst devrimci insanlar yetiştirecekleri yerde hafiye, ispiyoncu, dedikoducu yetiştiriyorlar. Bir yandan da yığınların gerisinden nal topluyorlar. 1 Mayıs öncesi Bahçelievler İzzet Ünver Lisesi'ne devrimci öğrenciler orakçekiçli kızıl bayrak çektiler. Bizim oportünist öğretmenlerimiz durur mu? Hemen bir tutanak tutarak sıkıyönetime ihbarcılık yaptılar. Ama bu arada erlerin suç delilini yok etmeye çalışmaları bizim oportünistlerimizin yi-

ğınların, kitlelerin ne kadar gerisinde kaldıklarını gösterdi.

TKP'nin oportünist kanadı ile TİP'liler arasından su sızıyor. Birimlerde Lenincilere karşı birlikte tavır alıyorlar. İzzet Ünver Lisesi'nde Leninci öğrencilerin kayıtlarını silmek istediler. Gerekece olarak da burjuva yasalarını gösterdiler. Ama Leninci gençler bu oyunları bozdular ve öğretmenlerle birlikte idare (reformistlere) karşı kararlı bir savaşım verdiler.

Oportünizmin pisliklerini okul kitlesi önünde açığa çıkaracağız.

H.M.
Aksaray-İstanbul

İşçinin Sesi gerçek öncüdür

Yoldaşlar, Ben Londra'ya, Türkiye'den büyük ümitlerle gelen işçilerden birisiyim. Türkiye'de aç ve işsiz kaldım. Londra'ya geldim. Terzi fabrikalarında çalışarak geçimimi sağlamaya başladım. İşte bu dönemde *İşçinin Sesi* elime geçti. İlk okuyuşta fazla birşey anlamadım ama yazıların anlatımı, dilinin duruluğu hoşuma gitti. O günden sonra gazeteyi devamlı aldım, okudum.

Burjuvaziyi, işçi sınıfını, emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi, sınıf savaşımını, önumüzde duran görevleri öğrendim. Artık ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Bugün görevim, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu için, işçi sınıfını yurt çapında merkezi organ etrafında örgütlemek için çalışmaktır. Devrimin önünde duran engel oportünizme karşı savaşmaktır. Devrimci durumun giderek olgunlaştığı ülkemizde günün koşullarına göre hazırlık yaparak, işçi sınıfını örgütleyip ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmektedir. Bunun için çalışmaktır.

Bana bu yolda Marksizm-Leninizm temelinde yol gösteren, ışık tutan, karanlık günlerimin rehberi olan *İşçinin Sesi*'nin Türkiye işçi sınıfının gerçek öncüsü olduğuna inanırım sonsuz.

Londra'dan bir işçi
K.V.
Londra

Haber göndereceğim

Değerli Yoldaşlar, Yayınlarınızı sürekli okuyorum çok yararlı oluyor. Ayrıca, bana gelen yayınlardan bir tanesini Türkiye'ye gönderiyorum.

Dostlar üzülerek belirtmek isterim sizlere (örgütümüze) maddi olarak yardım edemiyorum. Bu yüzden çok üzgünüm, ama maddi olarak güç düşmedim.

(...)

Dostlar şimdilik bu kadar sonra haber göndereceğim.

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

Heinsberg-Almanya

Oportünistlerin

"legal işçi partisi"

aldatmacaları

TKP'yi

likide etmektedir

yenler şimdi bir kez daha düşünmelidirler.

Bu legal "Birleşik İşçi Partisi"nin anlamı nedir? Ülkemiz git-tikçe derinleşen devrimci durum yaşıyor: Bir yandan devrimci hareket yükseliyor öte yandan karşı-devrim devlet güçleri saldırılarını artırıyor. Devrim hareketi, işçi sınıfımız henüz yenilmedi. Bu koşullar altında burjuvazinin tanıya-cağı sınırlı legal olanaklara sığınma, yığınlarda bu sınırlı legal çalışma ve örgütlenme olanaklarıyla ilgili hayaller yaratmak işçi sınıfına ihanettir. Partiyi tasfiye etmektir.

Oportünistlerin amacı, illegal örgüt ve çalışmadan vazgeçme, tüm çalışma ve örgütlenmeyi burjuvazinin sınırlı legal olanakları düzeyinde yürütmektir. 1970

Nermin Gündoğan, Ankara

TKP'nin güçlendirilmesi konusundaki tutum, oportünizmi ve Leninci çizgiyi birbirinden kesin bir biçimde ayırıyor.

Devrimci durumun hızla derinleştiği ülkemizde, partinin gizli aygıtını koruma, illegal örgütlenmeyi güçlendirme can alıcı bir öneme sahiptir. Komünistler için başta gelen görev budur. "... Yasal ve yasa-dışı çalışmaları, belli bir yöntem çerçevesinde, birbirleriyle akılluca bağdaştırmaksızın" (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, Sol Yayınları, s.40). TKP'yi korumak ve güçlendirmek olanaksızdır.

Mayıs ayı içinde toplanan TKP MK Plenumunda, TKP oportünist yönetici kılığı, TKP-TİP ve TSİP'in katılmasıyla "legal(!) bir Birleşik İşçi Partisi" kurma kararı aldı. Bu, partinin likidasyonu yolunda önemli bir adımdır.

Oportünistlerin partiyi legalize etme çabaları yeni değildir. Bunun "alt yapısı" çok uzun zamandır el altından hazırlanıyordu. Leninciler bu durumu daha önceden gördüler, belirttiler. O zaman "hayır, biz bu partilerle yalnızca eylem birliğini savunuyoruz" di-

öncesinde olduğu gibi TKP'yi "ismi var, cismi yok" bir parti durumuna getirmektedir.

TKP'nin oportünist yönetici kılığı, yıllardır izledikleri oportünist siyasetleri ile işçi sınıfını Leninci bir önderden yoksun bıraktılar. Şimdi de "TSİP-TİP-TKP birliği - Birleşik İşçi Partisi" kurma girişimleri ile partiyi tasfiye ediyor, pasifist küçük-burjuva sosyalistlerine satıyorlar. Lenin, "... işçilerin partisinin oportünist kanadı, bunalmış zamanlarında, dağılma ve çökme günlerinde, ya tümden tasfiyecilik olmaya ya da tasfiyeciliğin tutsaklığına mahkumdur" diyor (agy, s.51).

TKP'den kopmalar, siyaseti bırakmalar olağanüstü boyutlara ulaşmıştır. "Partinin yalpalayan aydın ve küçük burjuva öğeleri" ya eylem alanı olarak yasal örgütleri seçiyor ya da partiden kopup siyaseti bırakıyorlar. Oportünistlerin üst düzeydeki yöneticileri ise bir süredir ortalıkta görünmüyorlar. Lenin, "kaçışlar, partinin anması demektir, partinin, en az kararlı öğelerden, güvenilir dostlarından, her zaman, belirli bir süre için proletaryaya katılan ve ya küçük burjuvaziden ya da belirli bir sınıfın yörengesi dışına

atılmış 'sınıfsız'lar arasından gelen 'Abbas Yolcuları' (...) kurtulması demektir" diyor (agy, s.36).

Bugün menşevik örgütlerde çözümler tamdır. Savaş alanları, semtler, fabrikalar, okullar bir bir terk ediliyor. Menşevikler büyük bir moral bozukluğu ve dağılışı içindedirler. TKP oportünist kılığının TİP-TSİP ile birlikte "Birleşik İşçi Partisi" yaratma girişimleri de aslında oportünistler arasında bir pazarlık sorunudur. Örgütlerine bir canlanış, dirilme getirme girişimleridir.

Bugün ana görev TKP'yi güçlendirmektir. Bunun için illegal örgütlenmeyi başa almak gerekir. Yığınlardaki her türlü legal örgüt ve çalışma alışkanlığına karşı amansız savaşmalıdır. Legal olanakları parti yararına kullanabil-memiz, ancak partimizin illegal örgütlenmesini sağlamlaştırmak ile olanaklıdır. Lenin'in şu sözleri bu konuda bize yol gösteriyor. "Yasa-dışı parti örgütünü güçlendirmek, her çalışma alanında parti hücreleri yaratmak, 'sayıları az bile olsa her sanai girişiminde işçilerden oluşan parti kurulları' kurmak, önderlik görevlerini işçilerin arasından çıkan sosyal-demokrat (komünist-İ.S.) hareketin önderleri elinde yoğunlaştırma - işte bugünün ödevleri bunlar, söylemeye gerek yok, bu hücrelerin ve kurulların görevi, bütün yarı-yasal ve olabildiği ölçüde yasal örgütlerden yararlanmak, 'yığınlarla yakın ilişkiyi' sürdürmek ve işçileri, yığınların bütün gereksinmelerine sosyal-demokrasinin (komünizmin-İ.S.) yanıt olabileceği biçimde yönetmektir" (agy, s.36).

Her çalışma alanında özellikle fabrikalarda sağlam illegal parti çekirdekleri kurmak, partinin kapılarını işçi sınıfına açmak parti komitelerine önder olacak yetenekte işçi-devrimcileri eğitmek; bizim de bugünkü görevlerimiz bunlardır. TKP'yi güçlendirip, sağlamlaştırmak ancak bu temel üzerinde olanaklıdır.

Leninciler likidasyona izin vermiyeceklerdir. TKP'mizi ideolojisiyle, örgüt yapısıyla, herşeyiyle Leninci kılacağı. Parti yanlısı öğeleri eğitmek, onları bir örgüt içinde birleştirmek, gerçekten güçlü ve birleşik bir proletarya partisini geliştirmek görevimizi yerine getireceğiz.

İşçi sınıfımız ve Leninciler, oportünistlerin bu ihanetinin hesabını mutlak soracaklardır. Lenincilere katılmamış TKP üye ve sempaticianları, oportünist yönetici kılığının ihanetine ortak olmanın! TKP'nin likidasyonuna karşı savaşmak için Leninci saflara katılın! Partimizin 5. Kongresi'nin toplanması için Lenincilerle birlikte savaş verin. Partimizdeki "tasfiyecilerin tasfiyesi" ancak Kongre ile olanaklıdır.

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz! TKP'yi likide ettirmeyeceğiz.

Oportünistler

likidasyona

hız verdi

Süleyman Şahin, İzmir

TKP oportünist kanadı TKP'nin Sesi radyosuyla ve çeşitli yayın organlarıyla plenumlarını duyurdu. Yaptıkları plenumda çeşitli kararlar almışlar. Hepsisi de oportünizmin yeni incileri. Bunlardan biri, TİP-TSİP ve TKP oportünist kanadının "Birleşik İşçi Partisi"ni kurma kararı, oportünizmin üst aşamalara vardığını gösteriyor.

Şimdiye kadar TİP ve TSİP'le eylem birliği yapacaklarını, onu zorladıklarını iddia ediyorlardı. Ancak bu süre içinde süreklilik ideolojik tavizlerle birbirlerine "yaklaştıkları" gözden kaçmıyordu. Örneğin, TKP oportünist kanadı önceleri "cep partileri" dediği TİP ve TSİP için son zamanlarda "Sosyalist İşçi Partileri" demeye başlamıştı. TİP de sosyalist hareketi "bir"den üçe çıkarırken demokratik aşamanın olabirliğinden de söz etmeye başlamıştı.

Bu gelişmeler olurken TKP oportünist kanadı, "TİP ve TSİP'le eylem birliği geliyor" diyordu. Fakat Leninciler bu gelişmelerin oportünistlerin birleşmesine doğru bir ilerleme olduğunu, oportünistlerin "tek parti-tek cephe"de birleşme hazırlığı yaptıklarını gördüler ve söylediler. Ve nihayet TİP, TSİP ve TKP oportünist kanadının "Birleşik İşçi Partisi"ni kuracağı radyodan ilan ediliverdi.

Bunların birleşme hazırlığı yaptıkları belliydi, ama insanın aklına "acaba TKP'nin oportünist kanadında mı birleşirler" diye geliyordu. Fakat bu oportünistler yanıltılar çok kişiyi. Madem birleşecekler herhalde TKP'yi diye çalışırlar diye düşününler yanıldı. Legal bir partide birleşmeyi uygun görmüşler. Legalizm hastalığı ilişkilerine işlemiş. Yıllardır "TKP'ye özgürlük" diye liberal burjuvazinin kuşurduğuna el ovuşturmaları sonuç vermeyince, "biz de legal parti kurarız" dediler.

Bu "yoldaşlarımız" TİP ve TSİP'le birliği sağlarken TKP'yi de bitinlikle likide etmeye çalışıyorlar. Legal parti kurduklarında kadroların çoğu bu partide çalışacak.

Ama onlar ancak kendi bağlarını likide edebilirler. Çünkü biz Leninciler TKP'yi onlara likide ettirmeyeceğiz!

Yaşasın TKP!

Yaşasın İşçinin Sesi!

Oportünizmi yeneceğiz!

Türkiye'nin tüm oportünistleri, Birleşik İşçi Partisi'nde birleşin!

Yaşasın**oportünistlerin****birliği:****birleşik legal****işçi sınıfı****partisi**

merkezi New York'da olan ve CIA'nın emrinde bulunan 'Uluslararası İşçi Birliği'ne bunun bir alt kolu olan ve "Orta Doğu İşçi Birliği'ne bağlı olduğunu somut verilerle göstermeye çalıştı. ATEŞ OLMAYAN YERDEN DUMAN ÇIKMAZ DERLER" (İ. Bilen, *Çetin Savaş*, s.31).

TİP, TSİP'e yapılan eleştiri, bu düzeyde başladı ama bu düzeyde sürmedi. Daha "bilimsel" eleştirmek zorunda olduklarını anlattıklarında şöyle yazdılar:

"Bu partilerin tümünün kuruluşunda şu ya da bu ölçüde, gizli ya da açık bir anti-Sovyetizm var olmuştur.

"Ancak bunun nesnel temeli, bu parti yöneticilerinin sınıfsal yapısıdır. Böylesi sınıfsal bir temel, teoride kendini revizyonizm, uygulamada ise oportünizm biçiminde gösterir.

"Sonunda ortaya gerek parti yapısı (tüzükle), gerek strateji (program) ve gerekse çalışma tarz ve biçimleri bakımından seçmece (eklektik) bir görünüm, dar ve sığ bir küçük burjuva sosyalizmi çıkmıştır" (*Ürün*, sayı:42, s.77, 1977).

1977'de TİP ve TSİP, küçük burjuva sosyalizmini savunan, legalizm batağına batmış, oportünist partiler olarak görülüyordu. O zaman öyleydi. Ya bugün nasıl?

"TİP ve TSİP, sosyalizmi amaçlayan, işçi sınıfıyla belli ölçüde bağları olan, giderek bilimsel sosyalizmden esinlenen görüşleri benimseyen işçi partileridir. İşçi sınıfının politik öncüsü bu partilerle eylem birliğini, işçi sınıfının politik eylem birliği çerçevesinde ele alıyor. Bu eylem birliği politikası, işçi sınıfının birliği perspektifine yöneliktir" (*Çağ*, sayı:2, s.12).

Menşevik TKP'nin yayınlarında, artık TİP, TSİP'e "oportünist" demek yasaklanmıştır. Bu partilere hiçbir eleştiri yöneltilmez olmuştur. Parti görüşmelerinde, TİP, TSİP için "pek ayrılmamız kalmadı" denilebiliyor.

İşte oportünistlerin geldiği nokta budur.

TİP ve TSİP oportünistleri de belli evrimler geçirdiler. TSİP, önce TKP-B'yi kurmayı denedi. TİP, uzun süre "işçi sınıfının partisi" benim diye tutturdu. TKP'yi tanımadı bile. Ama bugün "tek parti, tek cephe" broşürüyle birlikte çarkettiler. TKP ile birleşmek için "sosyalist devrim" fikrinden bile vazgeçtiler. TİP, kongre topladı (Bizim menşeviklerin plenumuna paralel). TİP'in son kongresi için yapılan, İzmir merkez ilçe kongresinde, TKP-TİP-TSİP birleşmesinin maddi hazırlığı yapıldı.

TİP İzmir merkez ilçe yönetim kurulunun çalışma raporunda (18.6.1980) aynen şöyle yazıyor:

"Tek güçlü, çelik disiplinli bir merkezi otoriteye ulaşabilmek için, bilimsel sosyalist platformdaki üç hareketin, birleşmeleri

Lenin oportünizme karşı savaşıyor "birlik" oluşur diyor. TKP'nin menşevik yöneticileri, oportünizmle uzlaşıyor "birlik" olur diyorlar.

Tahsin Mert, İzmir

Partimiz TKP, oportünistlerin elinde oyuncak oldu. Yönetimi tutan menşevikler, partimizin saygınlığını yerle bir ettiler. Devrimci durumun TKP'ye yüklediği görevleri yapmaktan kaçıyorlar. Bunlar, Lenincilerin konferansına karşılık, Mayıs ayında bir plenum topladılar. (Kongre yerine bu tür toplantılarla işi idare ediyorlar). Plenumda alınan en önemli karar, "birleşik legal işçi sınıfı partisi" kurma kararıdır.

Bu konuyu biraz gerilere gidip inceleyelim.

TSİP ve TİP'in, kurulduğu yıllarda (1974-1975) TKP bu partilere ateş püskürüyordu. Bu partileri "likidasyon partileri" diye damgaladı. Hatta İ. Bilen 1975'de o kadar ileri gitti ki TSİP'i "holdinglerin partisi" ilân etti. *Çetin Savaş* broşüründe şöyle yazıyor:

"*Katkı* dergisi, Aralık 1974 sayısında, TSİP üstüne bir açıklama yaptı. Bu partinin sözcülüğünü yapan *Kitle* gazetesinin: *Hürriyet Holdingin koltuğu altında* icra-i sanat ettiğini yazdı. Fotoğraflar, belgeler bastı. TSİP'in

vazgeçilmez bir hedef olmaktadır.

"Üstüste çakışan tam bir ideolojik birliktelik henüz yoksa, uzlaşmaz karşıtlıklar da yoktur. Herşeyden önce bu üç hareket karşıt sınıfların örgütlenme ifadesi değildir. Tıpatıp aynılıklar aramak birliğin önüne dikilmiş subjektif engellerdir, "bilimsel sosyalist platformdaki üç hareketten ikisinin, üçüncüye olduğu gibi katılması halinde de tam ve gerçek çözümlü kanımızca olmayacaktır. Geçerli ve gerekli olan, bilimsel sosyalist parti normları ve eylem anlayışıyla, kitle bağları ve öncü rolüyle yeni bir niteliksel sıçramadır. Yeni Parti'dir" (TİP İzmir Merkez İlçe Çalışma Raporu, 18.6.1980).

Oportünistlerin, son günahı olan "legal birleşik işçi sınıfı partisi" açıkça, TKP'nin likidasyonu. TKP'nin menşevik yöneticileri işe TİP, TSİP'le eylem birliğiyle başladılar ama, işi, politik birlikle, hem de "ilkesiz" birlikle noktalamak istiyorlar. İşçi sınıfının "birliği", kuşkusuz Marksist-Leninist işçi sınıfı partisinde sağlanır. Bu birlik, her türlü oportünizme karşı, acımasız bir savaş içinde, Leninci bir ideoloji temelinde kurulur.

Lenin, "Birlik, aydın gurupçukların anlaşması, ittifakı, üzerine kurulamaz. Bu çok üzücü, çok bönce girişim, hataların en büyüğü olur. Birlik vadedilemez, olsa olsa bu boş bir hayal palavra olacaktır.

Birlik, bilinçli işçilerin, dirençli ve azimli bir çalışmayla ulaşmak durumunda oldukları ve sadece bilinçli işçilerin yaratmaları gereken birşeydir" diyor (Lenin, *Hareketin Birliği*, s.22)

Lenin, oportünizme karşı savaşıyor "birlik" oluşur diyor. TKP'nin menşevik yöneticileri, oportünizmle uzlaşıyor "birlik" olur diyorlar.

TKP'nin oportünist yöneticilerinin legalizm hastalığı yeni değildir. Onlar "TKP'ye Özgürlük" belgisini de legalizm batağından çıkarmışlardı. Onlar her zaman "ilegaliteyi" boyunlarında ağır bir zincir gibi taşıdılar. İlegaliteyi, kendilerine burjuvazinin yaptığı bir haksızlık olarak gördüler. Oportünistler "legaliteyi" amaç haline getirdiler.

Oportünistler, partimizi yok etmeye çalışıyorlar. Kendileri gibi olan TİP'li TSİP'li oportünistleri aralarına alarak, sayılarını fazlaletmeye çalışıyorlar. "Legalite" hayalleri yayarak, işçi sınıfının bilincini bulandırıp, burjuvaziyle uzlaşıyorlar. Leninciler, ise partimize sahip çıkıyorlar. Partimize yeni oportünistlerin girmesine karşı savaş açıyorlar. "Legalite hayallerini" oportünistlerin kafalarına çarparak, ters çeviriyorlar. Uzun bir savaşın ürünü olacak olan, Leninci bir TKP için savaş bayrağını yükseltiyorlar.

Kahrolsun oportünistlerin legal birleşik işçi partisi!

Yaşasın TKP!

TKP'nin oportünist yöneticilerinin legalizm hastalığı yeni değildir. Onlar "TKP'ye özgürlük" belgisini de legalizm batağından çıkarmışlardı. Onlar her zaman "ilegaliteyi" boyunlarında ağır bir zincir gibi taşıdılar. İlegaliteyi kendilerine burjuvazinin yaptığı bir haksızlık olarak gördüler.

İşçi sınıfının birliği

lar.

H. Engin "işçi sınıfının birliği"ni anlatırken birden bire *İşçinin Sesi*'nin "eylem birliği"ne karşı olduğunu söyleyiveriyor. Bu demagoji örneği de az bulunur doğrusu. Yazının başlığı "Eylem Birliği ve Politik Birlik" olunca insan iki ayrı konunun işleneceğini ve bu yapıda yaklaşımlar getirileceğini bekliyor. Ama H. Engin "ustalıkla" ve tam da *İşçinin Sesi*'ni öne çıkartarak oportünizmin üstünü örtmeye çalışıyor. Eylem birliği... eylem birliği... diye yazmadan önce politik birlik... politik birlik... diye yaza yaza geliyor, hemen ardından bakıyorsunuz politik birlik gitmiş, eylem birliği onun yerini alıvermiş. Arada da "köprü" olarak *İşçinin Sesi*'nin "sol"culuğu öne itilivermiş.

"TKP'nin oportünist yönetimi TKP-TİP-TSİP birliğini savunuyor. Üstelik bu birliği işçi sınıfının siyasal birliği olarak nitelendirerek, derin oportünizmini, kendi küçük burjuva özünü açığa vuruyor... (TKP Leninciler Konferansı Kararları, s.40).

Küçük burjuva sosyalizmiyle "birlik" kovalayanlar, bir zamanlar *İşçinin Sesi* okuyucu mektuplarını kendileri yazıyor, "Bir avuç adam, üstlerinde durmaya değer" diye koltuklarını kabarta kabarta geziniyorlardı. İşçi sınıfı ve yanında saf tutan yığınlar açık savaş alanlarında döğüşmeye dalınca, tabanları neyin ne olduğunu milltanca sormaya başlayınca, bu kez her ağızlarını açışta *İşçinin Sesi*... demeye başladılar. Ve dikkat. Oportünizmlerini *İşçinin Sesi* eleştirisi" maskesiyle yuturmaya çalışıyorlar. Açın bütün yayınlarını. Nerde "*İşçinin Sesi*..." diye başlayan "eleştiri" varsa, orada mutlaka "oportünizmlerini gizleme kaygusu vardır.

Onlar küçük burjuva sosyalizmiyle "birlik" kovalıyor, yığınları uyutmaya çalışıyor, Leninciler Leninci TKP bayrağını daha da yukarılara yükseltiyor.

Leninci TKP savaşı, devrim için savaştan ayrılmaz.

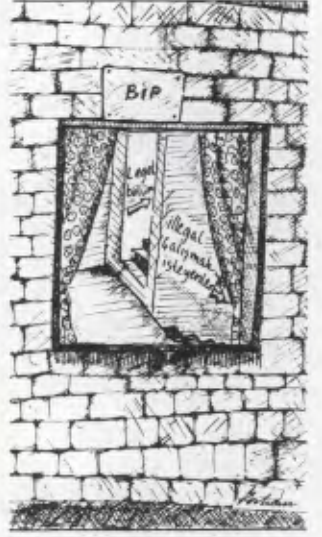
"İşçi sınıfının siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulamıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyecek siyasettir.

Bununla bağli olarak, işçi sınıfının uzun erimli çıkarlarına ters düşmeden, ideolojiden bir milim ödün vermeden çeşitli siyasal örgütlerle geçici ve sınırlı uzlaşmalara, eylem birliğine girilebilir. Bu tür eylem birliği, işçi sınıfının birliği değildir. İşçi sınıfına yanlışları sergileyebildiği, doğruları göstererek onu Leninci siyaset çevresinde daha yığınsal toplayabildiği ölçüde, işçi sınıfının siyasal birliğini güçlendirmede bir araçtır" (agy, s.40-41).

İşçi sınıfı oportünistlere karşı birleşecektir

oportünist yönetimi ise bu iki partiyi ürkütmemek için ideolojik mücadeleyi kesiyor. Yanlış bulduğu görüşleri "Bilimsel sosyalizm ilkeleri temelinde arkadaşça eleştirmek"ten söz ediyor (*Güneşli Dünya*, sayı:1, s.12). Lenin, "Menşeviklerde burjuva partilerin sosyalist eleştiriden geçirilmesi yoktur ... Önümüzde bulunan konuda (Burjuva partilerine karşı tutum—İ.S.) menşeviklerin tutumunun ilk büyük yanlışının, menşevikliğin gerçekte proleter olmayan partileri sosyalist eleştiriden geçirmemesi olduğu anlaşılıyor" diyor. (*İşçi Partisi Üzerine*, Sol Yayınları, s.274-276).

TKP oportünist yönetimi, re-

Nermin Gündoğan, Ankara

A. Yılmaz, İstanbul

TİP, TSİP, TKP, CHP solu, bazı sendikacılar ... "politik birlik" peşindeler. CHP'nin "boşalttığı" alanda, yeni bir "sol" alternatif kovalıyorlar.

Yığınla "kongre" hazırlıkları, afur-tafurlar, "görüşmeler", "yığınsal" ortak "çıkış"lar ... türlü türlü oyun aldı-yürdü.

Çağ 3'de H. Engin bastı feraydı: "Eylem birliği ve politik birlik" (s.36).

"Birlik-Dayanışma, TİP, TSİP, devrimci demokratlar ve kimi yerde CHP'liler omuz omuza savaşım verdiler (agy, s.38)..." "İşçi sınıfının politik birliğinin parçalanmışlığına son vermeyi gerektiriyor..." (agy, s.40). "...*İşçinin Sesi*, *Kurtuluş* gibi kimi 'sol' servüvenci görüşler işçi sınıfının bağlaşıklığını, küçük burjuvazinin devrimci kanadıyla" sınırlıyorlar. *İşçinin Sesi*'ne göre, TİP, TSİP ile eylem birliği yanlıştır. CHP'nin sol kanadıyla da düşünülemez. Geriye üçyüz, beşyüz dar, servüvenci gurup kalıyor (agy, s.41).

Bu kadar düzensizlik biktırıyor. Oportünistte yüz yok ki atarken kızarsın. Her zamanki "tepeden" "bilgiç" ama "boş" hava-

İşçi sınıfının birliği, işçi yığınlarına devrimci bilinç veren, işçi sınıfının ideolojik, siyasal, örgütsel bağımsızlığını koruyan, işçi yığınlarının sosyalist bilincini bulandıracak her türlü oportünizme karşı amansızca savaşan Leninci parti ile gerçekleşir. Lenin, "parti kurmak ve güçlendirmek demek, bütün Rus sosyal-demokratları arasında birlik kurmak ve güçlendirmek demektir..." (Lenin, *Partileşme Süreci*, Yar Yayınları, s.66) diyor.

İşçi sınıfının birliği, ideolojik birliği sağlamakla gerçekleşir. İdeolojik birliği sağlamak ise Marksizm-Leninizm ışığında, devrimci hareketin temel ilke ve taktik sorunlarının açık ve tüm siyasi görüşleri kapsayacak şekilde tartışmasının yapılması ile mümkündür. Lenin, "Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, herşeyden önce kesin ve belirli ayrımlar çizilmesini çekmeliyiz" (agy, s.67) diyerek, proleter ideolojinin arlığını sağlayabilmek için tüm öteki ideolojilere karşı savaşım yürütmenin gerekliliğini belirtiyor.

TKP, TİP, TSİP birliğini "işçi sınıfı birliği" olarak savunan TKP

formcu eğilimli küçük burjuva partileri olan TİP ve TSİP'i "bilimsel sosyalizmden esinlenen konularla yöneten işçi partileri" (*Güneşli Dünya*, sayı:1, s.12) diye nitelendirerek, bilinç bulandırmaya, işçi sınıfını bunların kuyruğuna takmaya çalışıyor. Böylelikle kendi oportünizmini, küçük burjuva özünü sergiliyor.

"Liberal işçi politikacıları ile, işçi hareketini parçalayan ve çoğunluğu iradesini çiğneyenlerle birlik olmaz ... işçi davasının gereksinmesi, Marksistlerin, Marksizm karşılarıyla ve bozguncuları ile birlik değil, Marksistler arasındaki birliktir" (agy, s.318-319) diyor Lenin. TKP, TİP, TSİP birliği, işçi sınıfının birliği yolunda atılmış bir adım değil, devrimci saf-lara burjuva ideolojisinin zehirini akıtmakla görevli oportünistlerin birliği yolunda atılmış bir adımdır.

İşçinin Sesi, Marksizm-Leninizm ilkelerine olan sınıksız bağlılığı ve ülkemizde uyguladığı gösterdiği başarı, TKP yönetimine egemen olan likidatör-oportünist akıma ve yurt çapında sağ ve "sol" oportünizmin her belirtisine karşı yürüttüğü amansız savaşım ile Türkiye işçi sınıfının birliğinin gerçek savunucusudur.

Daha hızlı örgütlenme için eksiklerimizi aşalım

TKP'nin Leninci güçlerinin bugünkü ana taktiği,
eylemler içinde, savaşlar içinde,
savaşarak örgütlenmektir.

Davut Çelik, Ankara

R. Yürükoğlu yoldaşın *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri* kitapçığı, tam zamanında ve yerinde Türkiye devrimci hareketine sunuldu. Tüm devrimci gurupların aradıkları bir yapıtı oldu. Gerek Türkiye'nin siyasal ortamına, gerek TKP'ye ve tüm devrimci harekete ve gerekse de Leninci hareketimize ilişkin değerlendirmeler, bu kitapçığın, ülke gerçeklerini cesur ve doğru bir şekilde ele alıp inceleyebilen, değerli ve aynı zamanda ender bir yapıtı olduğunu herkese kabul ettiriyor.

Biz gene kendi görevlerimiz üzerinde durmak istiyoruz. Kitapçığın bir bölümü Leninci hareketin durumu ve görevleri üzerine ayrılmış. Yürükoğlu yoldaş şöyle diyor: "Çok karmaşık bir süreçten geçiyoruz. Nesnel süreçler bizi de etkiliyor. Ve daha işin başındayız. Onun için çok dikkatli ve soğukkanlı olmalıyız. İnsan sayısı iyidir, saptanmış taktiklerin yaşama daha etkin geçirilebilmesini sağlar. Ama kuru kalabalık, ya da döneme uymayan yapı iyi değildir. Ortamı ve ortamın yüklediği görevleri anlamayan yapı iyi değildir. Konferansımız, bu zor dönemden her dişlisi yağlı, iyi işleyen bir mekanizma ile çıkmak kararı almıştır. Bunu yapabilmek için bir yandan ideolojik eğitimi, disiplini ve savaşkanlığı yükselteceğiz, bir yandan ne denli küçülme gerekiyorsa o denli küçüleceğiz.

"Bunun yanında, ülkemizin yaşadığı devrimci durumun partimize yüklediği ve yukarıda belirlediğimiz yönde çelişen bir başka görev daha vardır. Devrimci durum, kesin hesaplaşmaya hazırlık dönemidir. Böyle dönemlerde partinin kapısının, olağan dönemlerden daha fazla açılması, her olandan yararlanarak daha geniş kesimlerin kapsanması gerekir" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*, İŞÇİNİN SESİ Yayınları, s.74).

Bu görevlerden birincisi, içinde bulunduğumuz bu dönemden işleyen bir parti mekanizması ile çıkma görevi, adına layık bir yığın partisinin inşasına başlama görevi olarak da adlandırılabilir. Eksikliklerimizi kapatma sürecinden, her türlü olumsuzluğa ve eksikliğe karşın, "her dişlisi yağlı, tıkrık tıkrık işleyen" bir parti mekanizması ile çıkamazsak, daha ilerdeki görevler karşısında aciz kalacağız. Bazı yol-

daşlarda, "atı alan Üsküdar'ı geçmiş, biz daha yeni başlıyoruz" yolu yakınmalara rastlanıyor. Doğrudur, biz daha işin başındayız. Bu görev, geç bir dönemde başladığımızı açıklar.

Fakat yoldaşlar, her olguyu kendi nesnel iç mantığı içinde ele almak, gelişimi nesnel olarak incelemek zorundayız. Bu gecikmeyi engellemek bizim elimizde miydi? Bu gecikme, Lenincilerin, bugün TKP'nin Leninci güçleri içinde yer alan yoldaşların isteğine bağlı bir olay mıydı, yoksa ülkenin durumunun, TKP'nin ve Türkiye devrimci hareketinin gelişiminin ve kendi nesnel gelişiminin bir sonucu muydu? Eğer ikincisi ise, o zaman yapmamız gereken, geç kaldığımız yolu yakınmalarla zaman harcamak değil, bu gecikmeyi kapatmak için görevlere dört elle sarılmak, en kısa zamana en fazla görevi sığdırmak için bin kat fazla şevk ve güçle işe girişmektir. Ve bunu yapabileceğimizi, bu gecikmeyi kapatmanın olanaklı olduğunu şimdi den göstermiş olduğumuz açık değil midir? Unutmamalıyız ki, "örgütlenmek için asla geç değildir".

Çelişik görevimizin ikinci yönü ise, ülkemizin içinde bulunduğu devrimci durumun yüklediği bir görevdir. "Ülkenin siyasal gelişimine yön verebilmek için, olaylara etkili olabilmek için" daha geniş kesimleri kapsamak zorundayız. Gerek bunu, gerek bir önceki görevi ele alırken, Yürükoğlu yoldaşın şu sözlerini bir an bile akıldan çıkarmamalıyız: "TKP'nin Leninci güçlerinin bugünkü ana taktiği, eylemler içinde, savaşlar içinde, savaşarak örgütlenmektir" (agy s. 73-74). İşleyen parti mekanizması yaratmak için de, üye artırımını gerçekleştirebilmek için de bu şarttır. Kesin hesaplaşmaya hazırlık dönemindeyiz diyoruz. Kesin hesaplaşma, yığın liderliği yapabilecek, bağımsız askersel eyleme çıkabilecek, yetiştirilmiş, hazırlanmış kadrolar ister. Bu ise eylem içinde, savaş içinde gerçekleştirilebilir. Lenin 1905'de şöyle diyor, "...işler, hiçbir zaman genel bir ayaklanma zamanına ertelenmemelidir, çünkü, ayaklanma için gerekli yetenek, ateş altında eğitilmeksizin kazanılmaz" (Lenin, c.9 s.422).

Gerçek şudur ki, bugüne kadar ki süreç, oportünizme başkaldırmamızdan önceki dönem, kadrolarımız üzerinde bu alanda hiç de azımsanmayacak olumsuz izler bırakmıştır. Tıkrık banşıl mitingler, davullu-zurnalı göbek atma

şenlikleri, polislin hiçbir saldırıda bulunmadığı ve dansıklı döğüş içinde gerçekleştirilen dar korsan eylemler, kadrolardaki devrimci insiyatifi ve yaratıcılığı kırmıştır. Onların savaş deneyimi elde etmelerini, eylemler içinde yeterli kararlılıkta davranabilmelerini, girişken ve insiyatifi tavrı alabilmelerini önlemiştir. Bu alanda, yoldaşlarımızda zaman zaman görülen eksikliğin temellerini buralarda aramak gerekir.

Yaşama bakalım. İzmir'de, Tarsus'ta, Çorum'da küçük çaplı ayaklanmalar, barikat savaşları yaşandı. Hemen hemen her gün, büyük şehirlerin en az bir gecekondu mahallesinde halk polisle, jandarmayla, faşistlerle çarpışıyor. Eyleme geçen yığınlar çıkış noktaları arıyor. Bunları örgütlemek bizim görevimizdir. "Unutmamalıyız ki, bu görevde bir anlık gecikme Sosyal-Demokrasi (komünizm - İ.S.) düşmanlarının yaranna olacaktı; çünkü yeni akımlar acil bir çıkış noktası aramaktadır ve eğer bunlar Sosyal-Demokratik (komünist - İ.S.) bir kanal bulamazlarsa, Sosyal-Demokratik (komünist - İ.S.) olmayan bir kanala akacaktır" (Lenin, c.8, s.218). Bunları örgütlemek için ise, devrimci insiyatife gereksinim vardır. Burada iki sorun özellikle önem kazanmaktadır: Yığın liderliği ve bağımsız askersel eylem. Bunlar olmadan, daha geniş yığınları kapsama hedefimizin hiçbir anlamı kalmaz.

Yanlış anlaşılmasın. Bugün bizim görevlerimizin başında ideolojik eğitim ve yayın dağıtımını getiriyor. Bu ikisini olağanüstü bir titizlikle yerine getirmeden kuracağımız şatolar kartondan şatolar olacaktır ve yıkılmaya mahkumdur. Ama "hızlı örgütlenme" diyoruz. Savaşa çıkan, polislin, ordunun, faşistlerin saldırılarına karşı sokaklara dökülen yığınların içine dalmadan, onlara yol göstermeden, onların savaşını bağımsız askersel eylemlerle güçlendirmeden, "hızlı örgütlenme" lafta kalır. Bunları yapmak ise kadro sorunudur. Yığınların arasında eriyip giden, yeterli insiyatife, savaş deneyimine, kararlılığa sahip kadrolar olmaksızın daha geniş yığınlar kapsanamaz.

Soruna bir başka açıdan baktığımızda da durum aynıdır. Ülkede gelişen devrimci yığın eylemlerinde, yığınların kendiliğinden patlamalarında oportünizm baştan teslim bayrağını çekiyor. Eylemi yozlaştırmaya, burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışıyor. Mey-

dan "solcu"lara kalıyor. Eylemi "solcu"lara teslim etmek, baştan eylemin başarısızlığını kabullenmek, onun yığınlarla devrimciler arasındaki bağların daha da kopmasına yol açmasına baştan razı olmak demektir. Şimdiye kadarki bütün olaylar bunu kanıtlamıştır. Küçük burjuva devrimcileri yığınların devrimci enerjisini en şiddetli ve kararlı eyleme dönüştürmeyi, eylemi genişletmeyi ve yaygınlaştırmayı değil, savunma sınırında tutmayı başa alıyorlar. Devrimci ajitasyon - propaganda açısından, yığınlarla devrimci bilinç götürme açısından, en ufak bir çaba harcamıyorlar. Teknik yönden, eylemin en yüksek başarısı için gerekli ön-hazırlık yönünden, çalışma yapmak diye birşey bilmiyorlar. Bunları savaş içinde, yığınların gözünde demaske etmek gerekir. Bu yolla, hem eylemlerin başarısını sağlamak, hem daha geniş yığınlara açılmak ve hem de "sol" gurupların etkinliğindeki devrimci unsurları kazanmak önemli bir görevdir.

Binbir türlü zorluğumuz var diyoruz. Bu zorlukların bir kısmı da parasal, teknik, v.b. zorluklardır. Her türden irili-ufaklı zorluğun çözümlerini yöneticilerden beklemek, aşılması gereken bir davranış biçimidir. Ülkenin durumu bellidir. Bu ortamda, devrimci yaratıcılık büyük öneme sahiptir. İyi düşünen kadroların bağımsız askersel eylem yeteneğini geliştirici yönde her fırsattan anında yararlanmak, her devrimcinin yalnızca hakkı değil, sıradan görevidir. Bu, devrimci insiyatifi, kararlılığı geliştirmede, kadroları yayın için eğitmede zorunludur. "Ayaklanma, kaçınılmaz olarak, örgütsüz unsurların örgütlü binlere göre defalarca üstün olacağı koşullarda meydana gelecektir. Kaçınılmaz olarak, hemen o anda ve orada, ikişer ikişer ve hatta tek olarak ani eylem koymanın gerekli olacağı durumlar olacaktır. Ve herkes kendi insiyatifiyle, riskini kendisi göze alarak hareket etmeye hazırlanmalıdır" (Lenin, c.9, s.424). Bu, her türlü iş için geçerlidir. Gazete çoğaltma görevinde de, parasal sorunları çözmeye görevinde de, ölen bir arkadaşımızla ilgili işler alanında da geçerlidir. Bütün yoldaşlarımızı ve arkadaşlarımızı bu düzeye yükseltmeliyiz. Bu arada Lenin'in öğüdünü de unutmamalıyız: "Şüphesiz tüm aşırılıklar kötüdür. İyi ve yararlı olan herşey, eğer aşırılığa götürülürse, kötü ve zararlı olabilir - ve belirli bir sınırın ötesinde öyle olmaya mahkumdur" (Lenin, c.9, s.422).

portünizmin günümüz k şullarındaki grev anlayışı

Kemal Batmaz, Bandırma

Toplu sözleşmelerin başladığı, grevlerin barikat savaşlarına dönüşeceğinin belli olduğu bir dönemde ve *İşçinin Sesi*'nin, gelişmekte olan grevlerin, fabrika işgaline dönüşmesinin bir gereklilik olduğunu açıklamasından hemen sonra, menşeviklerle sosyal-demokratların ortaklık halinde olduğu bir sendikamızın eğitim bürosu grev konusunda bir broşür çıkardı. (Petrol-İş, Eğitim Dizisi 22, İşçi Sınıfının Eğitimi Başkadır.) Broşür oportünistlerin günümüz koşullarında grevi nasıl gördüklerini çok güzel yansıtır.

Broşür, greve giden bir fabrikadaki olayları anlatıyor. İşçilerin arasında Kara Kemal gibi sendika "eğitimi" görmüş "bilinçli" işçiler ve Tüysüz gibi "deli-dolu" bilinçsiz işçiler vardır. Grevin 15. günü Tüysüz, Kara Kemal'in yanına gelir:

"Daha ne kadar bekleyeceğiz Kemal abi, girelim fabrikaya, işgal edelim" der. "Böyle durup beklemek ne gelecek elimize?"

Kara Kemal başını yerden kaldırır:

"Kırdırmak mı istiyorsun herkesi, görmüyor musun toplum polisini, bizlerin en küçük bir yasa dışı hareketimizi bekliyor. Maceracılığın, gereksiz babayığıllığın yeri yok işçi sınıfı mücadelesinde. Aklımızı, gücümüzü en iyi biçimde kullanmamız lazım..."

Tüysüz şaşırmuştu: "Neler diyorsun abi?" dedi. "Sen değil miydin, direnelim, korkmayalım, kendi gücümüze inanalım diyen? Ne oldu şimdi sana?"

Kemal başladı gülmeye: "A deli oğlan, a tüysüz..." dedi. "Gene aynı şeyleri söylüyorum. Şunu hiçbir zaman unutma. Korkmayacağız, kendi gücümüzden başka hiçbir şeye güvenmeyeceğiz ama bunu da akıllca yapacağız. Aptalca yapılan bir davranış belki seni yiğit kılar ama davayı yitirtir. Özellikle bireysel ve maceracı hareketlere yer yok işçi sınıfının kavgasında..." (s.18-19).

Sonunda grev sanki Türkiye'de değil, "Cennet Adası"nda oluyormuş gibi işçiler polisle, orduyla, faşistlerle karşı karşıya gelmeden ve patronun tüm istekleri kabul etmesiyle mutlu bir şekilde sona erer. Tatlı bir masal değil mi? Neyse, onlar ermiş muradına biz gelelim işin özüne.

Broşürün vermek istediği ana fikir, Kara Kemal'in fabrika işgali isteyen Tüysüz'e verdiği cevapta yatıyor:

"Kırdırmak mı istiyorsun herkesi, görmüyor musun toplum polisini, bizlerin en küçük bir yasa

dışı hareketimizi bekliyor. Maceracılığın yeri yok işçi sınıfı mücadelesinde..."

Burada oportünistler Kara Kemal'in ağzıyla, işçilere şu oportünist bilinci vermeye çalışıyorlar:

1. Yasa dışı hareketler maceracıdır. (Fabrika işgali gibi) Maceracılığın işçi sınıfı hareketinde yeri yoktur. Sonuç olarak burjuva yasaları dışında eylem koymamak gerekir.

Burada uluslararası oportünizmin tipik özelliğini, legalizmi (burjuva yasalılığını) görüyoruz. Menşevikler işçilere burjuva yasaları çerçevesinde yasal eylemler vaaz edip, devrimci eylemi maceracılık lafı altında yadsıyorlar.

Emine Engin yoldaşımız, "devrimci durum koşullarında reformizm maceracılıktır" diyor. Bu çok güzel değerlendirme grev eylemleri için de geçerlidir. Bugün Türkiye'de grevleri zaten iyice budanmış burjuva yasaları çerçevesinde tutmak işçi haklarını seriye atmaktır. Esas maceracılık budur.

2. Lenin, *Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky* adlı eserinde Kautsky gibi oportünistleri "devrim uyarıcılığı, devrim propagandası ve yığınların hareketsizliğini gidermek için onlar arasında devrimci çalışma yapmama" ile suçluyor ve oportünistlerin "yığınlar arasında her zaman tüm gücüyle var olan devrimci güdülere ve dürtülere karşı çıktıklarını" söylüyor (*Bilim ve Sosyalizm Yayınları*, s.142).

Uluslararası oportünizmin en önemli ideologlarından Kautsky'nin izinden yürüyen Türkiyeli menşevikler, devrimci güdülerini çıkış yapan işçilere "Tüysüz" adını takarak onları aşağılıyorlar ve onlara akıl (pasiflik anlayın) vaaz ediyorlar.

3. Broşür, işçileri pasifliğe itebilmek için çok aşağılık bir yöntem izliyor. İşçileri burjuvazinin yumruğu ile korkutmaya çalışıyor. "...görmüyor musun toplum polisini, bizlerin en küçük bir yasa dışı hareketimizi bekliyor" diyor. Tariş olayları işçi sınıfımızın, burjuvazinin ne polisinden ve ne de ordusundan korktuğunu gösterdi. Oportünistler kendi korkaklıklarını işçi sınıfına aşlamaya çalışıyorlar.

Pasiflik öneren böyle bir broşür, burjuvazinin işçilerin savaşını durdurmakta güçlük çektiği bir dönemde çıktı. Bu gerçek, Lenin'in oportünizmi burjuva usaklığı olarak değerlendirdiği ve oportünizmle burjuvazinin işçi sınıfına karşı bağlaşıklık kurduğunu söylediği *Dönek Kautsky* kitabıyla ne güzel uyuyor.

Gene aynı kitapta Lenin sınıf savaşımında reformizmin ve oportünizmin işlevini şöyle anlatıyor: "Bütün ezen sınıflar egemenliklerini güvence altına almak için iki işleve gereksinme duyarlar: Cellatin ve papazın işlevi. Cellat, ezilenlerin protestolarını ve öfkelerini bastırmak; papaz da ezilene yatıştırarak, onlara sıkıntılarının ve özverilerinin azalacağı umudunu vermek için gereklidir. Böylece, sınıf

tüizmin işlevini şöyle anlatıyor: "Bütün ezen sınıflar egemenliklerini güvence altına almak için iki işleve gereksinme duyarlar: Cellatin ve papazın işlevi. Cellat, ezilenlerin protestolarını ve öfkelerini bastırmak; papaz da ezilene yatıştırarak, onlara sıkıntılarının ve özverilerinin azalacağı umudunu vermek için gereklidir. Böylece, sınıf

egemenliği sürdürülürken, onların ... devrimci eylemden uzak tutulmasına, devrimci ruhun zayıflamasına çalışılır" (agy, s.33).

Broşür, günümüz koşullarında kavgasız, gürlütsüz, tüm isteklerin kabul edilmesiyle son bulan bir grev hayali yayarak işçi sınıfını yatıştırmayı planlıyor ve papazlık görevini hakkıyla yerine getiriyor.

Acil görevimiz

Salih Bayram, Ankara

Türkiye'nin her yanından Leninici sesler yükseliyor. Manisa'dan Kars'tan, Ankara'dan, Antakya'dan, İzmir'den Afyon'dan, İstanbul'dan, Çorum'dan, Fatsa'dan. Hergün yeni yeni güçler hareketimize katılıyor. Savaş tüm biçimleriyle her alanda sürüyor. Leninci kadrolar gecesini gündüze katarak savaşıyor ama savaş bizim dışımızda da sürüyor. Hergün yüzlerce, binlerce çevre bizim dışımızda savaşa giriyor. Fabrikalarda, okullarda, yığınların olduğu her yerde hızla örgütlenmenin gereği hergün daha fazla kendini dayatıyor. Bu görevde bir anlık gecikmeye yer yoktur. Bugün değişik alanlardan yoldaşlarımız çok çeşitli zorluklarla karşılaşıyor bulunuyor. Örgütlenmenin, yığınların içinde yığınlarla beraber bir güç olmanın yolu kimi zaman dar pratikçiliğin içinde deneye deneye aranıyor. Bu da Leninci militanları yoruyor, onlara kavgada gereksiz zaman ve güç kaybettiriyor. Mahallerde, sanayilerde, fabrikada çalışan bazı yoldaşlar, maddi yoksunluklardan dolayı moral bozukluğuna düşüyor, günlük pratik çalışmanın içinde kayboluyor. Karanlıkta el yordamıyla yolunu arayanlar gibi bocalıyorlar.

"Pratik eğitimden, örgütsel çalışmalarını yürütme yeteneğinden yoksunluk, hiç kuşku yok ki, daha başından beri, her zaman, devrimci Markizmi savunular dahil, hepimizin ortak noksanlığıdır. Eğer sorun sadece pratik eğitimden yoksunluk olsaydı, kimse pratik içinde çalışanları suçlayamazdı. Ama illiklik terimi eğitim yoksunluğundan daha fazla birşeyi kapsar; bu terim, genel olarak, devrimci çalışmada dar kapsamlılığı, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimciler örgütünün kurulamayacağını anlayamayılı, ve nihayet (ki bu en önemlisidir) bu darlığı haklı gösterme ve onu özel bir teori durumuna yükseltmeyi, yani bu sorunda da kendiliğindenliğe böylece boyun eğmeyi ifade eder. ... bunlar amatörlükten kurtulunabileceğine inanmamakta ve ilk ve zorunlu

pratik görevimizin, siyasal mücadeleye gerekli enerjiyi, oturmuşluğu ve sürekliliği sağlayabilecek olan bir devrimciler örgütünün yaratılması olduğunu görmemektedirler" (Lenin, *Ne Yapmalı*, Sol Yayınları, s.130).

Yığınlara doğru önderlik etmek, halkın barışçı döneme göre yüz misli gelişen hareketini yönlendirmek ancak proletaryanın devrimci örgütü ile mümkündür. En ufak pratik çalışmayı, işçi sınıfının emekçilerin her protestosunu, eylemini, kendiliğinden hareketle komünist çalışmayı birleştirmek ancak ve ancak devrimci partinin görevidir. Bu görevi yapacak olan komünist partisidir. Leninci TKP'mizdir.

Acil görevimiz her yerde, fabrikada, köyde, mahallede, üniversitede örgütü yaratmaktır. Marksist-Leninist teori temelinde yaratılan parti, işçi sınıfının örgütülü ordusudur. Proletaryanın öncüsü rolünü ancak arzuda, eylemde birlik ve kesin bir disiplinle sınıksız yerine getirebilir. İşçi sınıfının öncü örgütü, komünist partisi, öncülük görevini ancak demir disiplin temelinde, demokratik merkezîyetçilik ve parti içi demokrasi ilkelerinin sistemli biçimde yaşama geçirilmesiyle ve kolektif yönetime yerine getirebilir.

"Belli parti üyelerinin clddi saydıkları fikir ayrılıklarından veya kişisel kinlerden dolayı olsun, merkez kuruluşlarının kişisel oluşumundaki tatminsizlik, kanun dışı (parti disiplin ilkelerine aykırı -İ.S) tutumlarla yol açmamalıdır ve açamaz. Herhangi bir kişiye göre merkez kuruluşlar hata yapıyorsa, bütün parti üyelerinin önünde, hatta merkez kuruluşların kendilerine bu yanlışları göstermek, bir parti üyesi olarak, onun görevidir. Bunun gibi kimden gelirse gelsin, bütün böyle haberleri büyük bir dikkatle incelemek de, merkez komitesinin ve merkez organın yazı kurulunun parti görevidir..." (Lenin, *RSDİP'nin Kuruluşu*, Günce Yayınları, s.76-77)

Acil görev güçlü bir devrimciler örgütünü yaratmaktır. Leninici disiplin, kolektif yönetim, eleştiri-özeleştir.

Menşeviklerin "Politik Güç Denge" sızlığı

ği..." olan diye belirttiği hükümet koşullarında CHP, AP'ye, MSP'nin de katılabileceği bir kolisyon çağrısı yaptı. Bu durum en başta, devrimci durumda bir hükümetin daha tükenmediğini, yönetemediğini gösterdi.

Burjuvazinin en ağırlıklı alternatifini olan AP-CHP koalisyonu, hem de CHP eliyle yaratılmaya çalışılırken, yığınları devrime hazırlaması derken, TKP yönetimi hâlâ, "...bu parti bütünsel olarak aşırı gericiğe karşı çıktığı, parti içindeki sol kanat ise demokratik görüşlere yakınlık gösterdiği için çeşitli somut sorunlarda CHP'yi eylem birliğine çekmenin nesnel olanakları vardır" (BSS, Şubat 1980, s.11) diyor. Ama CHP bu "nesnel olanakları" göremiyor, kalkıyor AP ile koalisyonun nesnel olanaklarından söz ediyor!

Kuyrukçuluk ve reformizm, menşeviklerin ruhuna öyle sinmiş ki, her ağzımları açışta bir önce söyledikleriyle çelişkilere düşüyorlar. Bunun nedenlerinden biri, menşeviklerin CHP'nin taktik tavırlarına uygun tavır geliştirmeleri ve bunlara Lenin'den kılıf aramalarıdır.

Örneğin, CHP, "bu gidişin" bir toplumsal patlamaya neden olacağı şantajıyla CHP-AP-MSP koalisyonunu bağlamaya çalışıyor. *Yeni Çağ*, sayı 16'da, "Burjuvazi yığınlarının patlamasını önleyebilmek için 'baskı paketi' hazırlamıştır" diyor. Hem de, "devrimci durum var diyebilmek için erken" dediği sırada! Lenin, "devrimci durum olmadan devrim olanaksızdır" der. Ama menşeviklerin bunun yerine, "eğer liberal burjuvazi toplumsal patlamadan söz ediyorsa, devrimci durum olmadan da böyle bir patlama (devrim) olabilir" görüşünü getiriyor. Lafı çevirmesinler diye hemen belirtelim, sözünü ettikleri patlama kesimsel bir patlama değil. Çünkü yine kendi sözleriyle, "Burjuvazi mevzi patlamalardan korkmuyor, tersine kıskırtmayı bunu sağlamaya çalışıyor" (!) (agy, s.21).

Yani baskı paketleriyle engellenmeye çalışılan patlama, örneğin, son İzmir patlaması gibi değil, çünkü o mevzi! O halde devrimci durum olmadan bu nasıl bir patlama? Ecevit, "faşizme karşı savaş sloganla değil, akılla olur" diyor. Böylece yığın çıkışlarını durdurmaya çalışıyor. Oportünistler bunu açıkça söyleyemeyeceklerinden, mevzi patlamaları burjuvazi kıskırtıyor" diyerek mevzi patlamaları yerine genel patlamayı savunur görünüyorlar. Ama hemen ardından, "...eylemi başarı noktasında sona erdirmek... yığınların geri kesimlerini hareketlendirmek ... fazla öne çıkarları tutmak..." (agy, s.21) diyor Ecevit'le aynı şeyi söylüyorlar.

Finans-kapitali faşizme zorlayan, faşizmi acileştiren devrimci durumun, ulus çapında bunalıma doğru hızla gelişmesi, devrimci ajitasyon ve propagandanın önemini artırıyor. Bu doğrultuda, bir zamanlar oportünistlerin de benim-

sedikleri, "Ya faşizm, ya devrim" belgisinin nesnel temeli daha da belirginleşiyor. Ama menşevikler ne diyor? "...Sol' oportünistler, işçi sınıfına, emekçilere 'ya faşizm-ya devrim' ikilemini dayatmaya çalışıyorlar" (*Ana Halka*, s.38).

"...İkilemin mantığına göre, faşizm tehlikesi de İleri Demokratik Halk Devrimi de aynı ölçüde reeldir. Oysa günümüzde reel olan faşizm tehlikesidir" (*Platform*).

Oportünistlerin "dün dündü, bugün bugündür" demekte Demirel'den geriye kalmadıklarını görmek için CHP'nin hükümet olduğu döneme bakabiliriz.

Savaş Yolu'nun 9. sayısında şöyle yazıyor: "...ne olursa olsun... Türkiye'nin önünde iki yol vardır: Açık faşizm veya sosyalizme açılan İleri Demokratik Devrim". Nasıl da çaktırmadan yön değiştiriyor. CHP hükümette iken, devrim de, faşizm gibi reel bir olguydu ama AP hükümet olunca devrimin reelliği ortadan kalktı, faşizm reel tehlike olarak ön plana çıktı(!)

Devam edelim. Siyasal güçler dengesine hangi amaca ilişkin olarak baktıkların ustaca gözardı ederek (reform için mi, devrim için mi?) şöyle diyorlar:

"Seçimlerden önce politik güçler dengesinde bu ölçüde açık bir farktan söz edilemezdi. İlerici güçler konumlarını koruyorlardı. Ancak burjuva reformizminin rolü, boş umutların yıkılışı, buna eşlik eden faşist terör, demokrasi güçlerinin dağıtılışı politik gelişmeyi olumsuz yönde etkiledi". "Son seçimler bunun göstergesi oldu. Gerici güçler başarı kazandı. Seçimler bu olumsuz gelişmeyi yalnızca yansıtma kalmadı aynı zamanda onu hızlandırdı da" (agy, s.18) (abç). Haydi bakalım! Biz de sanıyorduk ki, son seçimlerde "Halkımız tekelere, NATO'ya ve İMF'ye hayır" demişti (*Politika*, 16 Ekim).

Ayrıca, siyasal güçler dengesini olumsuz yönde etkileyen bir neden de "boş umutların yıkılması" imiş. *Savaş Yolu* sayı 6'da ise şöyle yazıyorlardı: "Sosyal-demokrasinin umut olmaktan çıkma

sürecinin hızlanması, Türkiye'nin önündeki yol ayrımını yaklaşıyor. O yol ayrımına gelindiğinde iki yol olacak: Faşizm veya ... ileri demokratik iktidar". Biz de boş umutların yıkılmasının bir dereke komünistlerin alternatif olmasının nesnel koşullarını yaratır sanıyorduk. Ama oportünistler ille de CHP anlayışıyla gittiklerinden, CHP gözden düştü mü hemen güçler dengesi döndü diyorlar. Fakat bir yandan da militanlara "gaz" vermek için aynı olguyu "TKP'nin, yığınların gözünde devrimci bir alternatif durumuna yükselme sürecinin belirtisidir" diye de yorumluyorlar. Hangisine inanalım?

Lenin şöyle diyor: "Bizim Sosyal-Demokratlar (komünistler—İ.S.) olarak proletarya yığınları üzerindeki devrimci etkimizin yetersiz, hem de çok yetersiz olduğu doğrudur, köylü yığınları üzerindeki devrimci etkimize bütünsel yetersizdir. Proletaryanın ve hele köylülerin dağıtılışı, bügünlük korkunç derecededir. Ama devrim onları hızla toplar, birleştirir ve hızla aydınlatır... çıkarlarını, tam ardıcıl yarı biricik programın bayrağı altında toplar" (Lenin, *İki Taktik*).

"Henüz 12'ye 5 var. Mevzi patlamalar burjuvazinin işine geliyor" tekerlemesine de yine Lenin şöyle diyor: "O dar kafalı baylar... herhalde tüm yığınların bir anda, tam bir örgütlülük içinde ayaklanacağı bir devrim (eğer devrim fikri akıllarına geliyorsa) düşüyorlar" (Lenin, Akt., R. Yürükoğlu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, s.123).

Bunların ışığında, sınıf savaşımının geliştiği boyutta devrimci duruma uygun çalışmalarla bütünselleştirilmesi gereken ve her biri kendi içinde birbirini etkileyen ve bütünsel görevlerimizi sıralarsak:

1. Liberal burjuvazinin (CHP) ve bağlı olarak oportünizmin (TKP yönetimi) nefessizliğini yoğun ideolojik savaşım ve pratik sergileme yoluyla yığınlara kavratmam, "...artan yığın hoşnutsuzluğunun her türlü devrimci belirtilerine ... en içten ve tutkulu destek" vermeliyiz.

2. Özellikle TKP'deki militanlara yönelik olarak, kuyrukçu ve reformist TKP yönetimini sergilemeli ve bunu Kongre savaşımıyla bağlamalıyız. Baş engel, sınıf bilincinli işçilerin bir kesiminin ... sosyal-pasifistlere olan inancıdır. Bugünün ana görevi bu eğilimlere, fikirlerle, siyaset yöntemlerine olan inancı yok etmektir".

3. Devrimci ruha sahip, devrimci duruma uygun çalışmaya niyetli guruplara yaklaşımda, "...tabanı gerçekten temsil yeteneği olan, tabanda gücü oranında tüm devrimci aklın kapsayan disiplinli, gerçek eylem birliği odakları yaratılmalıdır" (Emine Engin, *İşçinin Sesi*, "Oyunları Bozacağız").

Oportünizmi tanımak, yememek ve bunu devrimle bağlamak için ileri!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Kemal Aydın, Mersin

1968'den beri gelişen devrimci durumun ulus çapında bunalıma yükselme sürecinde burjuvazi, çürümeyi örgütlemeye çalışıyor, faşizmi tirmandırıyor. İşçi sınıfımızın savaşları ise güçleniyor, içinde bulunduğumuz aşamayı devrimle noktalamaya çalışıyor.

Finans-kapitalin faşizm öncesi hükümet türlerinden biri olan "geniş tabanlı", "Milli Birlik Hükümeti" fikri ikinci MC zamanından beri işlenmeye başlanmıştır. Böyle bir hükümetin özellikle iki görevi (ki günümüzde yapılan budur) olacaktır. Birincisi, yığın çıkışlarını durdurmak, ikincisi, faşizme tirmanışta doruğa varıncaya kadarki zaman içinde en azından yasaları ve bu yasalarla yığınları, faşizme uygun duruma getirebilmektir. Devrimci durumun vardığı boyut, buna bir de sıkıyönetimi ekledi. S. Havran yoldaşın, "...parlamento dışında sıkıyönetimin, parlamentoda MHP ve MSP'nin açık, CHP'nin kapalı deste-

Ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi

Tahsin Mert, İzmir

Her konuda olduğu gibi, bu konuda da menşevikler ters döndüler. Uzun bir süre bu ikilem doğrudur diye savundular. Başka yol yok dediler. Yol ayrımına yaklaşıldığını belirttiler. Hatta bu konuda TIP'le *Savaş Yolu*'nda polemige bile girdiler.

Savaş Yolu o zamanlar şöyle yazdı:

"Türkiye'nin önünde iki yol vardır: Açık faşizm veya sosyalizme açılan ileri demokratik devrim" (*Savaş Yolu*, s.9).

"Türkiye halkının eninde sonunda faşizm ve ileri demokratik devrim çatalı arasında bulunduğu her gün biraz daha ortaya çıkmaktadır" (agy, s.11).

O halde o zamanlar, Lenincilerin görüşlerinin etkisi altında kalmış olacaktı(!)

Bugün ne diyorlar?

"Yapısal ikilem olarak ileri sürülen 'ya faşizm, ya ileri demokratik devrim' sloganı yanlış" (Tarihşin MK Bildirisi).

"Yapısal ikilem olarak ileri sürülen 'ya faşizm ya devrim' belgisi yanlıştır. Faşizmin geriletilmesi, demokratik özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi görevleri gözardı ediliyor" (Platform).

"Diğer bir yanlış ise emperyalizmin söz konusu ettiğimiz çok yönlü stratejisini hiç hesaba katmayarak, yalnızca iç faktörleri hesaba katarak sonuç çıkaranlarındır. Bunlar kapitalizmin gelişimini abartanlardır. 'Ya faşizm, ya devrim' ikilemine saplanıp kalanlardan, silahlı eylem çağrısı yapanlara dek görüşleri kapsar ya yanlış" (*Çağ*, Nisan 1980, s.17).

Görüldüğü gibi 180 derece bir dönüş var. CHP'nin sosyal demokrat olduğu konusunda da öyle yaptılar. Devrimci durum konusunda da. (Bak *Atılım*, Ocak 1977). Finans-oligarşisi, devlet tekelci kapitalizmi konularında da... vs.

Hepsinde de aynı yöntemi kullandılar: *Çaktırmadan yön değiştirme yöntemi*. Ne diyelim. TKP'dan, böyle yapmak zorundalar. Lenin oportünistler için şunları boşuna dememiş:

"Bir oportünist, yapısı gereği, her zaman açık ve kararlı bir tutum takınmaktan kaçınacaktır, her zaman orta yolu arayacaktır, karşılıklı olarak birbirini dışlayan iki görüşü noktası arasında her zaman bir yılan gibi kıvrılacak ve her iki görüşle de uzlaşmaya ça-

lışacaktır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.7, s.402).

"Özeleştiri" dışında, her türlü geleneğe sahip olan bu oportünistlerin çelişkilerini bir yana bırakıp, doğru olan bu ikilem üzerinde duralım.

Bu ikilem neyi anlatıyor?

Zayıf Halk'da, Yürükoğlu yoldaş şöyle demişti:

"Yurdumuzda giderek olgunlaşan devrimci durum. Giderek artan faşizm tehlikesi. Bu tehlikeyle devrimci durumun birbirinden ayrılmazlığı. Geçici alması dışında ya otoriter bir düzen (açık ya da örtülü faşizm) ya sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi dışında bir orta yol olmayışı"

Yani daha açık söylersek, Türkiye'de devrimci durum, öznel etkene devrim yapma olanağı veriyor. Burjuvaziye ise, faşizmi getirme zorunluluğunu dayatıyor. İkisinin kaynağı da Türkiye'nin ekonomik yapısından, bunalmış kaynaklarından. Aksini düşünürsek, faşizmi burjuvazi neye karşı dayatıyor? O halde son karşılaşma anlamında, neden bu ikilem yanlış olsun?

Devrimci durumda burjuvazinin faşizm tercihi ile, öznel etkenin devrim tercihi çakışmaz mı?

Biz şunu da söylüyoruz: Geçici dönemler olabilir. Fakat hiçbir bu ikilemi ortadan kaldırmayacaktır. Çünkü bu geçici alması, burjuvazinin bunalmışını çözmekten uzak olacaktır.

Ashında "bunalmış kalıcıdır" sözcüğünün anlamı da bu değil mi?

Oportünistler, *İşçinin Sesi*'nin "devrim-karşı-devrim anında" olduğumuzu söylediğini yaymaya çalışıyorlar. Burjuvaziyle son hesaplaşma anına doğru gittiğimizi, "son hesaplaşma anındayız", "devrim anındayız" diye çarpıtıyorlar. Yani basit bir kelime oyununa başvuruyorlar.

Oportünistler bu ikilemi neden reddediyorlar?

Bu ikilem, komünistlere önemli görevler yükler. Devrimci durumda, öznel etkenin işlevi, barışçıl döneme göre, doğal olarak değişir. Artık yalnızca savunma değil, saldırı da gündemdedir. Propaganda, ajitasyon ona göre yöntem ister. Ona göre örgüt ister. Ona göre psikoloji ister.

Kısacası bu ikilem, öznel etkene devrim hazırlama görevi yükler. Devrimin biçimi konusunda, net bir yaklaşım saptanması gerek-

tiğini hatırlatır. (Her iki yoldan devrim olabilir genellemesi, artık özele indirilmek ister). Demek ki oportünistler devrim yapmak istemediklerinden bu ikilemde kaçıyorlar.

Onun için olsa gerek, önce faşizmi geriletecekler, sonra devrim yapacaklar. Anti-faşist savaşımı, devrim savaşımına bağlamak yerine, onu getirip devrimin öncülüğe aşama olarak koyuyorlar. Onlara göre bu ikilem "faşizmin geriletilmesi, demokratik özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi görevlerini gözardı ediyor" (Platform).

İ. Bilen, son yazısında, komünistlerin görevini şöyle belirtiyor: "Bugünkü somut politik görevimiz demokratik konuları gericiğe karşı savunmak ve bunları daha da genişletmektir" (İ. Bilen, *BSS*, Şubat 1980).

İ. Bilen böyle deyince akan sular durur. Onun sözlerini, daha açıkça, cesaretle yazan sağ oportünistler de şunu buyururlar: "İşçi sınıfımızın politik öncüsü faşizm tehlikesini geriletebilmek için ulusal çapta genel direnişin, genel grevin zorunlu olduğunu belirtiyor. Ama bu hedefi herşeyi bir çırpıda çözebilecek bir sihirli değnek olarak görmüyor. Öyle değildir".

"Birincisi, bu savaşım bugün için erki hedeflemiyor, ikincisi bugün her bir konum için savaşmız, mevzi direnişimiz, genel direnişin olanaklarını hazırlayacaktır. Yani onun hazırlığı görevi duruyor önde" (*Çağ*, 1980, Nisan, s.18-19).

Ne kadar açık yazmışlar! Yorumlamaya gerek bile yok. Görüldüğü gibi, TKP'nin Leninci komünistleriyle, CHP'li menşevik komünistlerin ayrımı burdardır. Lenin'ciler devrim hedefini gösteriyorlar. Menşevikler göstermiyorlar. (İki dış arasında bazan söylenen, devrim sözcüğüne kanmamak gerek.)

Bu konuda son sözü Yürükoğlu yoldaşımız söylesin:

"Olayların gelişimi hızlanmış. Bunalmış derinleştikçe, ya faşizm, ya sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi ikilemi kendini iyice gösterecektir. Bu ikilemi anlamayanlara belki yardımcı olur diye son birşey söyleyelim: Marks'ı okumaz ve kapitalist toplumda her keskin anda, her ciddi sınıf çatışmasında seçeneğin ya burjuvazinin diktatörlüğü ya da proletarya diktatörlüğü olduğunu anlamaması kişi, Marks'ın ne ekonomik, ne de siyasal doktrinlerinden hiçbir şey anlamaması demektir" (Lenin)' (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, beşinci basım, s.144).

Leninci bir TKP için savaşarak örgütlenelim

Sinan Gürbüz

Devrimci durumun hızla yükselmesi, karşı-devrim güçlerinin baskılarını giderek arttırıyor. En yasal istemler barikat savaşlarına dönüşüyor. Kendiliğinden hareket, yığın çıkışları yükseliyor. Burjuvazi ordusu ve polisi ile en acımasız bir şekilde saldırıyor. Bunun yanında devrimci güçlerde geri çekilme göze carıyor. Burjuvazinin beşinci kol oportünizm kendine özgü olan tasfiyecilik, ihbarcılık, demogojik militanlık pasifleştirme ve liberal burjuvazinin kuşruğunda kene olma ilkesizliğini sürdürüyor. Nesnel olarak herşey hazır, yığınlar hareket geçirecek, savaş sürecek, öncülük yapacak öznel ögenin yetersizliği ortaya çıkıyor.

Devrimci durumun hızla yükselmesi, karşı-devrim güçlerinin baskılarını giderek arttırması, devrimci güçlerin geri çekilmesi şu soruyu getirip dayatıyor: "Geç mi kaldık?" Lenin'den alacağımız ahntı ile yanıtlayalım: "...eğitim yöntemlerinde dikkat noktasına barışçı öğretimden askeri harekate kaydırılmaldır. Genç savaşçılar örgütlenimimizin tümünün ve her çeşidinin saflarına daha cesaretle, geniş ölçüde ve hızla alınmalıdır. Amacımız için bir an bile gecikmeksizin yüzlerce yeni örgüt kurulmalıdır. Evet yüzlerce, abartmıyorum. Hiç kimse böyle geniş bir örgütsel çalışmanın ele alınması için "geç kalındı" demesin. Hayır, örgütlenmek için asla geç kalmamıştır (Lenin, *Kitle İçinde Parti Çalışması*, Ser Yayınları, s.30). Evet, örgütleneceğiz. Gazetemiz *İşçinin Sesi* etrafında örgütleniyoruz, örgütleneceğiz. Oportünistime de burjuvazisine de Lenincilerin kararlılığını, savaşkanlığını, cesaretini göstereceğiz.

Devrimci durum hızla yükseliyor. Bu körolası düzenin yerle bir edilmesi için öncünün güçlenmesi gerekiyor. Öncünün güçlenmesi örgütlenmek, illegal örgütlenmektir. "... Illegal parti örgütünü güçlendirmek, bütün çalışma alanlarında parti hücreleri meydana getirmek, hepsinden önce 'her endüstriyel teşebbüste sayıları az da olsa, işçilerden meydana gelen, tamamen partiyeye bağlı komiteler kurmak... Bu hücreler ve komiteler bir süre için çok küçük bile olsalar, birbirlerine bağlanacaklardır" (agy, s.96).

Bugünkü savaşımımızın doğrultusu Leninci TKP'nin güçlenmesi, 48 yıldır toplanmayan kongrenin toplanması için savaşmak, yığınlarla birlikte savaşarak örgütlenmektir.

ÇEK-AL SAYFASI

Kıbrıs sorunu

Emine Engin, Yıldırım Gıneli

Geçen sayımızda birinci bölümünü yayınladığımız bu yazının, aşağıda ikinci bölümünü veriyoruz. Bu yazı dizisiyle, Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı işgaline ve sömürgeleştirmesine karşı tüm devrimcileri savaşa çağırıyoruz. İşgalin 6. yıldönümünde, tüm Kıbrıs işçileri, emekçileriyle devrimci dayanışmamızı dile getiriyoruz.

IV

TÜRKİYE FİNANS KAPİTALİ VE KIBRIS'IN İŞGALİ

Burada, Türkiye'de tekeli kapitalizmin finans kapitalin, devlet tekeli kapitalizminin varlığını kanıtlamaya kalkışmayacağız. *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı bunu çoktan yaptı.

Türkiye'de tekeli kapitalizm vardır. Finans kapital ülke ekonomisine egemendir. Tekelcilik olgusuyla devlet içiçedir. Devlet tekeli kapitalizmi vardır. Bütün bunların doğal sonucu olarak sermaye ihracı, yani dışa açılma, yani sömürgele edinme "gerekisini" gündemdedir. İşte Kıbrıs'ın işgali, bu "gerekisini" giderme yolunda kanlı bir girişimdir.

İşçinin Sesi bu gerçeği yıllarca önce yazdı: "... Kıbrıs 'barış hareketi'nin Libya'ya, Tunus'a uzanan dostluk elinin altında yatan nedir? Yunanistan'la rekabetin, İran'la 'kardeşliğin' vb. altında neler yatıyor?... Tekeli burjuvazi genişlemek istiyor" (*İşçinin Sesi*, 7.1. 1977).

Türkiye tekeli burjuvazisinin bu siyasetini açık biçimde sergilemek gerekir.

İşgalin özü gizleniyor

Kıbrıs'ın işgalinin özü, daha ilk gününden, finans kapitalin genişleme istemi, sömürgele edinme özlemiydi. Ancak bu öz, çeşitli "savlar" altında gizleniyor ya da geçiştiriliyor. Biz burada, işgalin özünü gizlemek için ileri sürülen üç görüşe değineceğiz. Birincisi, Ecevit hükümeti gerçekleştirdiği için işgalin finans kapitalle bağı olamayacağı görüşü. İkincisi, küçücük aday finans kapital ne yapсын görüşü. Üçüncüsü de, Amerikan emperyalizmi varken, Türkiye finans kapitali bunu yapamaz diyen görüş.

Bu üç görüşün de ortak bir yönü vardır. Bunlar önce Türkiye'de finans kapitalin varlığını reddederler. Bu kanıtlandıkça, var ama egemen değil derler. Egemenliği de açığa çıkıktıkça, bu kez yukarıda saydığımız üç görüşe sığınarak Kıbrıs'ın işgalinin özünü gizlemeye çalışırlar.

Finans-kapitalin hizmetinde Ecevit

Savaş, barış dönemindeki sınıfsal siyasetlerin devamıdır. Barış döneminin sınıfsal siyasetlerini anlayamayan, mutlaka savaşı yorumlamada da batağa saplanacaktır.

Türkiye'de tekeli kapitalizmin varlığını, ülkenin emperyalist sistem içinde tuttuğu yeri, bunlarla birlikte Türkiye'de tüm burjuva hükümetlerin finans kapitalin dümen suyuunda yürümek durumunda olduklarını kanıtlar.

Kıbrıs'ın Ecevit eliyle işgali, işgalin finans kapitalin çıkarlarıyla bağı olmadığını değil, tam tersine artık Türkiye'de tüm burjuva hükümetlerin finans kapitalin dümen suyuunda yürümek durumunda olduklarını kanıtlar.

Emperyalizm kitabında Lenin şöyle diyor:

"Bir kez oluştuktan ve binlerce milyonu denetliyor olduktan sonra, bir tekelin, hükümet biçiminden ve tüm öteki 'aynntılar' dan bağımsız olarak, kamu yaşamının her alanına sızması kaçınılmazdır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.22, s.237).

Lenin, tekeli kapitalizmin varlığı koşullarında hükümet biçimini bir "aynntı" olarak değerlendireniyor. Tekellerin ekonomide egemenliği hükümetin önüne ya bir

"ayrıntı" olarak tekeli burjuvazinin dümen suyuunda gitmeyi, ya da yığınların devrimci gücüne dayanarak tekellerin, finans kapitalin egemenliğini kırmayı zorunlu bir seçim olarak koyuyor. Hangi yolu seçeceğimizi ise hükümetin kendi sınıfsal yapısı belirliyor.

Türkiye'de finans kapitalin egemenliği olgusunu, CHP'nin sınıfsal yapısı ile birlikte ele aldığımız zaman, bir Ecevit hükümetinden barış ya da savaşa ne beklenebileceğini kolayca anlarız.

CHP genel olarak tekeli dışı burjuvazinin sözcülüğünü yapan sosyal-demokrat bir partidir. Yürükoğulu yoldaşımız tekeldışı burjuvazinin doğasına ilişkin şunları yazdı:

"Bir ülkede kapitalizmin önünde duran engelleri temizlemek gündemdeseyse, kapitalizm yeni geliyorsa, o ülkede ulusal burjuvaziden söz edilebilir. Oysa bir ülkede kapitalizm egemen üretim biçimi olmuşsa, o ülkede burjuvazi giderek gerileşir. Ekonomiye tekeller ahtapot gibi sarmışsa, o ülkede burjuvazinin hiçbir kesiminin, toplumun nesnel gerekliliklerine yanıt verebilmesi, ana düşmana karşı darbe vurabilmesi beklenebilir. Çünkü bu, kapitalizme darbe vurmak, sosyalizme yürümek anlamına gelir.

"Yukarıda değindiğimiz temel yargının, bir de toplumsal-siyasal düzeyde yansması vardır. Burjuvazinin ya da çeşitli kollarnın ilericiliği, devrimciliği, ulusallığı proletaryanın bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmış olup olması ile belirlenir.

"Bir ülkede işçi sınıfı bağımsız bir güç olarak toplumsal ve siyasal yaşamda yer almışsa (ki bu ancak fabrika aşamasıyla olabilir) artık burjuvazinin hiçbir kesiminden devrimci olması beklenebilir.

İşçi sınıfının bağımsız olarak siyaset sahnesine çıktığı anda burjuvazi gerileşir. Proletaryanın böyle bir güce eriştiği bir toplumda, burjuvazinin hiçbir kesimi ana düşmana (emperyalizme ve tekellere) kararlı darbe vuramaz. Bu, kendi bindiği dalı kesmesi anlamına gelir.

"Ulusal burjuvazi konusuna bu genelleme ışığında bakarsak, görürüz ki, bugün artık ileri kapitalist-emperyalist ve orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde, tanımındaki özelliklere sahip bir ulusal burjuvazi yoktur. Tekeli dışı sermaye vardır. Ve tekeli sermayeyle belirli bir çelişkisi de vardır. Ne var ki, bu çelişki tekeli sermayenin tekeli dışı sermaye üstündeki binlerce ekonomik bağla sağlanmış hegemonyasından doğan bir çelişkidir. Bu nedenle, emperyalist ülkelerde tekeli dışı burjuvazi ne ekonomik, ne toplumsal, ne siyasal açıdan özerk bir güç değildir. Geçiş kuşağı ülkelerinde ise hemen hemen özerk bir güç değildir. 'Ulusal burjuvazi' açısından iki ülkeler topluluğu arasındaki fark, niteliksel değil, nicelik farkıdır" (R. Yürükoğulu, "Ulusal Burjuvazi Nedir?", *İşçinin Sesi*. Sayı:113-114).

Bu değerlendirmenin Türkiye açısından sonuçları da tekeldışı burjuvazinin ne devrimci ne de demokrat bir güç olmadığıdır. Bu durumda bir CHP hükümetinden ancak tekellerin dümen suyuundan giden bir "ayrıntı" olması beklenebilir. CHP doğası gereği yığınların devrimci gücünden ölesine korkar, nerede kaldı bu güce dayanarak tekellerin egemenliğine karşı yürüsün. CHP'nin halktan yana sözleri, yığınları tekellerin kuyruğuna daha iyi takmaktan başka bir işlev görmez. Kıbrıs'ın işgalinde de öyle oldu.

Kıbrıs'ın işgalini Ecevit şöyle duyuruyordu. "... Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'a indirme ve çıkarma hareketi başlamış bulunuyor. Allah milletimize ve bütün Kıbrıslılara, insanlara hayırlı etsin. Bu şekilde insanlığa ve barışa büyük hizmette bulunacağımıza inanıyoruz.

"... Türkiye'nin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği hareket..."

"... Kıbrıs'ın istila için, değil..."

Kıbrıslılara ise şöyle sesleni yordu. "... Biz oraya sizinle döğüşmek için değil, sizin ızdırabınızı dindirmek için geldik".

Ecevit "barış", "kardeşlik", "özgürlük", "insanlık" gibi büyük sözleri bol keseden harcadı. Ama Kıbrıs'a "ızdırıp" götürdü. "İnsanlığın" küçük bir azınlığına ve savaş kıskırtıcılığına "hizmette bulundu". 20. yüzyılın üçüncü çeyreğinde, tekeli kapitalizmin egemenliğinde bir Türkiye'de CHP yapılı bir hükümetten başka bir sonuç doğamazdı. Ecevit'in "güzel" sözleri ise, Kıbrıs'ın işgalinin tekellerin yayılmacı çıkarlarıyla bağını gizleyen demagogiler olmaktadır öteye gidemedi.

Türkiye'nin 1970'lerdeki toplumsal ekonomik yapısı, Ecevit'in bütün "güzel" sözlerine karşın, Kıbrıs olaylarının niteliğini çoktan belirliyordu. Daha işgal öncesinde Türkiye'yi Marksist-Leninist bir gözle doğru değerlendiremeyenler, işgali de gerçek yüzüyle değil, Ecevit'in yalan sözüyle anladılar.

Küçük ada masalı

Deniyor ki, "Türkiye finans kapitali Kıbrıs gibi küçük bir adayı işgal etmek için neden milyonlar harcasın?"

Bu soru, finans kapital olgusunu doğru anlamamaktan, ya da küçük burjuva konumlar nedeniyle anlamaya yanaşmamaktan doğuyor.

Kautski'nin emperyalizm anlayışını sergilerken Lenin şöyle diyor:

"Emperyalizmin karakteristik yanı tam da odur ki yalnızca tarımsal alanları değil, ileri düzeyde endüstrilemiş bölgeleri de (...) ihlak etmeye çabalar, çünkü 1) dünyanın zaten paylaşmış olduğu gerçeği, yeniden paylaşım tasarıları, her türlü toprak parçasını uzanmaya zorunlu kılar, 2) emperyalizmin temel bir özelliği, hegemonya için, yani, doğrudan kendilerine olmaktan çok, karşı tarafı zayıflatmak ve onun hegemonyasını kırmak için toprak ele geçirmeye çabalayan büyük güçler arasındaki rekabettir (Lenin, c.22, s.268-269).

Yine Lenin, şöyle söylüyor:

"Finans kapital, yalnızca önceden bulunmuş hammadde kaynaklarıyla değil aynı zamanda potansiyel kaynaklarla da ilgilenir. Çünkü bugünkü teknik gelişme aşırı derecede hızlıdır ve bugün işe yaramaz olan toprak, eğer yeni

yöntemler geliştirilirse (...) ve eğer büyük sermaye yatırılırsa, yarın geliştirilebilir ... potansiyel hammadde kaynaklarını dikkate alarak ve bağımsız toprakların son kalıntıları ya da zaten paylaşılmış olan toprakların yeniden paylaşımı için verilen çetin savaşında geride kalmaktan korkarak, finans kapital, genel olarak olabilen en çok miktarda ve her yerde her türlü toprağı, her türlü yöntemle ele geçirmek için çabalar" (Lenin, c.22, s.261).

Lenin'in bu dedikleri, emperyalistleşmeye uğraşan Türkiye finans kapitali için de geçerlidir. Yani, birincisi, çoktan, hem de dev rakiplerce paylaşmış, üstelik sosyalist sistemin "oldukça daralttığı" bir dünyada Türkiye finans kapitali olabilen en çok ve her türlü toprak parçasına istahlana-caktır. Türkiye finans kapitalinin uzantısı KTFD yetkililerinin, "asıl zenginlikler güneyde" diye ağlaşmaları, Güney Kıbrıs'a da duyulan istahın göstergesidir.

İkincisi, Türkiye finans kapitali, her tür toprağı istahlanırken, yalnızca ortaya çıkarılmış kaynakları ve kısa erimli kârları değil, potansiyel kaynakları ve ileride vurulabilecek vurgunları da hesaba katacaktır. Örneğin, turizm işgal öncesinde Ada'nın önemli bir döviz kaynağıydı. Öte yandan Magosa'yı açık liman, Maraş'ı serbest bölge yapma gibi "olanaklar" da potansiyel kaynaklara örnek gösterilebilir.

Üçüncüsü, Türkiye finans kapitalinin Kıbrıs'a barbar yöntemlerle el uzatması için yalnızca doğrudan kendi çıkarlarını düşünmesi de gerekmez. Aynı zamanda, rakiplerine karşı koz olarak kullanmak, onları zayıflatmak gibi "sorunlar" da vardır. Denktaş'ın ikide bir "bağımsız Türk devleti ilan etme" tehditleri, Kıbrıs'ın nasıl çok olarak kullanıldığını canlı göstergesidir. Sonra, rakibi Yunan finans kapitalinin Ada'ya duyduğu "ilgiyi" önlemek de Türkiye finans kapitali için önemli bir "sorundur".

Finans kapitalin özü Leninci açıdan kavranınca, görüyoruz ki, Türkiye finans kapitalinin Kıbrıs'ı işgal etmesi ve sömürgeleştirilmesi için, hiç de hemen edineceği büyük kârları hesaplaması, küçük ada diye "işgale değmez" demesi gibi düşüncelere yer yoktur. Kaldı ki, finans kapital işgalden zararlı da çıkmış değildir. Buna ileride değineceğiz.

Amerikan emperyalizmi varken Türkiye'nin haddine mi düşmüş

Deniyor ki, "Amerikan emperyalizmi vb. varken Türkiye'nin Ada'yı sömürgeleştirme olanağı yoktur".

Lenin, *Emperyalizm* kitabında Belçika, Hollanda gibi devletler-

den söz ederken şöyle diyor:

"Bu küçük devletler sömürgelelerini, çoğunlukla ellerinde tutabiliyorlarsa, bu yalnızca, büyük güçler, yağmanın paylaşılmasında bir anlaşmaya varmalarını engelleyen çıkar çatışmaları, sirtüşmelerle vb. calkalandıkları içindir" (Lenin, c.22, s.259).

Lenin'in bu sözleri, büyük emperyalist güçlerin varlığının hiç de küçük devletlerin sömürge edinme ve bunları elde tutmalarına engel olmadığını kanıtıyor. Tam tersine onlar var olduğu sürece, aralarında sirtüşmeler de var oluyor ve bu küçük devletlerin sömürgecilik yapmasına olanak sağlıyor.

Kaldı ki, Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirme "olanakları", yalnızca büyük emperyalist ülkeler arası ilişkilerle değil, Amerikan emperyalizminin kendi iç ilişkileriyle de bağlıdır. *Hürriyet* gazetesinin, bazen Amerikan senatosu için, Türkiye'yi ve Yunanistan'ı tutanlar diye bir ayrımı oluyor. *Hürriyet* bunu ulusçuluk kıskırtacak, Türkiye ile Yunanistan halklarının arasını açacak biçimde veriyor. Bir gerçeği, kendi propaganda amaçlarına uygun olarak çarpık yansıtıyor.

Çarpıtılan gerçek şu: Amerikan emperyalizminin kendi içinde, çeşitli finans odakları arasındaki ilişkilerde, ABD'nin yıllar yılı çözümleri Türkiye bir çaban başı oluşturuyor. Türkiye finans kapitalinin sömürgeleştirme çabaları, bu ilişkilerde de elverişli ortam bulabiliyor.

Öznel düşleri nesnel gerçeklerin önüne koymak

Bir önceki bölümde işgalin özünü gizleyen görüşlere değindik. Bu görüşler, gerçekte apaçık ortada olan durumları gizlemeye çalışıyorlar. Yani, sorun karmaşık bir durumu çözümlenemeye değil, küçük burjuva sınıfsal konulardan bakıldığı için, net ve açık bir durumu arap saçına döndürmektedir.

Durumlar net ve açıktır. *Bir kez*, burjuva basını, daha işgal sırasında işin özünü açıkça, hiçbir yorumu yer vermeyecek biçimde duyurdu. *İkincisi*, işgalin üzerinden somut verilerle dolu 6 yıl geçti ki neyin ne olduğunu apaçık kanıtladı. Bunlara karşın, hala sömürgeleştirir, sömürgeleştiremez, ister, istemez diye direnmek, tam küçük burjuva öznel düşlerini nesnel gerçeklerin önüne koymaktır. Şimdi bu nesnel gerçeklere kısaca bakalım.

İşgalin özünü burjuva basını bile açıkladı

Yok işgal Ecevit baştaayken oldu, yok küçük adadan ne beklenir

vb. görüşler işgalin özünü gizlemeye çalışırken, burjuva basını işgalin amacını, beklenenleri vb. daha işgal sırasında açık seçik duyurdu.

İşgalden 18 gün sonra, Ali Gevgilili şöyle yazıyordu:

"... Ankara'nın Kıbrıs'taki etkinliği, Batı Avrupa, Sovyetler ve özellikle Orta Doğu ile olan dışsal ilişkilerinde ekonomik yararlarını arttırıcı yepyeni olanaklar yaratacaktır. Kıbrıs'ın olduğu gibi, anayurtta da bu olanakları öncelikle ekonomik gücü yükseltmek amacıyla kullanmak gerekiyor. ... Türkiye'nin dış kaynak olanakları, yeni statüsüyle bütünü büyük miktarda..." (Ali Gevgilili, *Milliyet*, 8.8.1974).

İzmir Ticaret Odası eski başkanı Dündar Soyer ise sorunu daha da açık koyuyordu:

"... Bundan böyle Kıbrıs sorunu, siyasal, sosyal ve ekonomik yönlere ile bir bütün olarak ele almak ve böyle çözümlenmek gerekecektir. ... Artık Kıbrıs'ın, anavatandan bir coğrafi uzantısı olmaktan öte, kardeşlerimizin yaşadığı, ekonomik bakımdan geliştiği ve bütünleştiği bir ekonomik ünitemiz olarak da düşüneceğiz. Bu iki kardeş ekonomi arasında, her ikisi için de yararlı olacak etkili bir entegrasyonun sağlanması mümkün olacaktır. ... Ada, gerekli çalışmaları altyapı tesisleri sağlandığı takdirde Türk girişimcileri için yeni bir yatırım alanı olabilir. Kıbrıs'ın AET ile ilişkileri bu hususta bazı kolaylıklar sağlayacaktır.

"Anavatan ve yavruvatan iş adamlarının gerçeği ve ileri görüşlerinin birleştirilmesi, gerekli yatırım sermayelerinin sağlanması ve yatırım sahalarının tespiti bakımından yararlı olacaktır. ... Artık Kıbrıs ekonomisi, bu ekonominin bağlı bulunduğu siyasal özel şartlardan doğan farklılıklar dışında, anavatan ekonomisini bütünleyen bir parça olarak düşünmeliyiz. ... Kıbrıs barış hareketi bir başlangıçtır. Bu hareket, ancak ve ancak, Ada'daki Türk toplumunun siyasal, sosyal ve ekonomik bütünleşmesi gereği gibi sağlandıktan sonra son bulacaktır" (*Milliyet*, 8. Ağustos, 1974).

Türkiye Sanayiciler ve İşadamları Derneği Başkanı Feyyaz Berker'in görüşü de şöyleydi:

"... Ekonomik açıdan kendi kendine yetecek bir Kıbrıs yaratma hazırlıklarına girdik. (...) Biz işadamları temsilcileri olarak, Kıbrıs'a kendine yetecek bir ekonomik güçlülük kazandırmak çabındayız. Bu nedenle hazırlıklara başladık" (*Milliyet*, 4 Ağustos 74).

Burjuva basınından daha çok örnek sıralanabilir. Ama verilen örnekler bile işin özünü açık seçik koymaya yetiyor. Açıkça entegrasyondan, yeni yatırım alanı olmasından, Kıbrıs'ın AET ile ilişkilerinden yararlanılacağından, işadamlarının ekonomik işgale nasıl hazırlandıklarından söz ediliyor. Burjuva basınından böyle kendi ağızıyla söylediklerini, "sosyalist" görü-

nümlü küçük burjuva basını gizleme çabası.

'Yavruvatan'a uzanan yardım (!) eli

Kıbrıs'a önce "ordumuz" (!), hemen ardından da "işadamlarımız" çıkartma yaptı. Bundan sonra olanları biz yalnızca verisel olarak sıralayacağız.

Kıbrıs'ın resmi para birimi olan Kıbrıs lirası kaldırıldı, yerine TL resmi para birimi olarak kabul edildi!

İşgalin ardından, 30 küsur resmi ve özel kuruluş Kuzey Kıbrıs'a "hizmet" götürdü (Kemal Savcı, *Özgürlüğün Zaferi Kıbrıs*, s.196).

KTFD postası Türkiye Cumhuriyeti'ne bağlandı. Kuzey Kıbrıs'a gidecek postanın altına Mersin-10/Türkiye yazmak gerekir.

KTFD'ne telefon-teleks bağlantısı Türkiye üzerinden.

KTFD deniz taşımacılığına Denizcilik Bankası el attı. Kuzey Kıbrıs hava yolları THY'den kiralandığı uçakları kullanıyor.

TC Ziraat Bankası, KTFD Merkez Bankası olarak ilan edildi. TC'nin tüm bankaları KTFD'nde şubeler açtılar.

İşgalden sonra bankalardaki Kıbrıs liralara el kondu. Bunlar TL olarak geri ödendi. (Kıbrıs lirası İngiliz sterlininden de daha değerli bir dördüzdür!)

KTFD'ndeki KİT'lere Türkiye de ortaktır. Yönetim mekanizması Türkiye'nin elindedir. Üstelik, "Türkiye'den ve Kıbrıs'dan özel sektör temsilcileri KİT'ler içine doldurulmuş, bu kişiler işlerine gelmeyen alanları atıl halde bırakmaktan çekinmemişlerdir" (*Kıbrıs ve Gençlik*, s.2, 17.3.1977).

Türkiye Turizm Bankası genel müdürü, Kıbrıs Türk Turizm İşletmeleri'nin idare meclisi başkanıdır. Tüm bu "hizmet" götüren kuruluşlar, üstelik Kuzey Kıbrıs'da vergi ödemeye yanaşmazlar. 1979'da açıklanan listelerde, vergi ödemeyenler arasında, İş Bankası, Aksigorta A.Ş., Denizcilik Bankası Deniz Nakliyat, Ziraat Bankası gibi "tamam" adları vardır.

1975'de kurulan K.T. Sanayi İşletmeleri Holding Ltd. Şirketinin yarısı sermayesi Türkiye'nin özel ve devlet kuruluşlarıdır. Bu şirketin 40 işletmesi vardır ve 1978 yılında 2 milyon TL. kar etmiştir. İşte bu iki milyonun yarısı, Türkiye finans kapitalinin ve onun devletinin başka bir halkın sömürsünden edindiği kârdır!

Kıbrıs'daki Türkiye yatırımlarına ilişkin olarak daha ayrıntılı kâr rakamları bulmak güçtür. Ancak yukarıda tüm sayılan "hizmetler", "kâr" için değil de "yardım" için yapılacak değil ya! Türkiye'ye yapılan Amerikan "yardımlarına" karşı bağırınlar, neden Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'a yaptığı "Amerikan yardımları"na karşı da bağırıyorlar? Gerçek anti-empiryalizm, gerçek enternasyonalizm bunu da gerektirir. Her neyse. Örnekleri sürdürelim.

Kıbrıs'ın %40'ı işgal edildi. İşgal bölgesinde milyarlarca lira-lık servete el kondu:

"... 1974 Ağustos'u sonrasında KTFD bölgesinde .. uçsuz bucaksız servetler kaldı.

"Yüzlerce fabrika, yüzbinlerce dönüm narenciye bahçesi, binlerce turist yatağı içeren oteller, sulu tarıma elverişli yüzbinlerce dönüm toprak, bir o kadar zeytin ağacı, terk edilmiş şehir ve köylerde milyonluk servetler. 3 liman ve 1 havaalanı..." (*Kıbrıs ve Gençlik*, sayı 2, 17.3.1977).

Türkiye ile Kuzey Kıbrıs'ın biraz da "dış"(!) ticaret ilişkilerine bakalım.

"1974 öncesi Türkiye ile Kıbrıs'ın ticari ilişkilerine göz atarsak, Türkiye'nin Kıbrıs'a ihracatı:

1972'de	626.000 K.L. (23 milyon T.L.)
1973'de	1.447.777 K.L. (52 milyon T.L.)

(Not: Bu dönemde, 1 KL=36 TL. dir)" (*Yeni Ortam*, 17.11.1974).

1974 sonrasında, Türkiye'nin işgalıyla birlikte giderek, KTFD'nin Türkiye'yle ticareti kat kat arttı.

(I)

Yıl	KTFD'nin Türkiye'den İthalatı (T.L.)
1975	—
1976	500,120,496
1977	585,528,588
1978	823,901,081
1979	1,446,000,000

I) Veriler, KTFD, 1978 yılı ithalat ve ihracat istatistiklerinden alınmıştır. 1979 için ise KTFD'nin haftalık enformasyon bülteni *Kuzey Kıbrıs*'dan alınmıştır.

(II)

Yıl	KTFD'nin Türkiye'ye İhracatının Toplam İhracatına Oranı
1975	%42.5
1976	%38.4
1977(Nisan)	%31.1
1978(Nisan)	%25.7
1979(Nisan)	%13.0

(II) Bu veriler *Kuzey Kıbrıs*'tan alınmıştır.

Yani, işgal sonrasında Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'a ihracatı, 1977'de 1973'dekinin 10 katı, 1979'da ise 30 katıdır. KTFD'nin Türkiye'ye ihracatı ise oran olarak giderek azalan bir eğri izliyor, çünkü Türkiye yasaklıyor. Vehbi Koç bunu şöyle açıklıyor(!): "KTFD sermaye sınıfı Avrupa ve İngiltere'deki Türk işçilerin dövizlerine el atıyor. Bu dövizlerle satın alınan Avrupa mallarını dönüp KTFD pazarlarından Türkiye'ye satıyor" (*Bağımsızlık Yolu*, sayı: Aralık 1979).

Tüm veriler, Türkiye finans kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirdiğini somut olarak kanıtıyor. Türkiye finans kapitaliste-

rinin küstah tavır da bunun kanıtıdır. İt ite, it kuyruğuna...

Kuzey Kıbrıs'ın durumu

Yürükoğlu yoldaş, Kuzey Kıbrıs'a ilişkin şöyle yazmıştı:

"Oradaki göstermelik hükümetin varlığına bakarak, 'Türk kesimi'ne Türkiye'nin yarı-sömürgesi diyebiliriz. Ama bu büyük ölçüde uluslararası ortam nedeniyle böyledir. Yoksa işgal bölgesinin ekonomisi büyük ölçüde Türkiye'ye sıkıca bağlanmıştır" (R. Yürükoğlu, "Toplumsal Gelişmeler ve Savaşımızın Anlamı", *İşçinin Sesi*, sayı 121).

Gerçekten de, Kuzey Kıbrıs, uluslararası koşullar yüzünden Türkiye doğrudan sınırlarına katamadığı için, Türkiye'nin yarı-sömürge görünümü bir sömürgeci durumundadır. Görünüşte federe bir devletin hükümeti olan Kıbrıs Türk yönetimi, Türkiye'nin bir valiliği gibi işlev görüyor. Ada'nın Türk kesimi, ekonomik, siyasal her yönden Rum kesiminden çok Türkiye'ye bağlanmış durumdadır.

Türkiye Kuzey Kıbrıs'ı işgal ettikten sonra, kendi döviz darboğazına takılmadan orayı "rahatça" sömürebilmek, Kuzey Kıbrıs ekonomisini güneyden koparıp kendine bağlayabilmek için TL'yi birim olarak koydu. KİT'leriyle, bankalarla gitti oturdu. Kuzey ekonomisini dış dünyadan kopardı, tümüyle kendine bağladı.

Bir yandan, işgal edilmiş, öte yandan ekonomisi para birimiyle bile dışa bağlanmış bir toprak parçasında, siyasal bağımsızlıktan söz etmek gülünçtür. KTFD yöneticileri de zaten yaşamları boyunca sömürge valisi olmak için "çetin bir savaş" vermiş, "deneyimli" kadrolardır.

Bu kadrolarla birlikte Türkiye, Kuzey Kıbrıs'da istediğini yapıyor, yaptırıyor. Müdür atamadan, her türlü karar almaya kadar, suyun başını tutmuş.

Bunun en canlı örneği, ithalat ihracat sınırlamalarıdır. Türkiye, KTFD'nin belli malları dışardan almasını Denktaş yönetimi eliyle yasaklatırdı. Belli malların ise KTFD'den ithalatını kendisi yasakladı. Yani, Kuzey Kıbrıs'ı, hem pazar, hem sağlıklı döviz keçisi durumuna soktu. Kuzey Kıbrıs, hem Türkiye'nin işine gelen malları yalnız Türkiye'den alacaktı, hem de kendisi bazı malları dışarı satıp döviz kazanacaktı. Bu arada Türkiye'nin yatırımlarına kâr da sağlayacaktı!

Kıbrıs Türk burjuvazisine gelince, o da yıllarca Türkiye diye haykırırken, Kıbrıs Türkleri Rumlara karşı küskürtken, bunu "Türklük" aşkıyla yapmıyordu. Güçlü rakibi Rum burjuvazisine karşı kendine özgü bir bölgeye sahip olmak ve Türkiye'yle "alışveriş", "iş" yaparak güçlenmek istiyordu.

Türkiye kapılarını kapayınca,

Kıbrıs Türk burjuvazisinin önemli bir kesimi buna içerledi. Kıbrıs Türk Ticaret Odası'nın 18 Ekim 1978 tarihli basın bildirisinde şöyle deniyor:

"TC'den KTFD'ye nasıl ki her akla gelen emtiya serbestce ithal edilebilirken TC'nin mevcut protokola tamamen ters, KTFD'den TC'ye yalnız 100 küsur mamülün girmesine izin vermesini de bir türlü anlamıyoruz. Ortak Pazar'ın, yani bir İngiliz, bir Alman, bir Fransız, bir İtalya'nın TC'ye tanıdığı ticari hakları nasıl olur da TC bize tanımasın. Bunu da anlayamıyoruz. Herhangi bir TC vatandaşına veya kuruluşuna KTFD'de her türlü işi yapar, banka açar, büro açar, ihalelere katılır, dilediği herhangi bir ticari faaliyette bulunur da, zavallı bir adalı KTFD vatandaşını, bunların hiçbirini TC'de yapamaz. Bunu da anlayamıyoruz.

"Bize, birisi sus, sen kim oluyorsun demeye kalkmasın. Çünkü senelerce baskı görmüş Kıbrıs Türkü, mutlu Barış Harekatı'nın hedeflerinden ikincisini de tatmak ister. Ekonomik özgürlüğünü ister".

Bu aynı zamanda İMF'lerin, AET'lerin Türkiye'ye yaptığı dayatmaları, bin beteriyle Türkiye'nin de Kuzey Kıbrıs'a uyguladığı'nın kanıtıdır. Türkiye'de İMF'ler, AET'lere karşı bağırınlar, biraz da "yerli" İMF'leri, AET'leri görürsünler. Yoksa anti-empiryalizm kılıfı altında, büyük ortaklarıyla olan ilişkilerinde "kendi finans kapitalimiz" in yanında saf tutmuş olunur!

Kuzey Kıbrıs'a dönelim. KTFD Bakanlar Kurulu, 26 Temmuz 79 tarihli resmi gazetede bir "Emirname" yayınladı. Bu emirnameye göre 108 çeşit malın TC dışından ithali yasaklandı. Yasaklanan mallar arasında "bazı yiyecek maddeleri, motorlu araçlar, alkollü içkiler, ilaç, elektrikli ev eşyaları, ... bulunuyor" (*Kuzey Kıbrıs*, 2.7. 1979).

Bu, halk arasında geniş tepki yarattı. CTP'nin gayri resmi haftalık yayını *Yeni Düzen* gazetesi, bu konuda şöyle diyor: "Bu 'emirname' doğrudan Kuzey Kıbrıs'ın bir vilayet olmasını öngörmektedir. Kıbrıs'ın taksimini amaçlamaktadır.

"... Oysa bu emirnamenin dış telkinlerle kaleme alındığı, Kuzey Kıbrıs'ın taksimini amaçladığı ve bir vali tarafından yönetilmek istendiği, Güney Kıbrıs'la ticari ilişkileri yasakladığı ve Kıbrıs'ın bütünlüğü ile bağdaşmadığı ortaya çıkmıştır.

"Bu durumda kararın neden alındığı kesinlik kazanıyor. Karar, *Türkiye yetkili mahkemelerinde* yapılan telkinler üzerine alınmıştır. Bir yandan Türkiye ile bütünlüğe politikasının bir parçası olarak Kıbrıs Türk ekonomisinin Türkiye ekonomisi ile bağlaşmasını..." (*Yeni Düzen*, 5. Temmuz 1979) (abç).

Söz konusu emirname, Nisan 1980'de değiştirildi. Küçük bir ödüle ile, 108 madde 15'e indirildi.

di! Ama bu kalan 15, en canalcıları oldu. Yani, Koçların, MESS patronlarının ürettiği önemli malları hala KTFD dışardan ithal etmiyor: "Türkiye menşeli olmayan motorlu araçlar, buzdolapları, çamaşır makineleri, kristal avizeler, halılar ..." (Rapor gazetesi, 5 Nisan, 1980) diye gidiyor.

O Koç'lar ki, o MESS patronları ki işçi sınıfımızın, Türk-Kürt emekçilerin baş düşmanıdır, onlar Kuzey Kıbrıs'ın işgalinin ve sömürgeleştirilmesinin de sorumlularıdır. İşçi sınıfımız Kuzey Kıbrıs'daki işgale karşı da savaşı- nı yükseltmelidir. Sınıf düşmanlarından bunun da hesabını sormalıdır. Kuzey Kıbrıs halkının yanında daha aktif yer almalıdır.

V KIBRIS SORUNU - HAKLAR, ÖNERİLER, GÖREVLER

Kıbrıs'ın ulusal bileşimi

Kıbrıs'da yaşayan iki toplumdun büyük çoğunluğunu oluşturan Rumlar'ın, Yunanistan'la eskiye dayanan bir ulusal akrabalığı vardır. Ancak aradan geçen zaman içinde, Kıbrıslı Rumlar bir ulus oluşturmuşlardır. Ada ekonomisini Yunanistan'dan ayrı olarak bitinleştirdiler. Bu süreç ayrı bir toprak üzerinde yaşanmış ve sonucunda dil, kültür, psikolojik yapıda da Yunanlılar'dan farklı özellikler çıkmıştır.

Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti kurulduktan sonra enosis isteminin yavaştan geri kayması bu olgunun bir göstergesidir. İngiliz sömürgeciliğine karşı savaşta, enosis belgisi, giderek Yunanistan'dan destek alma anlamı kazanmaya başlamıştır. Kıbrıs Rum ulusal hareketinin başarısıyla ise geri plana itilmiştir. Bu durum Yunanistan'ı telaşlandırmış ve Eoka'nın yeniden kurulması, Samson darbesi gibi girişimlere yol açmıştır.

Bugün Kıbrıs Rumları, ayrı bir ulustur. İspanya ve Portekiz'le Latin Amerika ulusları arasında, İngiltere, Amerika, Kanada vb. arasında nasıl eski ulusal akrabalıklar vardır, Kıbrıs Rumlarıyla Yunanlılar arasında da vardır.

Kıbrıslı Türklere gelince. 1950'ler öncesinde Kıbrıslı Türkler, ulusal azınlık idi. Ada'da dağınık oturuyorlardı. Rum toplumu içinde hızla özümseiyorlardı.

1950'lerde enosis belgisi altında anti-sömürgeci savaşın başlamasıyla durumlar değişti. Kompardorluk kapma peşinde olan cılız Türk burjuvazi bir yandan, Ada'da gözü olan ve Yunanistan'a

gideceğinden telaşa kapılan Türkiye öte yandan, Türklere arasında ulusculuğu körüklemeye başladı. Türkiye ordusunun doğrudan desteğiyle Türkiye'de askeri kamplarda mücahidler eğitildi. "Türkten Türke" gibi zoraki kampanyalar açıldı. Rumlara karşı düşmanlık aşılmanmaya başlandı.

Anti-sömürgeci savaşta, kıstırılan Türk ulusculuğu gerici bir işlev gördü. Rum ulusculuğu ise anti-emperyalist bir öz taşıdı. Yine de, burjuva ulusculuğu olduğu için, ilerici işlev görünürken bile ezici yönleri oldu ve gerici Türk ulusculuğunu azdıracı etki yaptı.

Bağımsızlıktan sonra Ada'da kapitalizmin gelişmesi hızlandı. Türk burjuvazisinin kendinden çok daha güçlü Rum burjuvazisiyle rekabeti de arttı. Bir yandan Ada'daki Türk-Rum burjuvaları arasındaki çekişme, öte yandan Türkiye ve Yunanistan'ın kendi sömürgeci çıkarları doğrultusunda bölücü girişimleri sonucunda ulusal sorun iyice alevlendirildi.

Bağımsızlık sonrasında Türk ulusculuğu açıkça ayrı bölge hedefine doğru kıskırtıldı. Bu arada Türkiye ve Kıbrıs'da Türklere, "Ya taksim ya ölüm" mitingleri düzenlediler. Derken Kıbrıs Türk yönetimi kuruldu. Merkezi devletin varlığını hiçe sayan kararlar almaya başladı. Yavaştan Türklere yerleşimi yoğunlaştırıldı. 1974 sonrasında ise önce otonom bölge, sonra KTFD ilan edildi.

Yani, Kıbrıslı Türklere bir ulusal azınlık iken, Ada'daki kapitalist gelişmenin temeli üzerinde gerçekleşen karşık kıskırtmalarla uluslaşma sürecine çekildiler. Özellikle 1974'den bu yana Türkiye ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel her yoldan Kıbrıs Türklere uluslaşma sürecini kökünden etkilemeye, işgal ordusuna dayanarak onları zorla özümsemeye çalışıyor.

Kıbrıs Türk kesiminde, sömürgeleşme ile uluslaşma birlikte yükseliyor. Türkiye finans kapitalinin, kendi sınıfsal doğası gereği Kıbrıs Türklere gönüllü olarak değil, zorla, sömürgeleştirmek için özümsemeye çalışması, kuşkusuz ki, Kıbrıs Türk insanında yıllardır işlenen "anavatan Türkiye" düşlerini kıran, aynı uluslaşma bilincini körükleyen bir etken oluyor.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi

Kıskırtılarak, sömürgecilik amacıyla vb. uyandırılmış, alevlendirilmiş de olsa bir ulusal sorunun emekçileri, işçileri bölmemesi için, en demokratik çözümü savunmak gerekir. Yoksa kıskırtıların amacına hizmet edilir.

Bu açıdan, Kıbrıs'a ilişkin olarak ilk vurgulanması gereken, Rumların da Türklere de özgürce kendi yazgılarını belirleme hakkına sahip olduklarıdır.

Kıbrıslı Rumların ayrı bir ulus

olduğunu söyledik. Yine de, isterlerse Yunanistan'a katılma, yani "enosis" hakları vardır.

TKP yayınlarında sık sık enosis karşı sözlerle rastlanır ama bunun bir hak olduğu yazılmaz. Bu hakkı tanımadan enosis karşı konuşmak, Türk ulusculuğudur. Enosis karşı olunabilir, ama bu, bir hakkın belirli bir yönde kullanılmasına karşı fikirde olmaktan öteye gidemez. Hak yok edilemez. Menşevikler ulusal sorunda "hak"sözünü hep unuturlar!

Kıbrıslı Türklere haklarına gelince. Onların da kendi yazgılarını belirleme hakkı vardır. Evet, bugün Türk kesiminde bir referandum bugün yapılsa, büyük bir olasılıkla, hala çoğunluğun görüşü Türkiye'ye katılma yönünde olabilir. Ama bunu demekle iş bitmiyor.

Bir kez, demokratik bir referandum bugün yapılamaz, yapılabilmesi için işgalin kesinlikle kaldırılması gerekir. İkincisi, nâsılsa Ada'da Türklere de hakları tanınmadan, demokratik bir birlik kurulamaz. Bu nedenle, her durumda hakların savunulması zorunludur. Üçüncüsü, Kıbrıs Türk halkı Türkiye'ye ilişkin düşünce biçimlenmesini başta Türkiye burjuvazisi olmak üzere, genel olarak emperyalizmin ve Rum burjuvazisinin bölücü, herbiri kendi çıkarı yönünde çeken tutumların etkisi altında edinmiştir. Ve işgalden bu yana Kıbrıs Türk halkı her gün daha çok düş kırıklığına uğradı, uğruyor.

Kıbrıs Türklere soyut bir "anavatan" propagandasının etkisindedirler. Oysa 6 yıldır Türkiye'yi somut tanıdılar. "Türk ordusu" diye yüceltiler, karşılarında işgal ordusu buldular. "Anavatan" dediler, eli sopalı bir sömürgeci ile karşılaştılar. "Yavruvatan" sözlerinin "sömürge" anlamını taşıdığını her geçen gün daha iyi anlıyorlar.

Türkiye finans kapitalinin "ulvi" amaçları yoktur. Onun amacı sömürge edinmektir. Kıbrıs Türklere anlıyorlar ki yağmurdan kaçarken doluya tutuldular. Kendi "soydaşları'nın ezgisi, baskısı altına düştüler. Bu katı gerçek Kıbrıs Türk halkındaki bilinci değiştiriyor. Ve Kıbrıs Rum halkıyla ilişkilerini yeniden gözden geçirmeye itiyor.

Kıbrıslı Rumların ve Türklere kendi yazgılarını belirleme hakları vardır. Birincisi, bu hakların kabul edilmesi Ada'da güvenli, demokratik bir birliğin temel koşuludur. İkincisi, Ada halklarının bu hakları özgürce kullanabilmeleri için işgalin kalkması, bütün dış karışmaların durdurulması gereklidir. Özellikle sömürgeci Türkiye finans kapitaline, genel olarak de emperyalizme ve her tür burjuva ulusculuğuna karşı savaş gereklidir.

Bu savaşın önümüze koyduğu görevler vardır. Bunların başına, emperyalizme ve burjuva ulusculuğuna karşı bölgemizde proleter enternasyonalizmi bayrağını, haklarını kardeşliği belgisini yükseltmek gelir. Bunun da çeşitli yönleri

vardır.

1. İşgalci, sömürgeci ülkenin proletaryası olarak Türkiye proletaryası, Kıbrıs'ın işgaline karşı gür sesini, işgalci sömürgeci finans kapitale karşı devrim savaşımını yükseltmelidir. Türk ve Kürt emekçilerini her türlü uluscu etkilere ve işgale karşı savaşlarda eğitmelidir.

2. Kıbrıs işçi sınıfı, Ada halklarının kendi yazgılarını belirleme hakkını güçlü bir biçimde savunmalı, her türlü burjuva ulusculuğunun zararlı izlerini silmelidir. Sömürgeci Türkiye finans kapitaline karşı savaşta emekçilere öncülük ederken, aynı zamanda Türkiye'deki devrim savaşımına aktif destek vermeli. Türkiye'de sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin utkusunu, yalnızca Kıbrıs'dan işgalcileri kovma değil, bölgemizde emperyalizme ve savaş kıskırtıcılığına karşı da önemli bir adım olacaktır.

3. Bu görevler arasında, işgalci ülke işçi sınıfı ve halkı ile işgal edilen bölgedeki işçiler, emekçiler arasındaki devrimci dayanışma özel bir yer tutar. Genel çıkar birliğinin yanısıra, onlar arasında, işgalcilerle karşı savaşta doğrudan, somut, özel hedef birliği vardır. İşgale karşı savaşın başarısı, en başta onların devrimci savaş birliğinden geçer. Bunun için, Türkiye ve Kuzey Kıbrıs proletaryası arasında sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler. Sömürgeci ve işgalci Türkiye finans kapitaline, onun Kuzey Kıbrıs'daki uzantılarına karşı devrimci savaşta yalnız sözde dayanışma değil, sıkı eşgüdüm!

I. Dünya Savaşı'nda Polonya Alman işgali altında kalınca, işgalin sonucu belli olana dek Polonyalı komünistler Bolşeviklerle aynı örgütsel çatı altında kaldılar. Ama aynı zamanda Alman Komünist hareketiyle de bağlandılar.

Polonya'nın durumu 1916 sonrasında, Almanya'nın ve Avusturya Macaristan'ın ortak garantörlüğü altında bir anayasal monarşi olarak sonuca bağlandı. Ama Polonyalı komünistler Bolşeviklerden hepten kopamadılar. Rusya'da devrimci durum yükseliyordu. Devrimci savaşa katıldılar. Şanlı Ekim Devrimi'nin utkusu için savaştılar. Bu büyük devrimcilerden Dzerjinski, genç Sovyet Devleti'nin kuruluşunda aldığı görevlerle de unutulmaz!

Proletarya enternasyonalizmi, işçilerin devrim için uluslararası dayanışmasıdır. Burjuva ulusculuğunun, sömürgeciliğin açtığı tüm bölücü yaraların ilacıdır. Kıbrıs'da açılan yarayı da saracak olan, proleter enternasyonalizmi temelinde işçilerin, onların önderliğinde tüm emekçilerin emperyalizme ve yerel gericiğe karşı ortak devrimci savaşdır.

Kahrolsun işgalci, sömürgeci Türkiye finans kapitali!

Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim!

Oportünistler partimizi şimdi de açıkça likidasyona sürüklüyorlar. İşçinin Sesi'ni savunan Leninciler aşağıdaki bildiriyle tüm partili yoldaşlara sesleniyorlar.

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz

TKP içindeki Leninci-oportünist ayrımının pratiğe yansımalarının üzerinden yaklaşık bir yıl geçti. Bu süre içinde tüm partililer beş-on yılın gerilimini yaşadılar. Oportünistler önce yalan-iftira, karama, tehdit, ikbal vaatlemek yöntemlerine, bizans oyunlarına girdiler. Arkasından sokak serseriliğine geçtiler. Bunların hiçbirinden beklemediklerini bulamadılar. Doğrudur, her seferinde kaçınılmaz sonlarını biraz daha geciktirmişlerdir. Ancak, "her sistemin bir kendini koruma mekanizması vardır ve dağılan, parçalanan öğeler bir geri düzeyde yine toparlanmaya çalışıyorlar". Ama onların kaçınılmaz sorunları engelleme, kendilerini kurtarma yetenekleri yoktur.

Şimdi durum nedir? TKP'den kopmalar, siyaseti bırakmalar olağanüstü boyutlara ulaşmıştır. Lenincilerin uzanamadığı yoldaşların veya sempatanların birçoğu hareketten uzaklaşıyorlar. Son dönemde bunun iyice hızlandığı açıkça görülüyor. Savaş alanları, semtler, fabrikalar bir bir terk ediliyor. Ankara'da Maden-İş örgütülü olduğu yerlerde bir bir yetki kaybediyor. Asker-İş'in kapısına kilit vuruldu. Diğer sendikaların da durumu hiç farklı değil. Fabrikalarda parti örgütlenmesi diye bir şey yok. Partimizin en güçlü olduğu semtler ya Lenincilere katıldı, ya da çürüdü gitti. Legal kuruluşlarda, odalarda durum berbatır.

Oportünizmin "iç dengesi" kırıldı. Partizan gurubu ile Erdalılar arasında çatışma iyice su yüzüne çıktı. Çağ dergisinin yazı kurulunda İşçinin Sesi'ne karşı ulusal sorunla ilgili olarak yazılan yazıdan dolayı bu iki gurubun taraftarları birbirlerine girdiler. Ankara'daki menşevik il komitesinin bazı üyelerini görevden alıyorlar. Partizan gurubunun bu türden tavırlarına karşı diğer kesim ayrı baş çekmeye çalışıyor. Orta Anadolu'da bazı il komiteleri ayrı baş çekiyorlar.

Oportünistlerde burjuva ve küçük burjuva görüş ve duygulara karşı teslimiyet hızla yol almaktadır. Bu, ülkenin siyasal durumuyla ilgili değerlendirmelerde olduğu kadar, örgütlenme konularında da ortaya çıkıyor. Legal örgütlere, sendikalara sığınmak gözüyle bakılıyor. Herkes buralarda çalışıyor; her türden parti örgütleri, yerlerini oluşturulan legal organlara bırakıyor.

Şimdi ise yeni bir olguyla karşı karşıyayız. Likidasyonun, illegal parti örgütünün yansımasının en üst düzeyde bir örneği sergileniyor. TKP oportünist yönetici kliğinin topladığı plenum, TKP-TİP ve TSİP'in katılımıyla legal bir "işçi" partisi kurma kararı aldı. Bunun adı bile saptandı: "Birleşik İşçi Partisi". Bu durum yeni değildir. Bu noktaya gelinceye kadar, bunun "alt yapısı" çok uzun zamandır el altında kotalanıyordu. Leninciler bu durumu daha önceden görüyorlar. Bunu o zaman belirttiklerinde, bazı yoldaşlar, "hayır, biz bu partilerde sadece eylem birliğini savunuyoruz" diyorlardı. Şimdi bu yoldaşlar bir kez daha düşünmelidir.

Bu legal "işçi" partisinin anlamı nedir? Ülkemizde devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki savaş hızla yükseliyor. Devrim hareketi, her türden örgütsüzlüğe, öznel öğeden yoksunluğa, oportünist ihanetlere karşı adımlar atıyor. İşte İzmir ayaklanması, işte Tarsus olayı, işte Çorum'daki küçük çaplı iç savaş. Devrim hareketinin attığı her adıma karşı, karşı-devrimin de bir tepkisi geliyor. 1 Mayıs'da burjuvazinin taktik başarısı, İzmir İnciraltı katliamı, olağanüstü hal yasaları, yeni sendikalar yasa tasarısı, legal çalışma ve örgütlenme olanaklarının ortadan kaldırılmaya çalışılması, vb. Bütün bunlar karşı-devrimin saldırımlarıdır.

Bu durumda devrim hareketinin yenilip yenilmediği ile ilgili olarak yapılan saptamalar turnsol kâğıdı oluyor; oportünizmi ve doğru devrimci, Leninci çizgiyi birbirinden keskin bir biçimde ayırıyor. Ülkemiz devrime doğru yol alıyor. Devrim hareketi, işçi sınıfımız henüz yenilmedi. Bu durumda legal olanaklar, burjuvazinin masalarında değil, yığın hareketinin gücüyle belirlenir. Bu tür durumlarda burjuvazinin tanyacağı sınırlı legal "olanaklar" a sığınmak, yığınlarda bu sınırlı legal çalışma ve örgütlenme olanaklarıyla ilgili bir takım hayaller yaratmak işçi sınıfına ihanettir. Şimdi sorun, burjuvazinin yasaları açısından en yasal olmayan şeyleri, iç savaş, silahlı ayaklanmayı, köylü patlamalarını, ordu isyanını, barikatları, işgalleri, yığın terörünü; yığın hareketinin gücüyle burjuvaziye karşı "legalleştirmek"tir".

Bunun için illegal örgütlenmeyi başa almak gerekir. TKP'nin legal örgütlenmesini güçlendirmek, yığınlardaki her türlü legal örgüt ve çalışma alışkanlığına karşı amansız savaşmak ivedi görevdir. Gene bununla birlikte, devrimci siyasetler arasında eylem birliğini sağlamak gerekir. Devrim için savaştan savaştan ortak eylemi için savaşmak gerekir. Bu legal örgütlerle gerçekleştirilemez. Geçici devrimci örgütlenmeler giderek semtler, iller, vs. düzeyinde devrimci siyasetlerin ortaklaşa kurduğu komiteler düzeyine iletilmelidir. Bunun somut örnekleri İzmir'de, Çorum'da görülmüştür. Bu örgütler, halkın devrimci örgütlenmesini temsil eden bu komiteler, "yasallıkları" kendi güçleriyle, temsil ettikleri yığınların devrimci eyleminin gücüyle gerçekleştirebilirler. Sovyet devriminin tüm gelişimi bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Yani iki yol var: Ya devrim yenilmedi diyeceğiz, o zaman illegal örgütlenmeyi başa alacağız, devrimci guruplar arasında ortak eylem için savaşacağız, legal örgüt ve çalışma alışkanlığına karşı amansızca savaşacağız, silahlı ayaklanmaya yöneleceğiz; ya da devrim yenildi diyeceğiz. Illegal örgütlenmeden vazgeçmemekle birlikte legal örgütlenme ve çalışma alanlarına ağırlık vereceğiz, "ayaklanmayı rafa kaldıracacağız ve anayasal yolu seçeceğiz..Bu durumda devrimci demokratların gücünün tükendiğini kabul edeceğiz ve anayasal rejim altında gerçek bir muhalefet gücü olarak liberal demokratların su veya bu kesimini desteklemeyi şu andaki görevimiz kılacağız" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.10, s.143).

TKP'nin oportünist yönetici kliği ikinciye yapıyor. Reformcu guruplarla, küçük burjuvazinin reformcu, pasifist siyasetleriyle legal bir işçi partisi kuruluyor. Bu legal işçi partisiyle, liberal burjuvazinin kuyrukçuluğunu yaparak, "anayasal rejim" altında, "gerçek" bir muhalefet gücü olmaya çalışıyor! Açık açık söylemese de, "devrim yenildi" diyor. Öte yandan gene bu yolla, burjuvazinin baskı ve terörüne karşı legal olanaklara sığınmayı bir üst aşamaya, nitel olarak değişik bir aşamaya çıkarıyor. Şimdiye kadar çalışmayan parti örgütlerinin işlevi legal örgütlerle, sendikalarla vb. idare ediliyordu. Şimdi legal bir "parti" çalışmasıyla bu iş tam olarak rayına oturtulacak, illegal örgütlenme iyice unutulacak, burjuvaziye karşı kendilerinin aklanması sağlanmış olacaktır. TKP'nin varlığında legal bir "işçi" partisi yalnızca bir aldatmacadır. Asıl amaç illegal örgüt ve çalışmadan vazgeçme, tüm çalışma ve örgütlenmeyi legale bindirmektir. Komünistler bunun bir örneğini 1970 öncesinde yaşadılar. Kaçınılmaz olarak şimdi de aynı durum ortaya çıkacaktır. TKP, "ismi var, cismi yok" hale getirilecektir. Bunun adı likidasyonudur.

Ama hayır, Leninciler buna izin vermeyecekler. Örgütümüzü gözbebeğimiz gibi koruyacağız. Likidasyona izin vermeyeceğiz. TKP'yi oportünizmden arındırarak, TKP'yi ideolojisiyle, örgüt yapısıyla, her şeyiyle Leninci kılacağız.

Oportünizm ihanetin bir üst seviyesindedir. İşçi sınıfımız, Leninciler ihanetin hesabını mutlaka soracaklardır. Hala Lenincilere katılmamış TKP üye ve sempatanları! Oportünist yönetici kliğinin bu ihanetine ortak olmayın! Leninciler hızla örgütleniyorlar. Konferansları topladılar; birçok yöre, il ve semt komitelerini kurdular ve kuruyorlar. Dost-düşman herkesin gözleri önünde Leninci kanat örgütlenmesini geliştiriyor, pekiştiriyor. Devrimci durumun görevlerine dört elle sarılıyor. TKP'nin oportünist yöneticileri şimdiye kadar gerçekleri saklayarak, Lenincilere karşı kıskırtarak sizlerin doğruyu görmesini engellediler. Sizleri oportünizme alet ettiler. Yeniden düşünenin sırası gelmiştir! Oportünist yöneticilerin komünist ahlaktan uzak taktikleri yüzünden Leninci yoldaşlarımızla aramızda doğan kırılganlıklar, bilinçsiz öfke vs. duygular ortak dava için savaşmaya engel olamaz. "Kişiler küçüktür, büyük olan davadır". İşçi sınıfımıza, devrime ihanet edenlerden, işçi sınıfımızla birlikte hesap sormak, bu hainlere rağmen devrimi gerçekleştirmek için, TKP'nin likidasyonuna karşı savaşmak için Leninci safılara katılın! Haydi Lenincilerle birlikte savaşmaya!

**İŞÇİLER SİLAHLANIN, DEVRİME HAZIRLANIN!
OPORTÜNİZME KARŞI SAVAŞ BURJUVAZİYE KARŞI
SAVAŞTAN AYRILMAZ!**

İşçinin Sesi

Gaz temiz ve gör vlerimiz

TKP Ankara Leninci II Komitesi
Propaganda Bürosu

"Bugünkü Türkiye ortamında genel görevlerimiz şöyle somutlanıyor.

"En başta *ideolojik savaşım* yeni bir hız verilmesi. Komünistlerin, devrimcilerin, işçi sınıfının ve emekçi halkın bilincinin aydınlatılması. Bu, tüm görevler arasında *ana halkadır...*" (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, s.131).

Yürükoğlu yoldaşımız devrimci durumun bize yüklediği görevlerin en başında ideolojik savaşım geldiğini böyle belirtiyor. Ideolojik savaşım her zaman önemlidir. Komünistler için savaşımın özü her zaman ideolojiktir. Tüm savaşım biçimleri bu öze bağlıdır. Komünistler yığınları kazanmak için ideolojik savaşım yürütürler ve yığınların gücüne dayanarak burjuvaziye karşı fiziksel savaş verirler.

Türkiye'de bugün komünistlerin aşması gereken ilk sorunlardan biri; devrimci cephedeki teorik düzeyin düşüklüğüdür. Bu, bir anlamda, Leninci güçler için de söz konusudur. Oportünistlerin bize bıraktığı mirastır. Devrimci durumun varlığı yeni güçleri savaş alanına sokuyor ve Leninizmden esinlenmeyi hızlandırıyor. Ama bu gelişmenin altı tam bir Leninci ideoloji ile doldurulmadı. Bu görev bize düşüyor.

Lenin *Ne Yapmalı* adlı yapıtında: "Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz" dedikten sonra, "... Bu noktada biz, sadece *öncü savaşçı rolünün ancak en ileri teoriyi kendine kılavuz edinmiş olan bir parti tarafından yerine getirilebileceğini* belirtmek istiyoruz..." (Lenin, *Ne Yapmalı*, s.33-34) diyor.

Ancak kendisine en ileri teoriyi kılavuz edinmiş bir örgüt komünist partisi adına layık olur. Ancak en ileri teoriyi kılavuz edinen bir parti doğru propagandanı ve ajitasyonu yürütebilir. Lenin, *Nereden Başlamalı*; "Sosyal-Demokrasinin (Komünizmin—İ.S.) başlıca ve sürekli görevi olan, ilkelere sadık, sistematik, her yönlü propaganda ve ajitasyon..." (Lenin, *Nereden Başlamalı*, Odak Yayınları, s.22) yürütülmelidir dedikten sonra bu görevin ancak bir gazete ile yerine getirilebileceğini belirtiyor.

"...Gazete, sadece bir kolektif propagandist ve kolektif bir ajitator değildir; o, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir de ..." (agy, s.24). "... Siyasi bir organ olmadan, bugünkü Avrupa'da adına layık bir siyasi hareket düşünülemez. Böyle bir gazete olmadan, siyasi huzursuzluk ve protesto hareketinin bütün unsurlarını yoğunlaştırma ve böylece, proletaryanın devrimci hareketini canlandırma görevini yerine getireme-

yız..." (agy, s.23).

TKP Leninci Güçlerinin merkez organı da *İşçinin Sesi*'dir. Leninciler örgütsel birliği ideolojik birlik üzerinde kurduğunu bilirler ve gazetemize bu anlayışla bakarlar. Gazetemiz, Leninci hareketin kolektif propagandacısı, ajitatoru ve örgütçüsüdür. Bu Konferans kararlarımızda işlenmiştir.

Biz burada merkez organımız *İşçinin Sesi*'ne karşı görevlerimiz üzerinde durmak istiyoruz.

Türkiye'de ilk kez *İşçinin Sesi*, bizim gazetemiz, bu denli ilgi uyandırmış ve çekim merkezi olmuştur. İlk kez bir gazete bu denli mektup ve soru yağmuruna tutulmuştur. Bu aşamada görevimiz, merkez organımızı, Leninci ideolojiyi yaymada daha da başarılı kılmak olarak beliriyor.

İşçinin Sesi, Haziran 1979'dan beri yeniden çıkmaya başladı. Girdiği, ulaştığı her yerde tozu dumana katta, oportünistleri alt üst etti. TKP'nin Leninci Güçleri, Leninci doğruların yayılması için görüşlerini *Atılım*'da getirmeye çalıştılar, ama bu yol tıkanınca *İşçinin Sesi*'ni yeniden çıkarmak haklı ve gerekli oldu. "Bazı yoldaşlar, 'neden öyleyse görüşlerinizi *İşçinin Sesi*'nde getiriyorsunuz, daha uygun bir yayın organı vardır' derlerse, bu yoldaşlara her yolu bıkmadan denediğimizi söy-

leyelim. Sonuç sıfır olmuştur. Görüşlerimiz ak kağıdı, gün ışığını görmemiştir. Bu durumda ne yapılacaktır? Ideolojik konuların işe geldiğince muncıklanmasına örgüt normlarının işe geldiğince, sürdürülmesine izin verilemez..." (R. Yürükoğlu, "Kuştan Korkan Darı Ekmesin", *İşçinin Sesi*, sayı 100). *İşçinin Sesi* önceleri, TKP'nin Leninci Güçlerinin gazetemiz etrafında kümelenmelerini sağladı, şimdi de gazete temelinde örgütlenmeyi ve eğitimi sağlıyor. Gazetemiz partimizin Leninci birliğini sağlamada ve 5. Kongre'nin toplanmasında en temel araçtır.

Burada, Lenin'in 1904'de yazdığı "Yoldaşlara Mektup" adlı yazısına değinmek gerekir. Menşevikler *İskra*'nın yazı kurulunu ele geçirdikten sonra Bolşeviklerin görüşlerinin yazılı basında aktarılmasına izin vermiyorlar ve Lenin her yolu denedikten sonra *Vyperyod*'u çıkarmaya karar veriyor. "... Biz bu silaha, parti için daha kolay, daha ekonomik, işçi sınıfı hareketinin çıkarlarına daha mükemmel olarak karşılık veren her yolu, kesin olarak her yolu dene-

mekle bütün bir yılımızı harcadıktan sonra başvuruyoruz. Biz böylece kongre için mücadelelerimizden vazgeçmiş olmuyoruz. Tamamen aksine bu mücadeleyi genişletmek, koordine etmek ve desteklemek istiyoruz..." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.7, s.523).

Devrimci propagandanın ajitasyonun ve devrimci eğitimin yönü ve hedefi merkez organ tarafından çizilir. Gazetenin, bu görevi daha iyi yerine getirebilmesi militanların ve sempaticanların gazetemize kuracağı canlı bağlarla olur.

Lenin, *Vyperyod*'u çıkaracağı sırada Rusya'da örgütlere bir mektup gönderiyor ve onların gazeteyle karşı görevlerini anlatıyor. Buraya aktarmayı gerekli görüyoruz.

"Şimdi tüm yoldaşları bize her türlü desteği vermeye çağırıyoruz. (Merkez—İ.S.) Organı herhangi bir göçmen çevresinin değil, Rusya'daki hareketin organı olduğu anlayışıyla yürüteceğiz. Bu, en başta Rusya'dan en etkin '*edebi*' desteği daha doğrusu '*edebi*' katkıyı gerektirir. '*Edebi*' sözcüğünün hem altını çizdim, tırnak içine aldım ki daha baştan özel anlamına dikkati çekeyim ve çok yaygın olan bu çalışmalar açısından çok zararlı olan yanlış bir anlayışa karşı uyarayım. Yalnızca ve yalnızca yazarların (profesyonel yazar anlamında) bir yayına başarılı bir biçimde katkı yapabilecekleri anlayışı yanlış. Tersine, bir yayın ancak, her önde gelen ve sürekli katkı yapan beş yazar için, yazar olmayan beşyüz ya da beşbin kişi-

nin katkılarıyla diri ve canlı tutulabilir. Benim eski *İskra*'da her zaman giderilmesi için uğraştığım (ve yeni *İskra*'da korkunç boyutlara ulaşmış olan) bir eksiklik, gazete için Rusya'dan çok az şeyin yapılmış olmasıydı (*Atılım*'ı hatırlayın). Rusya'dan gelen herşeyi, neredeyse ayırmadan basardık. Gerçekten canlı bir organ, gelen yazıların ancak onda birini yayımlamak, geri kalanını gazetecilere enformasyon ve yönlendirme kaynağı olarak kullanmalardı. Gazetecilik anlamında değil, genel anlamda, bizimle yazışan, alabildiğince çok partili işimiz olmalıdır.

"Rusya'dan soyutlanmak, bu uğursuz göçmenlik batağının boğucu havası, burada insana öyle ağır geliyor ki, Rusya ile canlı bağlar kurmak, bizim tek kurtuluşumuzdur. Sözde değil, gerçekte, organımızı tüm 'çoğunluğun' (Bolşevik anlamında — İ.S.) Rus yoldaşlar yığınının organı olarak görmek (ve yapmak) isteyen herkes bunu hatırlasın. Bu organı kendisinin olarak gören ve Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) parti üyesinin görevlerinin bilincinde olan herkes, legal olarak basılan gazetelere karşı takımlan şu burjuva düşünce alışkanlığından ve yansımasından kesin olarak vazgeçsin: yazmak onların işi, okumak bizim işimiz. Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) gazete için tüm Sosyal-Demokratlar (komünistler—İ.S.) çalışmalıdır. Herkesten, özellikle işçilerden katkı istiyoruz. İşçilere yazmaları için, kesinlikle herşey hakkında, günlük yaşamları, ilgileri, işleri hakkında yazabilecekleri ne varsa yazmaları için en geniş olanakları tanıyın. Böyle kaynak olmaksızın, Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) bir organ on para etmeyeceği gibi, adına da layık olmaz. Ayrıca, gazeteye katkı niyetiyle değil, yani yayımlanmak üzere değil, fakat editörlerle yoldaşça ilişkiler kurmak, onlara bilgi vermek amacıyla özel mektuplar gönderin. Bunlar yalnızca gerçekler ve olaylar hakkında değil, yaygın olan duygular, günlük 'ilginç olmayan', sıkıcı, hareketin tekdüze yanılla da ilgili olmalıdır. Yurtdışında yaşamayan hiç kimse, bu mektuplara ne denli gereksinim duyduğunu anlayamaz. (Bunlarda kesinlikle gizli olan bir şey de yoktur ve böyle haftada bir veya iki şifresiz mektup yazmak en meşgul bir kişinin bile yapabileceği bir şeydir). Öyleyse, bize, işçi okuma guruplarındaki tartışmalar, bu tartışmaların niteliği ve tartışılan konular ve işçilerin neler sordukları hakkında: propaganda ve ajitasyon çalışmasının durumu, halk arasında, ordu ve gençlik içindeki ilişkiler hakkında yazın. En önemlisi, işçilerin bizim Sosyal-Demokratlara (komünistlere—İ.S.) karşı duydukları herhangi bir hoşnutsuzluk hakkında, onları rahatsız eden şeyleri, önerileri, eleştirileri, vb. yazın. Şu sırada pratik örgütlenme çalışmalarına

ilişkin konular özellikle önemlidir ve bir gazeteci gibi değil, basit yoldaşça bir yazışma dışında editörleri bu konularda bilgilendirmenin bir yolu yoktur. Kuşkusuz herkesin yazmaya yeteneği, ya da eğilimi yoktur. Ancak ... 'yapamam' demeyin, 'yapmak istemiyorum' deyin, istedikten sonra, her gurupta, herhangi küçük, hatta en küçük gurupta bile (küçük guruplar çoğu kez özelliklere ilginç oluyor çünkü gözle görülmesi de bazen en önemli işleri onlar yapıyor) yazabilen bir-iki yoldaş bulunabilir. Eski *İskra*'nın deneyiminden yararlanarak, biz, burada daha başından büro işlerini geniş tabanlı tuttuk; ve sizler de biliyor olmalısınız ki, herkes, sabır ve kararlılıkla işe koyulan kesinlikle herkes, fazla zorlanmadan, mektuplarının tümünün ya da onda dokuzunun yerlerine ulaşmasını sağlayabilir. Bunları, çok düzenli mektuplaşan, çoğu kez editörlerle bir tanışıklığı olmayan, sayısız muhabirleri olan eski *İskra*'nın üç yıllık deneyimlerine dayanarak söylüyorum. Polis uzun süredir yurtışı postasının tümüne ekoymakta başarısız kalmıştır (çok ender olarak yazarı çok dikkatli davranmışsa, bir mektuba el koyarlar); ve eski *İskra* materyalinin büyük bir bölümü daima elimize en olağan yoldan adresimize gönderilen mektuplardan geçirdi. Mektuplaşmanın yalnızca komite ve sekreterlerin elinde toplanması pratiğine karşı özel bir uyarıda bulunmak gerekiyor. Böyle bir tekdüze daha zararlı birşey olamaz. Eylemlerde ve kararlarda birlik ne denli önemliyse enformasyon ve muhabirlik konusunda o denli yanlıştır. Çok kez öyle oluyor ki en ilginç mektuplar 'dışım dakilerden' (komitelerle ilişkisi olmayan insanlardan geliyor, çünkü onlar eski deneyimli işçilerin alışık olmaları nedeniyle gözden kaçırıldıkları daha taze bir biçimde gözünüyorlar. Genç insanlar — gençliğe, parti işçilerine, 'merkezçilere' (ortacı değil, genel merkezci anlamında — İ.S.), örgütlülere, yığınsal gösterilere ve hazırlıksız toplantılara katılan tabandaki militanlara bize yazmaları için her olanağı tanıyın.

"Ancak bu tür geniş bir yazışma, gazetemizi, ortak çabamızla Rusya işçi sınıfı hareketinin gerçek organı yapar. Bu mektubun her toplantıda, çalışma gurubunda, alt gurupta, v.b. olabildiğince yaygın okunmasını ve işçilerin bu çağırışı nasıl karşıladıkları konusunda bilgi iletmesini ciddi olarak rica ediyoruz. İşçiler için ayrı ('popüler') bir organ ve ayrıca genel-yönlendirici — entelektüel bir organ yayımlanması fikrine ise büyük kuşkuyla bakmaktayız; biz Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) gazeteyi tüm hareketin organı, işçilerin gazetesi ile Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) gazeteyi kaynaşmış bir bütün olarak görmek isteriz. Bu da ancak işçi sınıfının en aktif desteğini alarak sağlanabilir".

Ülkemizde karşı-devrim güçlerinin saldırısı artıyor. Bu saldırıya karşı işçi sınıfımızın, Kürt Türk tüm emekçilerin savaşımı sürüyor.
Hesaplaşma bitmedi. Son söz söylenmedi. Yığınlarda yaygın bir öfke kızgınlık var. Bu kızgınlığın yerel ve tekil belirtilerini ülke çapında tek bir devrim yatağına akıtmak için yoğun devrimci hazırlık en güncel görevimizdir.
Bu açıdan aşağıdaki bildiri güzel bir devrimci sorumluluk örneğidir. Bildirideki anlayışın daha da yaygınlaşması, karşı devrimcilere zarar, devrimci güçlere yarar getirecektir.

Türkiye ve Kürdistan halklarına

Mazlum dünya halklarının emperyalizme ve sömürgecilığe karşı vermiş oldukları ulusal kurtuluş sosyal devrimler mücadelesi ile emperyalizm ve sömürgeciliğin her geçen gün yıkılmaya yüz tuttuğu bir dönem yaşanmaktadır.

Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da darbe üstüne darbeler yiyen emperyalistler ve sömürgeciler bu defa da tüm varlıklarını Ortadoğu'da gelişmekte olan ulusal kurtuluş ve sosyal devrimleri bastırmağa yönelmiştir.

Ortadoğu'nun sıcak savaş ortamına sürüklendiği bu dönemden özel olarak etkilenen ve sömürgeci baskıların alabildiğine yoğunlaştığı Kürdistan'da siyasi hareketler arasındaki çatışmalar provokatif ortam hazırlaması ile kitleleri gelecek açısından tedirgin etmesi, Kürdistan Kurtuluş mücadelesini zedelemek ve siyasi hareketlerin sorumluluk ve görevlerini büyük ölçüde engellemektedir.

Türkiye burjuvazisinin göreceli olarak refaha kavuşmak isteğinden dolayı kendisinin yarattığı bunalımın yükünü Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin sırtına yüklemek için yeni yeni ekonomik ve siyasi tedbirler geliştirerek daha baskıcı bir yönetime varmak istemektedirler. Sömürgeci Türkiye devleti bütün bu ekonomik ve siyasi uygulamaları hayata geçirirken de en çok Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin dağılıklarından, siyasi hareketlerin örgütsüzlük ve yanlış eğilimlerinden yararlanmaktadır. Bu bağlamda sömürgecilerin nispeten başarıya ulaştıkları söylenebilir.

Gerek Kürdistan'daki siyasi hareketlerin, gerekse Türkiye sol hareketlerinin hastalıklı eğilimlerinden biri de, halk arasında esas ilke sayılan demokratik tartışma platformunun yerini yine halk arasında bir kural olarak asla benimsenmeyecek olan zora dayalı bir ortama terketmesidir. Görülen odur ki, bu eğilimin siyasi hareketlerin ortak bir hastalığı olması şimdiden sayısını bile hatırlayamayacağımız kadar sonu ölüme biten kavgalara yol açmıştır.

Bu olumsuzlukların giderilmesi yönünde (bugünkü aşamada), KUK ile PKK siyasi hareketleri arasında bir süreden beri olagelen çatışmaların durdurulması gerektiği sözkonusu iki siyasetin de siyasi hareketler düzeyinde ateşkesin sağlanması konusunda bağlayıcı karar aldıklarını, görüşmelerde KURTULUŞ siyasi hareketinin sorununu çözümündeki uğraşları ile aşağıdaki maddeler üzerinde ve bunların derhal hayata geçirilmesi konusunda görüş birliğine varıldığını Türkiye ve Kürdistan kamuoyuna duyuruyoruz.

1. Sömürgecilerin baskı ve terörlerinin halkımızın yiğit evlatlarının katline, günlerce işkencelerden geçirilmesine, binlercesinin zindanlara doldurulmasına dayanan uygulamalarının geniş boyutlara vardığı şu günlerde böyle bir çatışmayı devam ettirmenin olumsuz olduğunu belirtip, çatışmanın hemen son bulmasının gerekli olduğunu karar verdik.
2. Bu çatışmaların yol açtığı birtakım yaraların ve etkilerin giderilmesi amacıyla siyasi hareketlerimiz düzeyinde tabanımızın ve halkımızın arasında eğitici bir biçimde sorunun çözümüne gidilecektir.
3. Iradelerimiz dışında meydana gelebilecek çatışmalarda hemen, acil olarak ve yaygınlaşmasını engellemek amacıyla siyasetler düzeyinde merkezi olarak müdahale edilecektir.
4. Bizler birbirimizin hiç bir alanda siyasi faaliyetlerini çatışmaya meydan verilecek şekilde, şiddet kullanarak engellemeyeceğimizi ve bunun anlayışımızın bir gereği olduğunu duyuruyoruz.
5. Bu çatışma ile ilgili ajitasyon ve propagandamızda sorunu istismar edici bir anlayıştan sakınılacak.
6. Bu antlaşma metni bizlerin yayın organlarımızda dahil olmak üzere en yaygın biçimde (bildiri, broşür, bülten ve diğer siyasi hareketlere göndermek vb. yollarla) halkımıza ulaştırılacaktır.

KURTULUŞ — KUK — PKK

Ajtasyon-propaganda komünist partilerinin temel bir görevidir. Devrim savaşımında kapitalist dünyada, burjuvazinin gelişmiş dev propaganda sistemine karşı en etkili silah komünist ajtasyon-propagandadır. Propaganda yoluyla, komünist partisi, sosyalizmin öğretilerini, yaşadığımız dönemin toplumsal ve ekonomik sisteminin adaletsizliğini, toplumumuzun sınıflarını, bu sınıfların birbirleriyle olan karşılıklı ilişkilerini birbirleriyle olan savaşlarını, doğru sınıfının bu savaşta rolünü, tutumunu, uluslararası komünist hareketin ve örneğin Türkiye işçi sınıfının tarihsel görevi hakkında doğru bir kavrayışın yayılmasını sağlar. Bugün devrimci durumun yaşandığı Türkiyemizde, içinde bulunduğumuz siyasi koşullar ve işçi hareketlerinin bugünkü gelişme düzeyi, işçiler arasında yapılacak propaganda çalışmasının önemini her zamankinden fazla ön plana çıkarmaktadır.

Propaganda, Marksist-Leninist ideolojinin sistemli bir şekilde verilmesidir. Dolayısıyla devrimci teorinin sistemli bir şekilde öğrenimini gerektirir. Propagandanın etkili olması, günün koşullarını iyi değerlendirip, düzeyinin tutturulmasına bağlıdır. Lenin bu konuda şöyle diyor: "...Bu mesleğe (propaganda—İ.S.) yetenezsiz kişilerin yığılmasıyla propaganda düzeyinin düşürülmesini bir iki kelimeyle eleştirmek isterim. Ayırım yapmaksızın her öğrenciyi ve 'bir çevreye' verilmesini isteyen her genci propagandacı olarak görmek, bazen aramızda alışkanlık haline geliyor. Buna karşı çıkılmalıdır, çünkü bu çok zarar vermektedir. İnkelerde sonuna kadar tutarlı ve gerçekten yetenekli çok az propagandacı vardır (ve böyle bir propagandacı olabilmek için insanın çok inceleme yapması ve yeterli deneyim kazanması gerekir); dolayısıyla, böyle kimseler uzmanlaştırılmalı, tamamen bu tür çalışmaya verilmeli ve onlara en büyük özen gösterilmelidir" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.6, s.233-234).

Görüldüğü gibi propaganda bir uzmanlaşma, devrimci deneyim, yani sonunda eğitim sorunudur. TKP, Leninler konferansı bu konuda, önemli bir soruna değiniyor: "İllegal çalışma koşulları, büyük ölçekli okuma guruplarının geniş çapta örgütlenmesini ve böylece az sayıda yetişkin propagandistin daha etkin bir biçimde göreve konulmasını engelliyor" (*TKP Leninler Konferansı Kararları*, s.25). İllegal bir komünist partisi için bu durum kaçınılmazdır. Ama sorunun yeni tip bir parti için Leninçi çözümü vardır: temel örgütlerde eğitim. İllegal bir partinin, "eğitim okulları, yaz seminerleri, senelik konferansları" zor olur. Komünistler, partiyi, Marksizmi-Leninizmi, devrim savaşımını, örgütlerini öğrenirler. Ajtasyon-propagandacılar temel örgütlerde yetişirler. İllegal bir

"İnkelerde sonuna kadar tutarlı ve gerçekten yetenekli çok az propagandacı vardır (ve böyle bir propagandacı olabilmek için insanın çok inceleme yapması ve yeterli deneyim kazanması gerekir), dolayısıyla, böyle kimseler uzmanlaştırılmalı, tamamen bu tür çalışmaya verilmeli ve onlara en büyük özen gösterilmelidir"

Propaganda v eğitim

Alican Sönmez

parti için bu eğitim, partinin temel görevini yerine getirmesinin tek garantisidir.

TKP Leninler Konferansı propaganda konusunda şu noktalara dikkatimizi çekmektedir;

— Merkez organın, propaganda için kaynak olabilecek, kitap, gazete, dergi ve okuma planı gibi araçlarla, parti örgütlerini beslemeleri;

— Propagandacıların, geniş kesimlerin anlayabileceği bir dil kullanmaları;

— *İşçinin Sesi*'nin bu eğitimde temel olduğu;

— Propagandanın merkezleştirilmesi demek olan propaganda bürolarının kurulması (agy, s.25-26)

Propagandanın uzmanlaşma ve "İnkelerde sonuna kadar tutarlılık" gerektirdiğine değindik. İkinci noktayı açalım.

TKP, 1973 atılımından sonra, 1974'de bir merkez organına, *Atılım*'a kavuştu. Leninci bir merkez organından arandığı gibi, "kollektif bir propagandacı, ajtasyon ve aynı zamanda kollektif bir örgütleyici olması" gerekiyordu. "Kollektif propagandacılık, ideolojik liderlik, gazetenin devrimin teorik sorunlarını çözümü, parti politikasını açıklayıcı, partililere ışık tutucu niteliğiyle ve bu alanda en ileri olabilmeleriyle" (agy, s.21) sağlanıyorsa, *Atılım*, bırakın diğer iki görevini, bu temel görevini dahi yerine getire-

dolu, çarpıtılmış, eksik baskıları vardır. Bunların değerlendirilmesi merkezi olmalıdır. Diğer bir sorun da şu ana dek çevirisi yapılmamış bir sürü eserin olmasındır. Bunlar da sistemli bir şekilde çevrilmeli, milletin okumasına sunulmalıdır. Eğitim için gerekli temel eserler olunca sorun, okuma planının hazırlanmasıdır. Temel örgütlerde eğitimin değeri okuma planıdır. Ancak bu plan çerçevesinde yapılacak eğitim, komünistlerin propaganda çalışmalarını doğru ilkelere içinde ve etkili yapacaktır.

Yürüğeş yoldaş "Türkiye devrim hareketinin bin çeşit özgül sorusu, sorunu var. Bunlara açık seçik yanıtlar vermeliyiz" (*Zayıf Halka*, 5. Basım, s.131) diyor. Açık seçik yanıtlar. Anlaşılmaz bir terminolojinin arkasına gizlenmiş, süslü cümleler dizisi değil, açık seçik yanıtlar. Konferansın propaganda ile ilgili 3. maddesinin demek istediği budur. Parti eğitimi milite bilimsel teorileri öğretir. Yetişkin bir propagandacı da, kitleleri eğitir. Eğer bu eğitimin etkili olması, kitlelerin partinin çevresinde örgütlü savaşım vermesi isteniyorsa, propaganda dilinin anlaşılır olması gereklidir. *İşçinin Sesi*'ni yığınlara mal eden özelliklerinden biri onun duru, açık ve yoldaşça dilidir.

Konferans kararlarının, propagandada eğitim sorunuyla ilgili 4. kararında *İşçinin Sesi*'nin bu eğitimdeki yeri vurgulanıyor. Neden *İşçinin Sesi*? Konferans bu önemli soruya şöyle yanıt getiriyor: "*İşçinin Sesi* Türkiye işçi sınıfının sesidir. *İşçinin Sesi*'nin Marksist Leninci konumuyla bağlı olan bu gerçek, pratikte de yadsınmaz bir şekilde kanıtlanmıştır. Türkiye'de ilk kez komünist bir yayın organı bu denli sevgi ve saygı uyandırmış, mektup almış, propaganda ve örgütlenme işlevini başarıyla yerine getirmiştir.....Örgütsel birlik ideolojik birlik temelinde oluşur. Gazete, ulaştığı yere ideolojik birliği götürür, bu temelde örgütlenmeyi pekiştirir (agy, s.23)

İşçinin Sesi, "yalnızca fikirlerin yayılması siyasal eğitim ve siyasal bağlaşıklar kazanılması ile sınırlı"(Lenin, *Ne yapmalı?*) kalmadı, örgütledi. Çevresinde Leninci gurupları oluştu. Türkiye'nin orasından burasından ("Ayrıca gazetemiz bütün Rusya çapında olmalıdır." Lenin agy.), oportünistlerin baskı ve engellemelerine karşın, istekler arttı, okuma gurupları, işçi, öğrenci, muhabir guruplarına dönüştü, *İşçinin Sesi*'nin açtığı savaş alanında militanların oportünizme karşı gözleri açıldı. Leninizme susamışlıkları giderildi. *İşçinin Sesi*'nin siyasal ve ideolojik eğitim görevi hergün artıyor. Komünistler, gazetenin dağıtım ağı çevresinde örgütlenirken, gazete temelinde eğitim yapmalıdır.

Lenin, *Bir Yoldaşın Örgütsel Görevlerimiz Üzerine Mektup*'ta "Propaganda, komitenin bütünü tarafından aynı anlayış içinde yürütülmeli, ve kesinlikle merkezleş-

tirilmelidir. Dolayısıyla, bu konuda şöyle düşünüyorum: Komite çeşitli üyelerine, bir propagandacılar gurubu örgütlemeleri talimatını verir (bu propagandacılar gurubu, komitenin bir kolu ya da komitenin kuruluşlarından biri olur)" (Lenin, c.6, s.239) diyor. TKP Leninciler Konferansı bu Leninci ilke doğrultusunda 'propaganda bürolarının' kuruluşunu kararlaştırdı. Konferans raporu, büroların temel görevini de belirliyor: merkez organı beslemek. Biraz önce değindiğimiz gibi temel propaganda aracı merkez organdır. Propaganda büroları da bu görevi yerine getirmek için, merkez organa yazılar göndermeli haberle beslemeli, merkez organı, tüm komünistlerin ortak yayını haline getirmelidir. Bu nasıl gerçekleştirilir? Diyelim toplu sözleşmeler dönemindeyiz. Bu konuda işçiler arasında ücret artışları, asgari ücret tabanı, işçi yaşam koşulları vb. üzerine ajitasyon-propaganda yapılacak. Tüm temel örgütler bu konuda partinin görüşünü yığınlara götürecektir. Konunun propagandaya yanı sıra, belirli bir düzeyde ekonomi-politik bilgisi gerektirir. Emek gücünün değeri, sömürü oranı, üretim biçimleri, sermaye, artık değer vb. kavramları bilinmesi gerekir. Konunun bir de Türkiye işçi sınıfı ile ilgili yanı var. Türkiye işçi sınıfının yaşam koşulları, kapitalizmin gelişme düzeyi, ekonomik savaşında örgütlenmesi, sendikaların durumu vb. bir sürü somut konu. Bunların da teorik kavramlarla birleştirilmesi gerekir. Son olarak bunların, işçi sınıfının, halkın geniş kesimlerinin anlayacağı bir dilde işlenmesi sağlanmalıdır. Tüm bunlar, propaganda bürolarında görev alacak yetenekli komünistlerin yetişmesi için gerekli parti içi komünist bir eğitim sorunudur. Planlı programlı bir eğitim, partililerin genel ideolojik-teorik düzeylerini yükselteceği gibi aralarından yetenekli propagandacılar yetişmesini sağlar.

"Gazete olmadan Sosyal-Demokrasinin (komünistlerin—İ.S.) hem genel olarak başlıca ve sürekli görevi, hem de halkın en geniş tabakaları arasında siyasete ve sosyalizmin sorunlarına duyulan ilginin yükseldiği bir sırada içinde bulunduğumuz anın ihmale gelmez görevi olan ilkeli, sistemli ve çok yönlü propaganda ve ajitasyon yürütemeyiz" (Lenin, *Nereden Başlamalı* c.5). Bir komünist partisinin bu başlıca ve sürekli görevi propaganda ve ajitasyonun *ilkeli* ve *sistemli* olması için parti eğitimi şarttır. Leninci hareket içinde kadroların devrimci durumun gereklerine uygun gelişme hızı ancak Lenincilerin temel örgütlerinde yapılacak sistemli parti eğitimine bağlıdır. Bu konuda TKP Leninciler Konferansı'nın Eşgüdüm Komitesi'nin merkezi kararları doğrultusunda, propaganda bürolarına ve tüm komünistlere önemli görevler düşüyor.

Devrimci durumda, devrimci propaganda için parti eğitimimizi hızlandıracağız.

Almanya'da Türk faşistlere karşı özveriyle savaşan Mannheim İşçi Birliği, Çorum olaylarıyla ilişkin aşağıdaki bildiriye yayınladı

Yaşasın devrimci Çorum halkının barikat savaşı

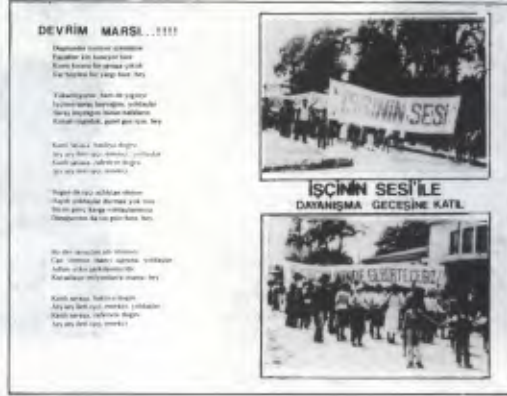
Bugün yurdumuzda tekelci burjuvazi ekonomik, siyasal ve toplumsal alanda derin bir bunalım içindedir. Bu bunalımdan kurtulmak için çözümlü, kendisini devirecek olan işçi sınıfının devrimci gücünü her türlü yöntemle ezip faşist bir diktatörlüğü getirmekte bulunmaktadır. Devrimci durumun yurdumuzda dayatmış olduğu ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemini burjuvazi bizim oportünistlerden daha iyi kavramaktadır. Hesabını ona göre yapmaktadır. Tekelci burjuvazi emperyalist ülkelerden maddi destek alarak, karşı devrime hazırlanmaktadır. Bu hazırlığı, faşist sivil güçleri devletin resmi güçleriyle birleştirip yurdumuzun çeşitli kentlerinde faşist terör estiren yapılıyor. Çorum olayları bunun en açık örneğidir.

Bilindiği gibi faşist Gün Sazak'ın öldürülmesini fırsat bilen faşistler Çorum'da devletin bütün olanaklarından yararlanarak, asker ve polisi de yanına alarak haftalarca terör estirdiler. Devrimcilerin ve alevi vatandaşların yoğun olarak oturdukları semtleri bastılar. Yüzlerce kişinin öldüğü ve çok sayıda kişinin de yaralandığı, maddi zararın milyonlarca lirayı bulduğu bu faşist saldırıda, Çorum'un devrimci halkı yüzlerce barikat kurarak kendilerini savundular. Karşı devrimin saldırısını, çocuk, çocuk, genç, ihtiyar demeden hep birlikte savaşarak geri püskürttüler.

Çorum olayları, her alanı bir barut fıçısı olan Türkiye'de devrimci durumun durmadan gelişip derinleştiğini gösterdi. Aynı zamanda karşı devrimin saldırısına karşı devrimci güçlerin yenilmediğinin savaşın dışı sürdüğünün iyi bir göstergesi oldu. Hesaplaşmanın bitmediğini, savaşın sürdüğünü göz önüne alarak, yenmemiz için maddi ve manevi özveriyle gösterip faşizme karşı yerimizi almak zorundayız.

Yaşasın Çorum halkının devrimci direnişi!
Yaşasın Çorum devrimci halkının barikat savaşı!
Faşizmi ininde geberteceğiz!

Mannheim İşçi Birliği

Yaz Taarruzu eylemlerinin bir parçası olarak Mannheim İşçi Birliği İşçinin Sesi'yle dayanışma gecesi düzenledi. Gecede çeşitli devrimci akımların temsilcilerinin katılacakları "Türkiye'de durum ve devrimci görevlerimiz" konulu bir de açık oturum yer alıyor.

R. Yürükoğlu Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri

Adından da anlaşıldığı gibi, bu kitabın iki açıdan can alıcı önemi vardır. Birisi, sınıf savaşının durumunu açık seçik koymasıdır. Ülkemizdeki devrimci potansiyel ya yeterince güçlenemiyor, ya da yanlış yollardan harcanyor. İkisi de içinde bulunulan durumu kavramamaktan, perspektifsiz, karanlıkta kalmaktan doğuyor. Kitap işte bu karanlığı aydınlatıyor. Kitabın en önemli ikinci yönü ise komünistlerin görevlerini açık ve net olarak koymasındır. İşçi sınıfımızın yolunu aydınlatmasıdır. Bu kitabın getirdiklerini geniş yayarak, koyduğu görevleri yapabilirsek, devrimin yolu açılıyor! Bunun için kitap burjuvaziye korku saldı!

Süleyman Sakalı Kürt Sorunu Yazılar

İşçi sınıfımız Kürt halkına uygulanan ulusal baskı ve zulme karşı doğru tutum alamazsa, kendisi de baskı ve sömürden kurtulamaz. Burjuva ulusçuluğuna karşı proleter enternasyonalizmi bayrağını yükseltelim. Kürt halkının demokratik savaşımını, Türkiye işçi sınıfının devrimci savaşıyla bağlayalım.

Emperyalistler neden olimpiyatları boykot ettiler?

Yukarıda Lenin stadyumundaki spor salonunun içi, yanda ise dünyada ilk olarak kullanılan gezici puan levhası görülmüyor. Moskova olimpiyatları en ileri teknolojiyle sosyalizmin üstünlüğünü dünyaya sergiliyor.

Lenin stadyumu ve arkasında Moskova Üniversitesi'nin görkemli binası. Emperyalistlerin olimpiyatların Moskova'da olmasından korkuları boşuna değildir.

Mehmet Toros

Emperyalizm bir güç denemesinden daha yenilgiyle çıktı. 1980 Olimpiyatları, 85 ülkenin katılımıyla 19 Temmuz günü Moskova Lenin stadyumunda düzenlenen törenle açıldı. Olimpiyatları boykot edenler emperyalizmin odak noktalarından ABD, Federal Almanya ve Japonya dışında, isteseler olimpiyatlara hangi dalda katılacakları merak konusu olan Arab şeyhlikleri v.b. gibi ülkeler.

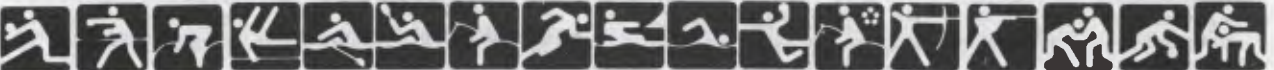
Boykot savaşımı sırasında olimpiyatlara katılmak isteyen atletlere ve turistlere karşı yöneltilen ve pasaport kısıtlama tehditlerine, ihanet suçlamalarına değin vardırı-

lan ağır baskı demokrasi, hürriyet demagogilerinin yaldızlarını pul pul söktü. Tüm baskılara karşın olimpiyatlara katılım kararı alınan ülkelerde, yollukları kapitalist işletmelerin desteğine bağlı olan atletlerin tüm fonları kurutuldu. Seyahat özgürlüğü demagojisinin de pası sırtıverdi. Örneğin İngiliz Hava Yolları son anda bir seyahat şirketiyle yaptığı anlaşmayı bozarak aylar önce yerlerini ayıran 2000 olimpiyat turistinin Moskova'ya gitmesine engel olmak istedi. Aeroflot bu açığı kapatacak seferleri sunmakta güçlük çekmeyeceğini belirtince bozguna uğrayan gerici çevreler bu kez Aeroflot'un Londra hava alanlarına ek sefer koymasını engellemeye kalkıştılar ama bunda da başarı sağlayamadı-

lar. Olimpiyatların boykot edilmesine yakıştırılan gerekçeler ise demagojinin bu yanını açık etmekten de öte, bir çok ülkeyi gülünç duruma düşürüyor. Örneğin yıllardır spora politika karıştırılmasını diye (kendi günahını örtmek amacıyla) kampanya yürüten İsrail, Filistin toprakları üzerinden "Afganistan'ın işgalini" protesto ederek boykot karar aldı. Suudi Arabistan ise Afganistan gerekçesinin ortaya atılmasından 6 ay önce Sovyetler'de insan haklarının çiğnenmesini protesto ederek olimpiyatları boykot edeceğini duyurdu. Bu sıralarda emperyalist ülkelerde de Saharov gibileri olimpiyat boykotuna bir gerekçe olarak ileri sürülüyordu.

Emperyalistlerin bu boykot telaşı neden ortaya çıktı? Bunun yanıtını bulmak için yalnızca sporcularla yapılmış ve gazetelerde yayınlanan röportajlara bakmak yetiyor: Eğer katılsalardı, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin bu olimpiyatlarda, daha önceki yıllarda sağladıkları "başarıların" yarısına bile zor ulaşacaklardı!

Daha önceki olimpiyatlarda bütün dünya halkları sosyalizmin üstünlüğünü görmüş "zorla çalıştırılan insanlar" diye tanıtılmak isteyen sosyalist ülke sporcularının gerçekten zorla çalıştırılıyor olsa bu başarıları sağlayamayacağını anlamıştı. Bu nedenle ABD'nin başı çektiği emperyalist blok giderek olimpiyat fikrine karşı

Resimdeki alet rüzgârın hızını ölçüyor ve böylece sonuçların rüzgârın etkisinden ayrılabilmesini sağlıyor.

çıkmaya başladı. Çünkü zaten ner olimpiyat sosyalizmin üstünlüğünü ispatlıyordu. Ve özellikle Moskova'da ve sosyalist ülkelerin ezici başarısıyla geçecek olan bir olimpiyat, onbinlerce turist Moskova'yı görmesiyle de birleşerek emperyalizmin yalanlarına karşı en büyük bir propaganda olacaktı. İşte olimpiyatları boykotun altında yatan ana neder budur. Emperyalizm, Moskova'nın görüntüsünden bile ne derece ürkünü duyduğunu olimpiyatları televizyonda en az (halkın tepkisi olmasa hiç göstermeyecek) düzeyde göstermekle kantiyor.

Tüm engellemelere, baskılara karşı olimpiyatlar başladı. Emperyalizm bir güç denemesinden daha yenik çıktı.

İsrail Komünist Partisi'nin gerçek enternasyonalist tutumu

İsrail Komünist Partisi'nin Filistin konusundaki gerçek proleter enternasyonalist siyaseti tüm dünyada bilinmektedir. İKP'nin 16 Haziran 1980 tarihli kararı bunun somut bir örneğidir. Gazetemize gönderilen İKP MK Dış İlişkiler Bölümü Enformasyon Bülteni'nden bu önemli kararın bazı bölümlerini aşağıda veriyoruz:

"Haziran 1967 savaşından bu yana, İsrail Komünist Partisi işgalin ve Filistin halkına karşı izlenen ilhak ve baskı siyasetinin barışı ve güvenliği baltaladığı, en gerici, milliyetçi ve savaş yanlı güçlerin güçlenmesine yol açtığı konusunda sürekli uyandı bulundu.

"İşgal, emekçi halka yoksulluk ve çile getirdi. İşgal, aynı zamanda, halkın demokratik özgürlüklerinin yok edilmesi de dahil, her ne pahasına olursa olsun işgali sürdürmede çıkan olan yerli ve yabancı büyük kapitalistlere korkunç bir kar kaynağıdır.

"Merkez Komitesi tüm parti üyelerini ve örgütlerini, Genç Komünistler Birliği üyelerini, tüm parti sempatanlarını, tüm bilinçli işçileri, parti'nin daha da güçlendirilmesi ve sağlamlaştırılması için siyasal uyanıklığı artırmaya, faşizm tehlikesine karşı demokratik özgürlükleri savunmak, emekçi yığınların çıkarları, eşit haklar, işgalin kaldırılması ve haklı bir barış için Likud hükümetinin siyasetine karşı çıkan tüm güçleri birleştirmek için en enerjik bir biçimde çalışmaya çağırır.

"Camp David ve 'otonomi' planının bölgesel ve uluslararası başarısızlığı karşısında, İsrail Komünist Partisi, İsrail'deki halk yığınlarını, işgalin kalması için, İsrail'in Haziran 1967'den bu yana işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesi için ve Filistin Arap halkının İsrail ile yanyana kendi bağımsız ve egemen devletini kurma hakkının tanınması için savaşımı yükseltmeye çağırır. Bu temelde, Filistin Arap halkının yasal ve tek temsilcisi olarak FKÖ ile diyaloga girmek zorundadır. Böylece, tüm Arap devletleriyle İsrail de dahil olmak üzere bölgedeki bütün devletlerin bağımsızlığına, egemenliğine saygı duyacak, onların arasında barış ve güvenliği güvence altına alacak, haklı, kavrayıcı ve kalıcı bir barış olanaklı olacaktır".

TÜRK-KÜRT HALKLARI BİRLEŞİN!

Ulusal sorunda kim çıkmazda

L. Şimşek, İzmir

Savaş Yolu'nun 29. sayısında "Yürükoğlu mu, Berzaniçoğlu mu? Sol Serüvençiliğin Ulusal Sorun Çıkması" başlığı altında bir yazı yayımlandı. Yazı menşeviklerin ideolojik olarak nerelerde olduklarını bir kez daha gösterdi.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, onların Marksist-Leninist literatüre sığmayacak uzur polemlerine, ihbarlarına burada girmeyeceğiz. Bu, sayfayı kirletmekten öteye gitmez.

Savaş Yolu, İşçinin Sesi'nin konuları anlayamadığını söylüyor. Oysa 120-121. sayıda çıkan Feyiz Kızılbayrak'ın yazısından sonra, kendilerinin böyle bir yazıyı yayınlamaları, İşçinin Sesi'nin getirdiklerini anlayamadıklarının somut kanıtıdır.

Yazı oportünizmin genel karakterinin açık bir yansımasıdır. Baştan sona temel sorunla ilgili net bir görüş getirilmemiş. Yani "Türkiye Kürdistanı sömürge midir, değil midir?" sorusunun yanıtı yok. Buna karşılık getirilen şu: "Bugün Kürdistan'da ana sorun ortak savaşım sorunudur. Kürdistan sömürge olsa da olmasa da bu durum iki halkın ortak savaşımına engel değildir. Hangi milliyetten olursa olsun tüm işçilerin tek bir örgütte, Türkiye işçi sınıfının öncüsü TKP'de birleşmesine engel değildir". Ezilen, sömürülen bir ulusla ilgili bilimsel çözümlere getirmek önemli değilmiş! Doğal olarak onlar için önemli olan, "ulusal sorundaki çıkmazı militanlara karşı nasıl kapatırız, saklarız"(!) kaygusudur. Bu Marksizm-Leninizm'den nasibini alamamaktır. Bu siyasal ciddiyetsizliktir. Böyle diyeceksin, hem de bir önceki sayıda biz Kürtlere güven verdik, onlar bize güven vermedi diyeceksin.

Önemli olan birlikte savaşım deniliyor. Karşı çıkan varsa, öne çıksın görelim. İşçinin Sesi'ne uzur çamur atmaya çalışmak sizi bataklıkta kurtaramaz. Anlayış fukahalığına şu alıntıyla yanıt verelim:

"Aslında bu karşı çıkışların hiçbirini Kürdistan'ın gerçekten bir iç sömürge olup olmadığının doğru, bilimsel olarak saptanmasıyla ilgili değildir. Bunlara göre Kürdistan'ın bir iç sömürge olduğunu söylemek, kaçınılmaz olarak proletaryanın ayrı örgütlenmesini savunmak, Türk ve Kürt halklarının birlikte savaşmasını istememek demektir. Ne var ki, bu anlayışın, ulusların ayrılma hakkını kayıtsız şartsız

savunan komünistleri her zaman "bölücülükle" suçlayan burjuva ulusçusu anlayıştan farkı yoktur.

"Uluslararası alanda örgütlenmiş, ulus ayrımları tanımayan sermayeye karşı bütün ulusların proletaryanın en yakın ideolojik, örgütsel birliğini sağlamak komünistlerin temel görevidir" (Süleyman Sakal, "Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin Bir İç Sömürgesidir", İşçinin Sesi, sayı 107-108).

Ne kadar açık değil mi? Eğer halâ anlamayan varsa dönüp alıntıları tekrar okumasını salık veriyor.

Savaş Yolu'ndaki yazı boyunca dikkat edilecek bir konu da, Kürtlere ulus demekten özellikle kaçınılması, yerine "halk" teriminin kullanılmasıdır. Hemen ardından bunun anlamı çıkıyor. Menşevikler Lenin'den şu alıntıyı kullanmışlar: "Tam hak eşitliği ilkesi ulusal azınlıkların haklarının güvencesi ile kopmaz bir şekilde bağlıdır". Çok doğru, ancak ulusal azınlıklar için kullanıldığında! Biz ise menşeviklerden halâ, Kürtlerin ulus mu, milliyet mi, ulusal azınlık mı olduğunun yanıtını bekliyoruz. Bu yanıt, Kürtlerle ilgili tavır belirlemede can alıcı önem taşır.

Eğer ulus dersiniz ve kendinize Leninci diyorsanız "kayıtsız şartsız ayrımla hakkı savunucuları" olmak zorundasınız. Yok eğer ulusal azınlık dersiniz, birçok çıkmazınıza bir çıkmaz daha eklemiş olacaksınız.

Bir kez daha terimlerin gerçek anlamını anımsatalım; Ulusal azınlık belli bir yerleşme bölgesi olmayan, bunun sonucu yerleştiği bölgelerdeki uluslarla veya milliyetlerle kaynaşıp özümseyen gruplardır. Şimdi soruyoruz: Kürt ulusu bu tanımlama içine girer mi?

KADININ KURTULUŞU PROLETARYANIN KURTULUŞUNA BAĞLIDIR

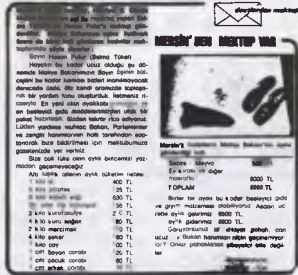
Gülveren—Gülveren Kadın M.G.
Leninci Kadınlar—Manisa
Leninci Kadınlar—İzmir
Kıvılcım—Ankara
Konya Yıldızı—Konya
Şafak—Mersin
Bolşevik Kadınlar—Turgutlu

İşçi kadınların yolu
Leninci TKP'nin yoludur

29 Haziran tarihli gazetelerde bir haber yer aldı: "Bit-Pire İlacından 8000 Kişi Daha Zehirlendi". Altına da ekliyor: "Tütün İşçilerinin Başında Felaket Dolayısı". Bu olay Haziran ayında görülen ikinci toplu zehirlenme.

Tütün işlerinde genellikle kadınlar çalışır. Çalışma koşullarının tüm zorluğuna karşın, belli bir iş eğitimi olmadıktan, (üstelik ülkemizde 2 milyon işsiz varlığını da göz önüne alırsak) bu işlerde çalışmaya razı gelir kadınlarımız. Çoğu kez başlarına gelenlerden kara yazgıları sorumlu tutulur. Bu işyerlerinde ücretler de oldukça düşüktür. Sendikalar ise sarı mı sarıdır. Kadın işçilerin çoğunlukta olması sarı sendikaların örgütlenmesi için bir avantajdır. Bilinç düzeyleri geri olan kadınlar, sendikal çalışmalara karşı oldukça ilgisizdir. Oysa derinleşen devrimci durum, kadın işçilerin sırtına daha acımasız biniyor, onları iki kat eziyor. Şu anda kadın işçilerimize bu bunalımdan devrimci çıkış yolunu göstermek, "Başlarında dolayan felaket"ten ancak ileri demokratik halk devrimi ile çıkılacağını anlatmak baş görevimizdir.

Ancak, bizim yaptığımız devrimci ajitasyon-propagandanın öndeki baş engel oportünizmdir. Oportünistler, kadın kitlelerinin zaten geri olan bilinç düzeyini daha da gerilere, liberal burjuvazinin istediği sınırlara çekiyorlar. Bu görevi kadın hareketinde İKD ve Kadınların Sesi yüklenmiştir.

Kadınların Sesi'nin Mayıs 1980 sayısında çıkan bir yazıyı deşsetek okuduk. Ve bu tür eylem biçimlerini nasıl buluyorlar çok merak ettik. Yazıda bir alienin aylık gideri 8900TL. olarak gösteriliyor. Üstelik bunun içine en temel gereksinim maddelerinden olan ekmeğe ve yol parası katılmıyor. Ve sanki, bir işçi ailesinin eline 6500 değil de 8900TL. geçerse, aylık giderleri karşılanacakmış iz-

lenimini veriyor. Kadınlar asgari ücret savaşımına nasıl çekilir, gerçekçi istem ne olmalıdır, faşizme karşı nasıl savaşım verilir sorularına en ufak yanıt yok. Bu yanıtları getirememeleri, oportünizmin kadın hareketinde iflasını getiriyor. Devrimci durum, oportünizmi yargılıyor. Bizlerin üzerine ise olağan dönemlerden çok daha farklı görevler yüküyor. Propaganda-ajitasyonumuzun niteliği ve örgütlenmemizi tamamen günün gereklerine göre ayarlamalıyız. Lenin, "Kadın kitleleri bizden olmalıdır, hatta gökyüzüne zincirlenmiş olsalar bile" diyor (Toplumda Kadının Rolü Üzerine, Ürün Yayınları, s.79). Bu, başarılması kolay bir görev değildir. Sabırlı ve doğru önderlikle birleşmiş bir çalışmanın sonucudur. Kadınlar arasında özel örgütlenme biçimlerinin bulunması ve kadın hareketinin ileri demokratik halk devrimi savaşımına kazanılması zorunludur.

Lenin, Klara Zetkin'e kadınlar arasında komünist çalışmayla ilgili direktif-tezler yazılmasını söyleyerek şöyle diyor:

"Bu tezler, kadınların gerçek kurtuluşunun ancak komünizmle mümkün olduğunu açıkça vurgulamalıdır. Bir yandan, insan olarak ve toplumun üyesi olarak kadının durumu ile, diğer yandan üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki yıkılmaz bağ sorununu temel bir biçimde açıklamak gerekir. (...) Bu, kadın sorununu sosyal, işçi sorununun bir parçası olarak saymak için bir neden verir ve böylece bu sorunu proletaryaya mücadelesine ve devrime sıkı sıkıya bağlamamızı sağlar. Kadınların komünist hareketi, kitlesel bir hareket, genel kitlesel hareketin bir parçası, sadece proleterlerin değil, fakat bütün ezilen ve sömürülenlerin, kapitalizmin bütün kurbanlarının ya da diğer hükümlürlük ilişkilerinin, genel kitlesel hareketin bir parçası olmalıdır. ... Kadınların katkısı olmaksızın gerçek bir kitle hareketi olanaksızdır" (agy, s.70).

F.E.
Ankara

İşçinin Sesi'ni
en geniş yığınlarla
kavratmaya kararlıyız

Piyangotepe bölgesi genellikle emekçilerin oturduğu bir semttir. Devrimci-Yol'un bölgede belli bir etkinliği söz konusu. Bunun yanında Leninci ideolojiyi yaşama geçirmek için savaşım veren İşçinin Sesi hızla gelişiyor.

Piyangotepe'de bundan bir yıl önce, 16 Mayıs 1979'da halkın bağrından çıkan yedi yiğit evladımız faşist katillerce katledildi. Bu olay sahte umutlarla iktidara gelen CHP azınlık hükümeti zamanında oldu. Bu olayın yıldönümünde tüm bölge halkının katıldı-

ğı 16 Mayıs korsan gösterisinde Leninciler halkın en önünde yer aldılar. Halkla birlikte "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Piyangotepe katliamının hesabını soracağız" gibi belgiler atıldı.

Biz, bölgedeki genel çalışmaya bağımlı olarak kadın çalışmasını da sürdürüyoruz. Piyangotepe kadınları, devrimci durumun önemli bir göstergesi olan, kadınların siyasal aktifleşmesinin en güzel örneği oluşturuyorlar. Bizler kadın muhabir grupları olarak Piyangotepe kadınları içerisinde yürütülecek, "... ajitasyon ve propaganda, kadınların kendi acılarından, sorunlarından, gereksinimlerinden ve istemlerinden yola çıkarak, bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki siyasal bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin kadınlarla getireceklerini somut olarak gösterilmesi ve bu yolla sorunların devrime, iktidardan ele geçirilmesi zorunluluğuna bağlanması gerektiğini (TKP Konferans Kararları, s.54) göz önüne alarak kadrolaşmayı gerçekleştiriyoruz. Bize en doğru yolu gösteren İşçinin Sesi'ni en geniş yığınlarla anlatmaya ve kavratmaya kararlıyız.

Kıvılcım

Bize Lenin'i
yasaklayamazlar!

Leninci kadınlar olarak TKP'nin Leninci kanadının oportünizme karşı açmış olduğu ideolojik savaşımı sonuna kadar destekliyoruz, bölgemizde de oportünizme karşı savaşıma hız veriyoruz.

Daha önce bizler İKD içinde çalışma yapıyorduk. Ancak, oportünist İKD yöneticilerinin tutumu yüzünden bölgemizde kadın hareketi gelişemedi. Örgütün üyelerinin çoğunluğunu küçük burjuva aydın unsurlar oluşturuyordu. İşçi kadınlar çok az sayıya vardı.

Oportünist yöneticiler, işçi ve emekçi kadınların sorunlarından, acılarından hareket ederek, kadınların devrimci enerjilerini açığa çıkarıp onların işçi sınıfının yanında, devrim cephesinde yerlerini almasını sağlamak yerine, kadroları yalnızca biçki-dikiş, okuma yazma, çiçek kurslarıyla oyaladılar.

Yalnızca kısıp ve çay partileri düzenleyerek tabanı elde tutmaya uğraştılar. Örgüt üyesi olan az sayıdaki işçi ve emekçi kadınlar, sorunlarıyla hiç ilgilenilmediğini görebek örgütleri ilişkilerini kestiler.

Örgüt içinde verilen seminer sayısı 3'ü geçmedi. Bunlar da biz militanların baskısı sonucu gerçekleştirildi.

Kadroların bilinç düzeyinin çok düşük olmasına karşın, kadro eğitimleri hep süruncemede bırakıldı. Lenin'in yapıtlarını okuyanlara ise, (İKD Genel Sekreteri'nin de katılmış olduğu

bir toplantıda) aslında Lenin'in kitaplarının ağır olduğu, herkesin bunu kolayca kavrayamayacağı, Kadınların Sesi'ninse Leninci çizgide yayın yaptığı, dilinin de basit olduğu söylendi ve bu nedenle Kadınların Sesi'ni okuyup, tartışmalarının daha yararlı olacağı belirtildi. Bu, Lenin'in kitaplarını kadınlardan saklamak, okumak isteyenlerin de gözünü korkutmaktır. Yalnız bu tutumları bile İKD yöneticilerinin kadınlara verdiği değeri ve ne denli Leninci olduklarını kanıtlamıyor mu?

Şafak

Erkek yoldaşlarımızla
elele savaşıyoruz!

Türkiye kadın hareketi TKP'nin oportünist yönetimi eliyle etmiş durumda. Oportünistler kadın örgütlenmesini Türkiye'deki devrimci duruma uygun bolşevik bir yapıya ulaştırmadılar. Kürt sorununda getirdikleri ezen ulus sovenliği gibi, kadın hareketinde de erkek sovenizmini getirdiler. Bunlar kadınların da bolşevik bir asker olabileceğini anlamadılar. Her konuda olduğu gibi kadınlarımızın yapısını da yanlış değerlendirdiler. Geçmişteki savaşlarda, eylemlerde kadınlarımızın nasıl ön saflarda döğüştüğünü gözleyemediler. Bu yanlış anlayışın, yaptıkları kadın örgütlenmesinde kanıtlandı. Kadın işçilerimizde başlangıçta büyük bir ilgi ve sempati uyandıran İKD'yi burjuva kadın derneklerinden farkı bir yapıya getirdiler.

Leninciler olarak kadın örgütlenmesini de Leninci ideolojimiz ve Konferans kararları doğrultusunda yürütüyoruz. Biz kadın militan kadrolarımızı da bolşevik savaşçılara yapacağız. Kadın kadrolarımızın, oportünistlerin yaptığı gibi "kadın bünyesi zayıf" diye her zaman geri planda bırakılmasına, onlardaki devrimci potansiyelin gerektiği gibi kullanılmasına izin vermiyeceğiz.

Turgutlu Leninci Kadınları olarak biz erkek yoldaşlarımızın gerisinde değil, yanında, onlarla elele çalışıyoruz. Konferans kararları ışığında fabrikalardan örgütlenmeye başladık. Turgutlu'nun kilit fabrikalarını, çalışan kadın sayılarını ve en yoğun hangi semtlerde oturduklarını saptayıp çalışmalarımıza başladık. İşçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza içine dalarak, kendi ajitasyon ve propagandamızı yaparken ideolojimizi yaymaya çalıştık.

Çalışmalar sonunda kazandığımız ve örgütlediğimiz çok şey oldu. Çalışan işçilerden kadro sağladık, fabrikalardan örgütlendik. Turgutlu işçi sınıfına ve emekçi halkına sosyal-demokrasinin ideolojisini, aslında kime hizmet ettiğini sergiledik.

Bolşevik Kadınlar

GENÇLİK HALKIMIZIN GELECEĞİDİR!

Kızıl Genç—İzmir
Genç Muhabirler Gurubu—İzmir
Kızıl Işık—İzmir
Genç Partizan—Ankara
Kızıl Filizler—Ankara
Kızıl Bayrak—Ankara
Kızıl Yıldız—Ankara
Savaş Bayrağı—Ankara
Kızıl Bahçe—Ankara
Kıvılcım—Ankara
Kızıldoğan—Ankara
Devrim Ezgisi—Ankara
Devrim Dalgası—Ankara
Genç Militanlar—Zonguldak
Ortaogretim—Turgutlu

Üç yurtseverin hesabını soracağız!

Biz Leninci gençler, burjuvazi tarafından 6 Mayıs'ta katledilen üç yurtseveri, yaptığımız eylemlerle, hıncımızı bir kez daha bileyerek andık.

Seyranbağları'nda yollara konulan bombah paketler trafiği bir buçuk saate yakın kapattı. Burjuvazi hemen jandarmasıyla, polisiyle olay yerine geldi. Buna karşın halk büyük bir kalabalık oluşturarak büyük bir dikkatle paketlerin üzerlerindeki yazıları okumaya çalışıyordu. Halkın oluşturduğu kalabalık ancak destek güçler gelince dağıtılabildi. Bunlar olurken jandarmanın ve polislin çaresizliği ve ürkekliği çok açık bir şekilde gözleniyordu.

Üzerinde, "İŞÇİ SİNİFİMİZ ÜÇ YURTSEVERİN HESABINI SORACAK! FAŞİZMİNİNDE GEBERTECEĞİZ!"

İŞÇİNİN SESİ—TKP" yazan paketler uzun bir aradan sonra kaldırılabilir.

Onlar, Deniz, Yusuf, Hüseyin birer yurtsever, birer devrimciydiler. Halklarımızın kurtuluşu yolunda kahramanca savaştılar. Onların yurtseverlikleri ve devrimci girişkenlikleri, devrim savaşımında yaşayacak.

Kıvılcım

Gazi Eğitim'i faşistlere terkotmeyeceğiz!

Gazi Eğitim Enstitüsü uzun süredir hükümetlerin sorunu olagelmıştır. Okulumuz bakanlığa bağlı olduğu için her gelen hükümet okulu kendi siyasi anlayışına göre düzenlemiştir. Buna karşın hala okul idaresi, öğretim görevlileri ve okul çalışanları demokrat insanlardan oluşuyor. Bu nasıl oldu? İktidardaki Millî Birlik hükümeti idareyi, öğretim görevlilerini ve okul çalışanlarını okuldan atmak böylece okulumuzu faşist iş haline getirmek girişiminde bulununca sıkıyönetim bu girişimi durdurdu. Sıkıyönetimin bu tavrı, okulumuzdaki geniş öğrenci kitlesinde (siyasal insanlar da bile), sıkıyönetimin ilerici olduğu kanısını uyandırdı(!). Ama kazın ayağı öyle değildi. Okulumuzda üçüncü sınıflar altıbin kişiydi ve 1. ve 2. MC

hükümetlerinin okulumuzdaki faşist uygulamalarından dolayı oldukça geniş deneyime sahiptiler. Okulumuzdaki demokrat yönetici, öğretmen ve çalışanların görevden alınması, okulda güçlü bir protesto hareketinin doğmasına ve öğrenci hareketinin yeni bir ivme kazanmasına yol açacaktı. Sıkıyönetim bunu bildiği için hükümetin değiştirme girişimini durdurdu.

Biz Leninciler olarak bu durumu okulumuzdaki öğrenci kitlesine anlattık. Bunun gerçekliği daha sonra kanıtlandı. Mayıs'ta üçüncü sınıflar mezun olduktan sonra sıkıyönetimin tavrı değişti. Hükümet okuma hakkını kaybeden faşistlere okuma hakkı tanıdı. Faşistler okula geldiler ve okuldaki siyasal tansiyonda ani bir yükselme görüldü. Okulda jandarma ve faşist polislerin baskısı alabildiğince arttı, okul bir karargah haline getirildi. Faşist astegmenler adam almak için her türlü yöntemi deniyorlar. Bölümlerde ve dışarda faşistlerle sürekli bir kavgı var. Savaş keskinleştikçe sıvışanlar da çoğalıyor.

Bu sıralarda menşeviklerin hali içler acısı. Hızla artan bir dağılma sürecinden geçiyorlar. Ne yapacağını şaşırın tabanı, ufak tefek gaz vermelerle bir arada tutmaya çalışıyorlar ama olmuyor. Menşevikler, okulda, faşistlerin gelmesiyle gündeme gelen kavgaya komitelerinde yer almıyorlar. Biz kavgaya komitelerinde yerimizi aldık. Faşistlere karşı verilen her türlü savaşta, ön saflarda yerimiz alıyoruz, alacağız!

Gazi Eğitim'i faşistlere terkotmeyeceğiz!

Devrim Dalgası

NATO'yu nasıl kovacağız

Aylardır emperyalistler arasında Türkiye üzerine tartışmalar sürüyor. Emperyalistler, çıkarları açısından çok önemli olan Türkiye'nin içine düştüğü bunalımlardan kurtarılması gerektiğini söylüyorlar. Bunun için Türkiye tekelci burjuvazisine geniş maddi olanaklar sağlamak gerekiyor. Fakat Türkiye'de yükselen sınıf savaşımı, işçi sınıfı hareketinin aldığı boyutlar, bir devrim olasılığı, emperyalistler için bu yolu oldukça riskli kılıyor.

Bu yardımın gerçekleşmesi için en başta işçi sınıfı hareketinin durdurulması, yükselen halk muhalefetine bastırılması gerekiyor. Ve burjuvazi bu yolu deniyor. Bir yandan devleti faşistleştiriyor, şiddet mekanizmasını güçlendiriyor, öte yandan liberal burjuvazinin partisi sosyal-demokrat CHP'yi alana sürüyor. Yığınları "akıllı" muhalefete durdurmayı deniyor.

Öte yandan, emperyalizmin uluslararası planda gittikçe güç yitirmesi, emperyalist zincirde yeni yeni halkaların kopması, emperyalizm açısından zayıf halka

konumundaki ülkeleri emperyalist halka içinde tutabilme sorunun başa alınmasını getiriyor.

Türkiye'nin emperyalist zincir içinde tutulması sorunun bir parçası olarak ülkemizde NATO bakanları toplantı yaptılar. NATO'yu emperyalizmden ayrı değerlendirmeye kalkan menşevikler ise "NATO'ya HAYIR" çığırkanlığı yapmaktan ileri gitmediler. Oysa NATO'nun ülkemizi terk edip gitmesi ancak ülkemizde gerçekleşecek ileri demokratik halk devrimi ile olacaktır. Çünkü Türkiye tekelci burjuvazisi ve emperyalizm işbirliği içindedir. Yumruğunu birine kaldırdın mı diğerine de vurmak zorundasın. Emperyalizmi ülkeden kovmak, tekelci burjuvazinin egemenliğini kırmak zorundayız ki onun askeri kanadı NATO'yu defedelim!

Not: Bu konuda bir metin pano olarak ODTÜ'de çeşitli bölümlere ve yurtlara, NATO bakanlar doruğunun devam ettiği günler süresince asıldı.

Kızıl Bayrak

ODTÜ'de savaşıyoruz!

Geçtiğimiz günlerde ODTÜ'de 6. ve 8. yurt seçimleri yapıldı. Bizler de İşçinin Sesi olarak 6. yurt seçimlerine katıldık. Katılmaktaki amacımız öncelikle görüşlerimizi kitleye iletmek, bu doğrultuda propaganda ve ajitasyonumuzu yükseltmekti.

Seçimden önce yurttan bir forum düzenlendi. Burada çoğunluğu, seçime katılan siyasetlerin insanları oluşturuyordu. Kitleden katılımı çok azdı. Forumda bütün siyasetlerin temsilcileri konuşmalar yaptı. Tartışılan önemli bir konu 1 Mayıs oldu. Burada, Türkiye'nin içinde bulunduğu koşullar, bu koşullarda yapılması gerekenleri, 1 Mayıs'ın değerlendirmesini net, açık bir şekilde ortaya koyan biz olduk.

Kızıl Bayrak

Ne biçim kurtarılmış bölge?

Biz .. mahallesinde örgütlenmek için çalışan Lenincileriz. Bu mahallede faşist işgal iki yıldır kırılmış ve iki yıldır çeşitli guruplar burada çalışma yapıyor. Buraya "kurtarılmış bölge" diyorlar, ama faşistler gelip sağa sola yazılar yazabiliyor. Bu ne biçim kurtarılmış bölge? Örneğin, şöyle bir olay oluyor: Faşistler mahallenin içine kadar gelip devrimcileri tarıyorlar. 1 kişiyi ağır yaralayıp çekip gidiyorlar. Daha sonra, mahalle halkı kendiliğinden, orada faşistlere yataklık eden ..nun evine yürüyor. Evden çifte ateş ediliyor. Sonuç, 16 yaralı. Ve ev hala yerinde duruyor.

Biz bunları eleştirdik. Birçok arkadaş bu eleştirileri doğru buldu. Şimdi İşçinin Sesi'ni istiyor ve okuyorlar.

...y'ı Kızıl Presnaya yapacağız.

Savaş Bayrağı

Kendimizi kabul ettireceğiz!

Bizler ... yurdu biriminde çalışan muhabir gurubuyuz. Kız öğrencilerin kaldığı yurt genel olarak faşist işgalin bulunduğu bir bölgede yer alıyor. Birimiz içinde faşistler yok. Devrimci guruplar içinde yönetimde bulunan Dev-Yol ve onun pasifliğinden yararlanan HK ve Kurtuluş var. Bizler ise henüz yeniyiz, ama kısa zamanda kendimizi kabul ettirmeye kararlıyız.

Yurtta, konum nedeniyle nöbet tutuluyor. Şu sıralarda da gurup olarak nöbet tutma istemimizi zorluyoruz.

1 Mayıs 1980 geçti ve gerçekten de bir dönüm noktası oldu. 1 Mayıs'ta hem sağ hem de sol oportünizmin vardığı yer ve Türkiye devrimci hareketinin örgütülüğünün ne düzeyde olduğu açığa çıktı. 1 Mayıs 1980 devrimciler için ders alınması gereken bir olaydır. Birimizde de 1 Mayıs aynı pasiflikle geçti ve tüm zorlamalarımıza karşın bir forum bile yapılmadı.

Kızıldoğan

Haydi enerjik, kararlı savaşa!

1 Mayıs sonrası yığınlarda bir moral yorgunluk, bir durulma ortaya çıktı. Bölgemizde var olan dağınıklık, laçkalk, geneldeki bu durumun özeldeki yansımından başka bir şey değil. Sorun bunun önüne geçmektir. Altmışevler'de yoğun devrimci propaganda ajitasyonla, yığınların psikolojisini dik-kate alan eylemlerle örgütlenerek bunun üstesinden geliyoruz. Haydi enerjik, kararlı savaşa!

Kızıl Bahçe

Savaşlar içinde halkla kaynaşyoruz

Çiğli Lisesi'nde devrimci hareketi 3 yıldır İLD tek başına götürdü. Bu yüzden İLD, Çiğli Lisesi'ne "dikenli gül bahçesi" derdi. Ama *İşçinin Sesi*'nin Leninci çizgisine karşılaşılan Çiğli Lisesi öğrencileri, araştırmaya, Lenin'i öğrenmeye başladılar. Çiğli İGD yönetim kurulunun dağıtılması Çiğli Lisesi öğrencilerinin oportünist yöneticileri tanımamını sağladı. İLD'nin oportünist yöneticileri *İşçinin Sesi*'ni savunan arkadaşları İLD'den atıldıktan sonra Çiğli Lisesi'nde İLD'nin varlığını gösterebilmek için 7-8 ay önce İGD'den lümpenlik yüzünden atılan kişileri İLD Çiğli Lisesi sorumluluğuna getirdiler. Çiğli halkı ve lise öğrencileri onları iyi tanırlar. Bunlar İGD ile Çimentepe halkı arasında büyük bir soğukluk yaratırlar. Fakat biz bu soğukluğu barikatlarla çıkararak yok ettik. Barikatlarda Çimentepe halkına *İşçinin Sesi* siyasetini tanıttık. Biz barikatlarda Çimentepe halkı ile omuz omuza savaşırken oportünistler arkadaşlarımızı saldırdılar ve kahve köşelerinde kağıt oynadılar.

Devrimci Liseliler olarak faşistlere, Maoculara, oportünistlere karşı işçi sınıfımızın emekçi halkımızın ileri demokratik halk devrimi savaşımının yanında yerimizi alıyoruz.

Çiğli Lisesi'ni Leninci gençliğin kalesi yapacağız!

Kızıl Genç

Üstümüze düşeni yapıyoruz

Ülkemizde faşizm tehlikesi somutlaştıkça, sınıf savaşımı daha da keskinleştiği bazı küçük burjuva devrimci gurupları ve oportünist akımlar devrimci durumun gerektirdiği olguları kavrayamadıklarından işi külhanbeyliğe ve mahalle kabadayılığına döktüler.

Menşevikler ise şu günlerde tam bir dağınıklık içindedir. Tabanlarını bütünüyle pasifize etmiş durumdadır. NATO toplantıları tabanlarına gaz vermek için tam bir malzeme oldu. Bir hareketlilik içine girdiler. Ancak NATO toplantılarını bitince işler de bitti. Şimdilerde tekrar hareketlenmek için yine böyle bir malzeme bekliyorlar.

Barikatlara çıkan halkı denetim altında alabilmek için tekrar so-

kağa çıkma yaşağı koydular. Bu olguların ışığı altında biz Leninci komünistlere düşen en büyük görev yükselen devrimci dalgayı devrimle sonuçlandırmaktır. Bu arada "Burjuvaziye karşı savaş, oportünizme karşı savaştan ayrılmaz" belgisini hayata geçirip oportünizme karşı savaşımı da yükselteceğiz.

Ülkemizdeki genel durum Anadolu Eczacılık'ta da yaşanıyor. Okulumuzda faşistlere karşı mücadele ancak onları fiziksel olarak yıpratma şeklinde oluyor. Faşistlerin okula gelebilmelerindeki en büyük pay sıkıyönetimdir. Bu arada sıkıyönetim ve gerici baskıların sonucu olarak okul kitlesinde bir pasiflik görülmesine karşın biz Leninciler üstümüze düşenleri yapmak için çalışıyoruz.

Devrim Ezgisi

Leninciler savaşıyor!

Bolşevik örgütlenmeyi gerçekleştirmek için militan ve sempatizan arkadaşların devrimci özverisini geliştirme yolunda Yaz Taarruzu başladı.

Yaz Taarruzu'nun amacı örgütlenme, ideolojik eğitim ve parasal sorunlara çözüm bulmaktır.

Örgütlenmek için yayın dağıtımının düzenli bir şekilde yapılması gerekir. TKP Leninciler Konferansı, "Gazetenin girdiği yere ideolojik bidik girer" diyor. Yayının ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Yayın çevresinde yeni halkalar oluşturmalı, yayın dağıtım sebebesinin sistemli bir biçimde çalışmasını sağlamalıyız. Yayın yoksa, tükenmiş eski yayınları çoğaltıp halka dağıtmalıyız.

Savaş Bayrağı

Oportünizm çürüyor!

Turgutlu'da hiçbir eyleme katılmayan devrim kaçkını kişiler (ki bunlar toplam sekiz kişidir) Leninci ideolojinin Turgutlu'da kök salmasıyla telaşa düştüler. Önce "onlar haindir, ajandır" gibi devrimci ahlaka yakışmayan deyimler kullandılar. Sonra bölgedeki güç dengelerine göre ayrı ayrı tavrı aldılar. Örneğin, bazı yerlerde yoldaşlarımıza saldırıya kalkıştılar. Turgutlu'da ise kavga olmasın, birbirimize girmeyelim dediler. İdeolojik olarak birşey söyleyemediler. Bu oportünizmin kemiksizliğini ucuz politikacılığını sergiledi.

Ortaöğretim

Gülveren'i faşistlere mezar edeceğiz!

Gülveren semti faşistlerin işgali altında bir yer. Burada çalışmalara başlayan *İşçinin Sesi*, şimdiye kadar hiçbir siyasal hareketin yapmadığını yaptı. Gülveren'in göbeğine, "Yaşasın 15-16 Haziran", "Gülveren faşistlere mezar olacak" yazılı pankart astı. (...)

Kızıl Bahçe

Bolşevik — İzmir
Toprak — Turgutlu
Keskin Orak — İzmir
Kızıl Bahçe — Ankara
Kızıl Güneş — Ankara
Kızıl Taşlar — Ankara
İmalat-ı Harbiye — Ankara
Tave Sur — Ankara
Kavga Arkadaşları — Ankara
Kaptan — Samsun
Maden — Ankara
Birlik — Salihli
Kızıl Ulak — İzmir
Fırın Fırtınası — Turgutlu
Kızıl Pençe — İzmir
Devrim Keranu — Samandağ
Ozan Öncü — İzmir
Günlük Haber — Manisa
Cezaevi Dayanışma — Turgutlu
Kule — Manisa
Kızıl Lale — Mersin
Kızılurmak — İstanbul
Kızıl Hukuk — Turgutlu
Kızıl Kalem — Samandağ
Mahalle — Ankara
Kızıl Makine — Samandağ
Vuran Eller — Ankara
Kıvılcım — Ankara
Leninci Birlik Komünü

Disk kongresi ve oportünizm

DISK'teki dağınıklık giderilecek ve DISK yeniden çalışır duruma getirilecek diye yapılan kongre yeni dağınıklıklara neden olarak sonuçlandı. Ancak kongre sonrasında en kazançlı kesimi devrimciler ve devrimci ideoloji oldu.

Oportünist kanat, kendini çok kazançlı sanabilir. Ve kendilerine göre haklıdır da. Bir yılı aşkın süredir kavgasını verdikleri koltuğa kavuştu. 6. Kongre ile yönetimden uzaklaşan Birlik-Dayanışmacılar, bu kongrede yönetim organına bir kişi ile girdiler. Hem de aylardır "tabansızlar" diye nitelendirdikleri, üç öğün küfrettikleri sendika ağalarıyla anlaşarak seçildiler. TKP oportünist kanadının kazançlarının ikisi bunlar: Reformist sendika ağalarıyla uzlaşmak ve yönetimde temsil edilmek.

Bunun yanı sıra oportünistlerin büyük başlaşığı CHP de pek zararlı sayılmaz. Ecevit'in, Mustafa Üstündağ'ın, "komünizme de faşizme de karşıyız" yaveleri kongrede bol bol alkışlandı. Ama devrimciler kazançlı çıktı dedik, bu nasıl oldu?

Birincisi, oportünist TKP yönetiminin reformist sendika ağalarıyla çelişmesinin, küfürleşmesinin koltuk kavgasından başka birşey olmadığı iyice açığa çıktı. İkincisi, DISK kongresinde anti-komünizm yapıldığını ve anti-komünizmin alkışlandığını gördük.

Özete bu kongrede TKP oportünist kanadının ne mal olduğu biraz daha ortaya çıktı.

İşte bu nedenlerle devrimciler kongreden kazançlı çıktılar. Oportünizmi teşhir için şimdi daha hızlı çalışmalıyız.

Süleyman Şahin
İzmir

Haydi savaş alanlarına

Manisa'da sermaye güçleri bir yandan devrimci güçlerin üzerine devlet terörü ile saldırırken bir yandan da MHP eliyle Manisa'da var olan işyerlerini zorla ele geçirmeye çalışıyorlar.

Buna bir örnek, Manisa organize sanayi bölgesinde Maden-iş'in örgütlü olduğu bir işyeri olan ELBA'da oynanan oyunlardır. Faşistler patronla işbirliği yaparak MİSK'i işyerine soktu. Geceleri, vardiya dönüşü, işçilerin önüne geçip tehdit ederek ve döverek zorla Maden-iş'ten istifia ettirdiler. Gündüz de, iş çıkışında, işyeri servislerini doğru noterliğe ya da Ülkü Yolu derneğine götürdüler. Ve oportünistler bu duruma ses çıkarmadı. Sendikal kanaldan olaya müdahale etmek istediğimizde, bize faşistlerden daha sert karşı çıkarak işyerlerine göndermediler. İşveren telefonla bildirerek bizlerin olaya girmesini önlediler.

Aynı organize sanayi bölgesinde, tekellere karşı savaşım bayrağını açmış olan Yiğit Çukurova işçileri vardır. Bizler kararlı bir savaşım içindeyiz.

Bizler Lenin'in "Biz ne kadar güçlü isek halk bizim yanımızda o kadar yerini alır" sözünü unutuyoruz. Biz Çukurova'nın Leninci, *İşçinin Sesi* militanları olarak tekelere ve faşizme karşı nasıl savaşacağız oportünizmin her türüne karşı da amansız savaşacağız ve fabrikalara *İşçinin Sesi*'nin kızıl bayrağını dikeceğiz. Haydi savaş alanlarına!

Kule

İşçiler silahlanın devrime hazırlanın

14 Haziran Cumartesi günü, 15-16 Haziran işçi direnişinin yıldönümünde bir anma eylemi yapmak için toplanan Etlik-Esentepe mahallesi emekçi halkına saldırmaya yeltenen faşistler gereken cevabı aldılar. Silahlı saldırıya kalkışan faşist milisleri, mahallenin Leninci militanları aynı şekilde geri püskürttüler. Daha önce defalarca mahalle halkı tarafından kovalanan faşistler bir kere daha boylarının ölçüsünü aldılar.

Olaydan hemen sonra mahalle-yi basan jandarma, polis, faşistlerin beceremediği işi yerine getirmek için mahalle halkına, kadınlara saldırdı. Yakın bir mahallede oturan Leninci bir militanı yakaladıktan sonra polis otosunun önünde kafasından tabanca kurşunu ile yaralandı. Arkasından arkadaşlarımızı kan kaybindan olsun diye polis otusuyla "gezdirdiler", ellerine silahlarla doluşan faşist milislere gösterdiler, sonra da karakolun önüne attılar. Kafasından çok ciddi bir yara olan arkadaşımız hala hastahane. Ölüm tehlikesini atlattı fakat durumu ciddi yetini koruyor. Bu arada polis

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

yaptığı operasyon sırasında 4 devrimciyi de gözaltına aldı.

Ertesi gün sabaha karşı polis ve jandarmadan yüz bulan faşist milisler "yürekli" yine yakın bir bölgede 20 kadar evi kuşunlayıp kaçtılar.

Tüm bu olaylar ve baskılar, Etlik-Yayla mahallesi emekçilerini faşizme, tekelere, emperyalizme karşı savaşa biletti. Bir kez daha burjuvaziye ve devletine karşı verilen savaşta Leninci yolun doğruluğu kanıtlandı.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Faşizme karşı silahlanalım!

Mahalle

Opörtünistlerin ulusçuluğu

Sınıf savaşının keskinleştiği günümüzde ulusal sorun devrimci hareket açısından büyük bir öneme sahiptir. Bu sorunu önemsemek, doğru çözümleri getirmemek devrimci hareketin geleceğiyle oynamaktır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndan sonra egemenliğini kuran Türk burjuvazisi, Türkiye Kürdistanı'nı en barbar yöntemlerle sömürmüştür. Türkiye Kürdistanı'nda bulunan yeraltı, yerüstü zenginlikleri talan etmiştir. Bugün de baş kaldıran Kürt emekçilere, Türk burjuvazisi, devletiyle, açık-gizli faşist örgütleriyle acımasız saldırılarda bulunuyor. Hergün onlarca Kürt emekçisi katlediliyor.

TKP'li opörtünistler de son zamanlarda ulusal soruna doğru çözüm getiren Lenincilere saldırıktan geri kalmıyorlar. Ulusçu tutumlarını gizlemek, Lenincilere hesap vermektan kurtulmak için Lenin'i çarpıtarak kendilerini aklamak istiyorlar. Sonra da kendilerinin Leninci olduğunu ileri sürüyorlar. Kimin Leninci, kimin ulusçu olduğunu görelim: Ezen

ulusun komünistleri olarak, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını savunmak, bu konuda ajitasyon ve propaganda yapmak mı Lenincilik, yoksa bunun tersini yapmak mı? Ulusçu, ırkçı şovenist içerikli "İstiklal" Marşı'nı bir "ulusal değer" olarak savunmak mı Leninciliktir?

Siz Leninci değilsiniz. Boşuna öyle görünmeye çalışmayın.

Kızılkaşem

Mahpusıtan yükselen Leninci ses

Bizler ...mahpusında yatan Lenincileriz. Burada Leninci Birlik Komünü adlı bir gurup kurduk. Köhnemiş düzenin buraya yansıyan tüm pisliklerine, baskı ve zorbalığına karşı savaşıyoruz. Kötü alışkanlıkların giderilmesi, beslenme, temizlik, eğitim vb. üzerinde ciddi olarak duruyoruz. En önemlisi, mahpusu bir Lenincizm okuluna dönüştürmek için çalışıyoruz. Amaç, bu mahpusa düşen yoldaşlarımızın, militanların, sempatanların ülkedeki devrim savaşından kopmamasını sağlamaktır. Hep birlikte daha da gelişebilmektir.

Yoldaşlar, gazetemizin aydınlattığı Leninciyolda, faşizme, emperyalizme, burjuvaziye ve opörtünizme karşı savaşım hergün yeni ve ileri boyutlara ulaşıyor. Görüşmeye gelen yoldaşlardan iyi haberler alıyoruz. Kuşukumuz yok Zafer işçi sınıfının, Leninizmin olacaktır. Bunun tersini düşünmek bilime aykırıdır.

Yoldaşlar, size marş sözleri gönderiyoruz.

Faşizmi ininde geberteceğiz!
Yaşasın TKP'mizin Leninci birliği!

Leninci Birlik Komünü

Leninci Birlik Marşı

Partinin savaşkan neferleriyiz,
Bizler yenilmez Lenincileriz.
Gelişen yığınsal birliğimizle,
Faşizmi ininde geberteceğiz.

Kalktı çelik yumruklar
Birlikte haykırıyor
Utku bizimdir diye
Katılm yoldaşlar birliğimize,
Savaş verelim opörtünizme.
Yok bir edelim köhne düzeni,
İlerleyelim biz sosyalizme.

Zaptedip meydanları
Elde kızıl bayraklar
Çınlatalım Leninci şiarları!

(...) Mahpusundan
bir Leninci

İdeolojik savaş lafta kaldı

Değerli Yoldaşlar,
25 Haziran günü DİSK'in 7. Kongresi toplandı. Kongrenin ilk günü sabahı, kongrenin yapıldığı Spor ve Sergi Sarayı'nın yanındaki büyük bir duvara TKP'li Leninciler tarafından şöyle yazıldı: "İşçiler silahlanın devrime hazırlanın! İş-

çinin Sesi — TKP".

Bu yazı saat 9.30'a kadar kaldı. Erken gelen temsilciler Lenincilerin önerisini görüp duydular. 9.30'da opörtünistlerin ihbarı ile yazı silindi. Şimdilik opörtünistlerde ses yok.

Kongre CHP'nin zaferiyle sonuçlandı. Opörtünistler ortada kaldı. Opörtünistler açıkça CHP-DİSK yönetimi kuyrukçuluğu yaptılar. Liberal burjuvazi ve reformistlerle açık anlaşma yaptılar. Yeni yönetim eski hamam eski tas oldu. İdeolojik savaş, proleter hegemonyası, hepsi lafta kaldı.

Kuyrukçuluğa son!

Yaşasın İşçinin Sesi!,

Yaşasın TKP!

Yoldaşlar,
Muhabir gurubumuzun adını değiştirdiğimiz. Daha önce Savaşım olan adımız bundan sonra Kızılurmak' ır.

Tüm yoldaşlara komünist selamlar.

Kızılurmak

Burjuvazinin işkenceleri Lenincileri yıldıramaz

Bunalm derinleşiyor. Devrimcilerle karşı-devrimciler arasındaki sınıf savaşımı iyice keskinleşiyor. Burjuvazi sömürüsünü biraz daha sürdürebilmek için faşizmi dayatıyor. Gün geçtikçe faşist baskıları daha da yoğunlaşıyor. MHP'li, ÜGD'li eli kanlı faşist canilerle birlikte polisini, jandarmasını emekçi halkımızın üzerine sürüyor. Evleri basıp suçlu, suçsuz, kadın, kız, çocuk demeden herkesi götürüp, günlerce işkencede tutup, bacılarımızın ırzına geçiyorlar. Devrimcilere sizleri hadım edeceğiz deyip günlerce elektrik veriyorlar.

Bunlardan birini de bizim bölgemizde, Umut mahallesinde yaşadık.

Polis hergün faşistlerle birlikte devrimcilerin üzerine saldırıyor. Halka birlikte kurşun sıkıyorlar. Devrimcilerin oturduğu mahalleye hergün baskın yapıp, rastgeleni alıyorlar. Olay çıkmadığı halde, polis kendisi sağa sola ateş ederek provokasyon yaratmaya çalışıyor.

Hiçbir suç olmadan gece yatağından 8 Leninci arkadaşımızı götürüp, karakolda faşistlerin eline verip, demir çubuklarla dövüyorlar. Oradan da şubeye götürüp, işkenceye çektiler. Leninciler işkenceden yılmadılar, dayandılar. Bir tek kelime bile almayınca 5'ini bırakıp, 3'ünü tutukladılar.

İşçi sınıfımız, emekçi halk egemen burjuvazinin bu sömürüsüne, zulmüne, baskısına karşı direniyor, savaşıyor. Grevler barikat alanlarına dönüşüyor. Türkiye'nin her yerinde yığınlar alanlarda burjuvazinin polisine, jandarmasına, faşistlerine karşı yığılma savaşıyor,

direniyor. Çorum olayı bunun en somut örneğidir. Selâm olsun savaştan Çorum halkına!

Egemen burjuvazinin beşinci kolu olan menşevikler ise ülkede devrimci durum yok, yığın hareketi yok diye yığınları pasifizme sürüklemeye çalışıyorlar. Yükselen devrimci hareketi balta vuruyor, işçi sınıfı hareketine ihanet ediyorlar. Burjuva kuyrukçuluğu yapıyorlar.

Nereye kadar giderlerse gitsinler peşlerini bırakmayacağız, devrime ihanet edenlerden halkın önünde hesap soracağız.

Yaşasın Lenincilerin burjuvaziye, opörtünizme karşı verdiği kararlı savaşım!

Yaşasın yığıt Çorum halkının savaşımı!

Yaşasın devrim!

Kıvılcım

Polisin can sınırları

Turgutlu'da gelişen Leninci hareketi bastırmayı amaçlayan menşevikler, İzmir'den getirdikleri adamlarla bir saldırı düzenlemek isterken yüzlerine gözlerine buluşturdular. Olay şöyle:

Menşevikler, "Beton-İş sendikası hainlerden temizleyeceğiz" diye 10 kişilik bir ekip yapıyorlar. Bunlardan 4'ü, silahlı olarak sendikayı basmak için yola çıkıyor. Fakat aksilik, yolda faşistlerin silahlı saldırısına uğruyorlar. Bir faşist iki menşeviğin, birini ayağından, ötekini sırtından vuruyor. Menşevikler birbirlerini meydana bırakarak kaçıyorlar. Ayaklarından vurulan menşevik akşam yatığı eve geliyor. Kaçan silahlı menşevik ise silahını eve bırakıp ortadan yok oluyor. Daha sonra polis evi basıyor, yaralı menşeviki tutuklayıp silah alıyor. Şu andaki durum ise kırk yıl gülmeyen padişah kızını bile güldürür: Menşevikler birbirini vurmaktan yarılanıyorlar!

Bir başka olay da eski İGD Turgutlu şube başkanıyla ilgili. Bir menşevik bir gece yoldaşlarımızı saldırdı. Bu sırada olay yerine gelen polis hem menşeviği hem de yoldaşlarımızı götürdü. Menşeviğin üstünden bir silah çıktı. Fakat menşevikden alınan silahın, silahın Lenincilerin üstünden çıktığını ileri sürdü. Burada yoruma gerek yok. Biz menşeviklere, devrimci durumda bulunan polisin can sınırları diyoruz.

Kızıl Hukuk

Samandağ Koop'ta menşeviklerin oyunları

Genelde olduğu gibi ilçemiz Samandağ'da da oportünistlerin çirkin yüzleri hergün biraz daha halkımız ve kendi tabanları tarafından kavranıyor. Örneğin, başta Leninciler olmak üzere tüm devrimcilere saldırımları, hertürlü seçimlerde gericilerle başlaşıklık kurmaları ve HALK-KOOP'un paralarını (ki bu paralar halktan toplanan paralardır) babalarının paralarıymış gibi çarçur etmeleri onların teşhirini hızlandırıyor.

HALK-KOOP ilk kurulduğunda 300'e yakın üyesi vardı. Üye olan herkesten giriş ödentisi olarak 2500 TL. aldılar. Bankalarda hesap açarak 1 milyona varan kredi almaya başladılar. Toplanan ve çekilen paralarla bir kısım mal (şeker, deterjan, yiyecek vb.) aldılar. Bu malları, ilçemizde stokçulukla ün kazanmış bir tüccarla anlaşarak çürümüş kokmuş mallarla değiştirdiler. Bunun yanında sahte çeklerle mal siparişleri yaparak, birçok toptancıyı dolandırdılar. Bu durum, Samandağ halkı ve kendi üyeleri içinde tepki doğurdu. Birçok HALK-KOOP üyesi ve bir yönetici istifa ettiler. Baştaki 300 üye de bugün 125 dolayındadır.

Oportünistlerin ayak oyunlarının hesabını soracağız! Bunları halkımızla birlikte boşa çıkarıp yüzlerine şamar gibi indireceğiz!

Kızılmakine

Devrimci durumda devrimci eylem

14 Haziran günü Ankara'nın İker mahallesinde halk ekmeğe yapılan son zammı protesto ettii. 14 Haziran günü halk ekmeğ almadi. Ayrıca bu eylemlerini kamuoyuna duyurmak amacıyla bir basın toplantısı yaptılar, devlet başkanına protesto telgrafları çektiler ve tüm halkı zamlara karşı direnmeye çağırıldılar.

İker mahallesi tümüyle emekçilerin oturduğu bir geceköndü mahallesidir. Bu mahallenin de benzeri tüm diğer mahallelerde olduğu gibi birçok sorunları vardır. Bu sorunlar şunlardır: Konut, su, yol, elektrik, ulaşım, eğitim, sağlık ve en önemlisi de devletin resmi ve sivil güçleri tarafından yapılan baskı ve terör karşısında can güvenliği.

Devrimci durum siyasetleri devrimci eyleme zorluyor. Devrimci duruma uygun eylemler yapmayan siyasetler sürekli sağa kayıyorlar. Halkın kendiliğinden çıkışlarına bile engel oluyorlar. İker mahallesinde de böyle oldu. Halkın kendiliğinden direnişine yeterince destek verilmedi.

Devrimci durumda devrimci eylem.

Vuran Eller

Grev alanı sosyalizm okuluna dönüştü

Oportünistlerin yönetimindeki Petkim-İş sendikası, Manisa'daki Çukurova Fabrikası'nda iki aydan beri ekonomik-sendikal düzeyde bir grevi sürdürüyor. Grev, burjuvazinin kabul sınırları içindeki istemlerden bile uzak ve Türkiye'deki kıran kırana sınıf savaşından kopuk olarak sürdürülüyor. Fabrika olarak tekil greve gitmenin tipik bir örneği. Transparanlar reformcu belgilerle dolu. Oportünistlerin donattığı güvercinlerden, karanfıllardan geçilmiyor. Barış alanı haline getirdikleri grev yerine utanmadan savaş alanı diyorlar.

Biz TKP'nin Leninci erleri, İşçinin Sesi'nin militanları, oportünizmi çökertme savaşının bir parçası olarak Çukurova'nın şanlı grevcileriyle bir dayanışma eylemi düzenledik. Eylem günü Leninci güçler, grev alanını yığınsal olarak doldurduk. Alanı dolu dizgin devrimci belgilere boğduk: "Toplu

sözleşmeleri devrim savaşına bağlayalım", "Gerçekçi istem — devrimci eylem", "Ekmek toprak özgürlük — Kahrolsun sömürgecilik", "Kürt ulusuna ayrılma hakkı", "Faşizmi ininde geberteceğiz", "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi", "Leninci TKP için savaşyoruz", "Sosyalizmi kuracağız" belgileriyle çınlattık. Devrimci marşları ve Enternasyonal'i işçilerle birlikte söyledik. Halaylar çekildi. Grev alanı proletaryanın sosyalizm okuluna dönüştü.

Bu bilinçli ve yığınsal grev ziyareti oportünistlerin yüreğine korku saldı. Ama biz gerek örgütlenmedeki, gerek ajitasyon propagandadaki bazı eksiklerimizi de gördük. Daha bilinçli, örgütlü, güçlü ve kararlı olarak böyle eylemleri düzenlemek için bilindik.

A.T.
Manisa

İşçinin Sesi güçleniyor

İşçinin Sesi günden güne gelişiyor, güçleniyor ve burjuvazinin beyninde pathyacak bir yumruk oluyor. Son günlerde İşçinin Sesi militanları tarafından düzenlenen bir eylem coşkuyla karşılandı. Militanların aynı gün ve aynı saatte şehrin iki yerinde yolun ortasına koydukları bombalı sandıklar trafiği uzun süre aksattı. Sandığın üzerinde şu belgeler yazılıydı:

"Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Kahrolsun sömürgecilik!", "Faşizme karşı silahlanalım!", "Faşist polislerden hesap soracağız!" Halk bu eylemi ilgiyle izledi. Eylem günlerce konuşuldu.

Biz İşçinin Sesi taraftarları olarak savaş bayrağını daha da yükseltmeye kararlıyız.

Kızıl Lale

Devlet tekeli kapitalizminin çıkmazı

Ülkemizde tekeli kapitalizmin ekonomik, siyasal bunalımı git-tikçe derinleşiyor. Tekeli burjuvazi büyük bir çıkmaza girmiştir. Açık faşist diktatörlüğe doğru hızlı adımlar atılıyor.

"Milli Birlik Hükümeti" tekeli burjuvazinin derinleşen bunalımını çözemiyor. Başbakan Demirel, "Türkiye'de yangın var, yangını en kısa zamanda söndüreceğim" dedi diye de birşey yapamadı. Tam tersine daha da alevlendirdi. Tekeli burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişki daha da keskinleşti.

Genelde olduğu gibi ülkemizde de tekeli burjuvazi sıkıştığında azgınlaşıyor, saldırıya geçiyor. Ülkemizde son gelişen olaylar budur. Tekeli burjuvazi, devletin tankıyla, topuyla işçilere, emekçi halkımıza saldırıyor. Her gün onlarca işçinin, emekçinin, aydınım kanı aktılıyor. Bölgelerde iç savaş yaratılıyor. Türkiye Kürdistanı'nda en barbar yöntemlerle saldırılar yapılıyor. Gün Sazak öldürüldükten sonra faşistler Türkiye'nin her yerinde azgınca, kudurmuşcasına emekçi halkımıza saldırıdılar. Bu saldırılar devletle beraber ve devlet eliyle yapıldı.

Tekeli burjuvazi, düştüğü bu çıkmazdan kurtulmak, iktidarını korumak için çeşitli yollar deniyor. Ancak, hangi yolu denerse denesin sonu yıkımdır.

Devlet tekeli kapitalizminin düzenini yıkacağız.

Devrim Kervanı

Yaşasın şanlı 15-16 Haziran

15-16 Haziran direniş, Türkiye işçi sınıfının şanlı tarihine altın bir sayfanın eklendiği gündür. İşçi sınıfımız zora dayanarak, burjuvaziye ve sendika ağalığına karşı ekonomik ve politik savaşımını yükselttiği gündür. 15-16 Haziran direnişinin üstünden on yıl geçti ama günceliğini koruyor.

Devrimci durumun giderek, hızla olgunlaştığı ve ulus çapta bunalıma doğru ilerlediği bir ülkede yaşıyoruz.

İşçi sınıfımız 15-16 Haziran'ları, 1 Mayıs'ları barikatlarda, savaş alanlarında fabrika işgallerinde devlete, polise karşı savaşarak kanlarıyla yazmış, yaratmıştır. Eğer biz devrimciler, bu direnişleri kutlayacaksak ve yaşatacaksak, bunu hem yaratılışına hem de günün koşullarına uygun bir şekilde yapmak zorundayız. Fakat bölgemizde kendilerine devrimci diyen oportünistler 15-16 Haziran'ı değil bildiri dağıtarak bir çay toplantısında bile kutlamadılar.

Tekeli burjuva devleti halkımıza, işçi sınıfımıza karşı kan kusuyor. 15-16 Haziran'lar faşist teröre karşı savaşarak kutlanmalıdır.

Devrim Kervanı